CRISTIAN CÂRSTOIU

NOOPALI

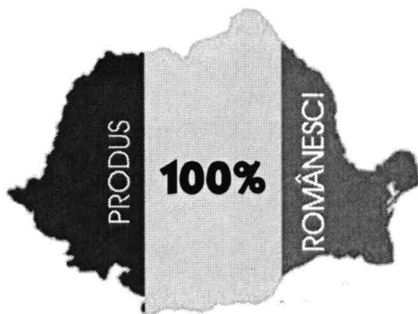

122

PAVCON / SCI-FI

NOOPALI

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

FANTASY # HORROR # **SCIENCE-FICTION** # HEROIC-FANTASY # FICTION

Colecția Science-Fiction

122

Cristian Cârstoiu
NOOPALI
povestiri

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CÂRSTOIU, CRISTIAN
Noopali : povestiri / Cristian Cârstoiu. - București: Pavcon, 2020
ISBN 978-606-9057-56-8

I. Pavel, Constantin D. (pref.)

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.pavcon.ro
www.colectiasf.ro

Coperta: **Iuliana Cârstoiu**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-9057-56-8

CRISTIAN CÂRSTOIU

Noopali

povestiri

Editura **PAVCON**
Bucureşti, România, 2020

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

#1 Extra-Terestrul
#2 Secretul emisferei
#3 Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța
#4 Scornituri spăimântătoare
#5 Rangkook
#6 Vendetta lui Ucigă-l Toaca
#7 În anul 4000 sau O călătorie la Venus
#8 Erezia egumenului Glicherie
#9 Scurtă istorie a viitorului aristotelic - IVA 1
#10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie
#11 O tragedie cerească
#12 Cetiți-le noaptea
#13 Marginea curcubeului
#14 Incredibila aventură a cuviosului Achim
#15 Praf
#16 Manuscrisul episcopului Petronius
#17 Steaua fulgurantă - IVA 2
#18 Un român în Lună
#19 Oameni pe care i-am cunoscut
#20 Sawtooth
#21 Rău de spațiu Omul fără nume
#22 Progradia
#23 A doua Lună a Pământului
#24 Dialogul păsărilor
#25 Cumulonimbus deasupra Atlantidei
#26 Știință, Filosofie și Religie în Avatar
#27 Therra
#28 1944 Ein Freak
#29 Oameni pe care i-am cunoscut 2
#30 CdT 1 - Bacteria nemuririi
#31 CdT 2 - Cârligul spațial
#32 CdT 3 - Poarta mânturii
#33 RSA – Furia fiarelor
#34 RSA – Marile migrații
#35 Olympus Mons
#36 RSA – Noaptea lemurienilor
#37 Praf 2 – Atingerea sălbăticiei
#38 RSA – Auro Luck
#39 Războiul Celestinei
#40–49 Aripile Albastre
#50 Sânge, Metal și Speranță
#51 Decadența sufletelor noastre
#52 Povestiri spăimântătoare
#53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#56 Dinosauria
#57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
#58 Învățătorul
#59 Noaptea orașului ilustrat
#60 Praf 3
#61 Saurianul de metan - IVA 3
#62 Artefactul
#63 Casa fără cărți
#64 Apophis
#65 Parlamentul
#66 RSA – Hora hoiturilor
#67 Dragonul fără aripi
#68 RSA – Judecata de Apoi
#69 Avatarii faraonului Tlá
#70 RSA – România sub Asediu
#71 Efectul Metamorphis
#72 Dicționar de Enigme și Mistere
#73 Elogiu muncii de partid
#74 Insula pescărușilor
#75 Aurul beznei
#76 București, 2058
#77 Încăpățânarea Timpului
#78 Deocamdată... enigme
#79 Tunelul de la capătul lumii
#80 Ultima frontieră
#81- 83 Istoria Literaturii SF
#84 Orașele caracatițelor
#85 Europa benzilor desenate 2
#86 Confesiunile Omului-câine
#87 Mercenarii 2 - Luptător cu Moartea
#88 Oameni goi pe străzi
#89 Omul cu masca de cobalt - IVA 4
#90 RSA - Tg. Jiu '59

Prefață

PASIUNEA ESTE UN ACVIFER

Adesea, pasiunea din inima unui om este aidoma unui râu subteran care curge îndestulat, neștiut de nimeni, în timp ce afară oamenii suferă, însetați după prețioasa apă. În unele cazuri, situația are un dramatism aparte, mai ales atunci când acviferul nu știe cum sau nu are curajul ori nu deține încă puterea interioară de a-și croi drum spre suprafață, pentru a oferi viață celor care îl așteaptă. E nevoie, în cele mai multe cazuri, de un *fântânar* care să foreze în adâncime și să scoată la iveală valoroasa apă. În numeroase situații, nici măcar *fântânarul* nu are idee ce zace în adâncuri, nu realizează că a descoperit un acvifer care are capacitatea de a îndestula cu apa sa dătătoare de viață populația dintr-un întreg oraș. La fel am pățit și eu, *„fântânarul"*, cu *„acviferul"* a cărei carte o țineți acum în mâinile dumneavoastră.

Căci Cristian Cârstoiu este, fără doar şi poate, un *acvifer literar,* a cărei operă hrănitoare vă va surprinde și vă va încânta, deopotrivă. Pentru mine, ca *„fântânar"* de scriitori români, aflat în căutare de literatură ro-

mânească sățioasă și prețioasă, descoperirea sa a fost o uriașă surpriză, cu atât mai neașteptată cu cât îl cunoșteam foarte bine pe *omul* în care se găsea ascunsă această adevărată comoară de literatură *science-fiction.*

Prima noastră întâlnire a avut loc hăt-departe, în 2003, cu aproape 18 ani în urmă; Cristian Cârstoiu în postura de editor, eu în cea de intervievator. Subiectul comun: dezvoltarea personală și literatura *self-help. Dr.* Cârstoiu – fiindcă, da, a absolvit Universitatea de Medicină Carol Davila, din București – era cofondatorul editurii Amaltea, care avusese inspirația și curajul de a investi și a scoate pe piața de carte din România scrierile celor mai mari autori de literatură *self-help* din lume: John Maxwell, Anthony Robbins, Brian Tracy, dar mai ales pe cele ale numărului 1 în educația financiară, Robert Kiyosaki. Devorasem cărțile lor și, pentru că tocmai lansasem cea dintâi revistă motivațională și de dezvoltare personală din România, *Profesor de... Fericire,* mă aflam în căutarea celor care își asumaseră deschiderea pieței de carte motivațională și de afaceri, oferind astfel publicului larg din țara noastră perspectiva reală a educației non-formale și antreprenoriale occidentale.

Țin minte de parcă ar fi fost ieri cum a decurs interviul cu Dr. Cristian Cârstoiu, în biroul său de la etajul unu al vechiului sediu al editurii Amaltea, cum au curs natural și firesc întrebările și răspunsurile și cum, după numai o oră și jumătate, am descoperit unul în celălalt

o mulțime de puncte comune: amândoi eram tineri antreprenori dornici de a face diferența pe o piață închistată încă în tiparele și modul de acțiune comuniste, amândoi făceam *network-marketing* cu mare plăcere și ne formasem ca networkeri la cea mai bună școală de gen din lume, *Network 21*, a americanului Jim Dornan, amândoi iubeam dezvoltarea personală și doream să o promovăm masiv în societatea românească, avidă de cunoașterea non-formală. Și, mai mult decât atât, am descoperit cu încântare că amândoi eram foarte pasionați de *science-fiction*!

Cristian chiar făcuse un pas uriaș în acest domeniu, luase legătura cu cei de la Lucas Art și obținuse drepturile legale de a publica seria de romane din fascinantul univers *Star Wars*, în limba română. În plus, lansase și o colecție de carte SF în care publicase deja câțiva tineri autori români foarte valoroși: Ana-Maria Negrilă, Sebastian Corn și Florin Pîtea.

Unind toate aceste puncte comune, unul după altul, am început să colaborăm din ce în ce mai des, am început să facem business împreună, am fost primii care au investit în audiobook-uri motivaționale în limba română, am construit rețele de marketing, am creat și organizat cursuri de dezvoltare personală și profesională, am oferit training de business şi educație financiară... Dar, luați de acest val care ne purta glorios pe culmi nemaiîntâlnite în România, ne gândeam din ce în ce mai rar la pasiunea noastră, *science-fiction*-ul...

A venit apoi un moment în care Cristian mi-a împărtășit faptul că a ales un viitor mai bun pentru familia sa, pentru fiul său de numai câteva luni, și că va pleca definitiv în Statele Unite ale Americii. Se întâmpla cu mai bine de opt ani în urmă...

Evident, am ținut permanent legătura, am început să identificăm oportunitățile de business de o parte și de cealaltă a Oceanului Atlantic, am pornit proiecte editoriale comune, prin intermediul cărora scriitorii români să-și poată publica lucrările în SUA și să le vândă prin librăria globală Amazon, iar în 2017, când i-am spus despre proiectul meu de a lansa revista **CSF – Colecția Science-Fiction**, dedicată exclusiv creatorilor români de artă și literatură SF, F și H, Cristian s-a arătat extrem de încântat de idee și chiar s-a oferit să scrie pentru revistă.

I-am trimis primele două numere ale revistei **CSF** și i-am zis așa, într-o doară, că mi-ar plăcea să își încerce și el mâna pe o povestire SF, fiindcă în discuțiile pe care le aveam la telefon crea scenarii superinteresante de povestiri și chiar de romane SF.

Echipa redacțională lucra la sumarul numărului 3 al revistei, când Cristian mi-a trimis pe e-mail nu o povestire scurtă, așa cum mă așteptam, ci o adevărată nuveletă, cât se poate de consistentă și închegată stilistic și literar. Am deschis documentul și am citit povestea, pur și simplu, pe nerăsuflate, fără să încetez să mă minunez, la fiecare pagină, de talentul incredi-

bil care stătuse ascuns atât de mult timp în ființa prietenului meu!

Imediat cum am terminat de citit, i-am trimis povestirea redactorului-șef, Aurel Cărășel, cu rugămintea de a analiza oportunitatea de a o pune cap de afiș la **CSF** 3. Mie mi se părea, de departe, cea mai potrivită și... profesorul Cărășel mi-a dat dreptate. După numai trei săptămâni, pe coperta numărului 3 a revistei **Colecția Science-Fiction** apărea, mare, incitantul și exoticul titlu *NOOPALI*, sub semnătura debutantului Cristian Cârstoiu!

Povestea prințesei Noopali a plăcut atât de mult cititorilor, încât a fost nominalizată la Premiile Naționale RomCon 2019, la categoria „povestire". S-a vorbit mult și cu entuziasm despre ea, dar mai ales despre stilul dezinvolt al unui, iată, nou scriitor român de SF, apărut parcă de niciunde.

Cristian Cârstoiu a confirmat, mai apoi, prin povestirile ulterioare și prin primul său roman (aflat în fază de editare în momentul în care scriu această prefață), demonstrând că în sufletul medicului, editorului, trainerului și omului de afaceri Cristian Cârstoiu se găsește și un scriitor de SF foarte bun, care va avea un cuvânt greu de spus în literatura SF românească și internațională, în anii care vor veni.

Volumul său de debut, pe care îl țineți acum în mâinile dumneavoastră – și pe care-l veți parcurge, mai mult ca sigur, cu sufletul la gură, în orele care ur-

mează –, **trebuia** să poarte numele primei sale povestiri de succes. Ilustrat, cu mândrie şi mare fericire, de însăşi doamna Dr. Iuliana Cârstoiu, mama scriitorului, ea însăşi un medic ce şi-a descoperit pasiunea pentru pictură abia după ce profesia pe care a făcut-o cu atâta dragoste şi dedicare i-a oferit timpul necesar să îşi urmeze hobby-urile.

Pe lângă *Noopali,* cartea de față vă va delecta cu încă șapte povestiri, scrise într-un ritm alert, pe care, de aici înainte, îl veți recunoaște dintr-o mie. Vie, plină de acțiune și de dialoguri spumoase, dar mai ales de o mulțime de idei și date ştiințifice, semn că structura scriitorului a fost ridicată pe temelia solidă a unui om de știință, a unui om care a studiat cu pasiune și plăcere lumea în care trăiește, cartea de față vă va încânta de la prima până la ultima pagină.

Bucurați-vă de scrierile semnate Cristian Cârstoiu, iar de acum înainte urmăriți cu atenție acest nume, căci scriitorul din adâncuri abia a ieșit la suprafață. Și din câte îl cunosc eu, în el se află un acvifer care are potențialul de a stinge setea de lectură a milioane de oameni de pe întreg cuprinsul globului pământesc.

Constantin D. Pavel,
(editor, dar mai ales prieten)
Bucureşti,
1 decembrie 2020

NOOPALI

Dimineaţa începu ca de obicei, cu un teanc de hârtii pe birou, care trebuiau rezolvate. Şedinţa săptămânală era programată la ora 10:00, iar raportul de activitate nu era încă gata. Sorbind din cana mare de cafea, Ethan Mackenzie ţăcănea repede pe tastatură, punând laolaltă informaţii din nouăsprezece surse diferite. Avea să aibă la dispoziţie numai câteva minute, întrucât şedinţa urma să se concentreze pe o serie de aspecte administrative.

La finalul ei, şeful lui, Leopold Karjinski (Big K, pentru aproape toată lumea), îl luă pe după umăr şi îl întrebă:

— Ai un minut?

Leopold era un bărbat de cincizeci şi ceva de ani, slăbuţ, nu foarte înalt, şi purta ochelari cu ramă subţire din plastfel. Întotdeauna îmbrăcat în costum, arăta totuşi relaxat. Părea tipul de om care putea, cu aceeaşi uşurinţă, să predea unei clase de liceeni rebeli sau să participe la o întâlnire de experţi de calibru mondial (doar era unul dintre ei).

— Sigur, boss. Despre ce e vorba?

— Ai vreun plan pentru prânz?

— Nu știu... Să mănânc?

— Trebuie să vorbim, i-o taie scurt Leopold, prefăcându-se că n-a prins gluma pe care Ethan încercase să o facă. Ne vedem la 1:30, la Meehan's. Este, să zicem... important și... ăăă.... confidențial. Așa că, nu spune nimănui. OK?

— OK, boss.

Ethan plecă din biroul lui Big K cu o privire preocupată. Despre ce naiba era vorba? În șase ani, doar de două ori Big K îl invitase la prânz. Prima oară, când se gândise ca Ethan să preia proiectul BART, după ce managerul de proiect plecase cu doar câteva săptămâni înainte de lansare, iar a doua oară, când Big K îi spusese că îl avea în vedere pentru poziția de director al departamentului tehnic al rețelei de radiotelescoape care forma Observatorul Național „Vârful Belina", din Arizona. În mod cert, acum nu era vorba de vreo avansare.

Se uită la ceas. Mai avea până la prânz două ore pline pentru procesat de date.

Meehan's era un pub irlandez cu mâncare bună și oameni simpatici. Cumva, era așezat într-un loc mai retras, dar tocmai asta îl făcea să fie preferat de clienții obișnuiți. Se gândise că vor merge împreună, dar Big K părăsi biroul la 12:30, așa că se duse singur. Îi luă mai puțin de 10 minute să ajungă acolo.

Big K era așezat la o masă, alături de un bărbat pe care Ethan nu-l cunoștea. Discutau aprins, dar acest lucru nu-i împiedică să-i observe sosirea.

— Vino încoace și ia un loc în spațiu, zise Big K, arătând cu palma unul din locurile libere. Faceți cunoștință, Dl. Mackenzie... Dl. Huston.

— Spune-mi Nick, zise bărbatul. Mă bucur să te cunosc, în sfârșit!

Ethan era un pic confuz. Nu era greu de dedus că vorbeau despre el. Dar cine era individul? Înalt, atletic și musculos, părea un jucător de fotbal american. Purta un tricou negru și jeanși, iar pe mâna dreaptă avea un ceas enorm Invicta, de un albastru intens. Nick zâmbi și se dădu la o parte, făcându-i loc alături de el pe banca de lemn.

Chelnerița veni cu meniurile și timp de câteva minute se făcu liniște, fiecare studiind opțiunile culinare. Fata se întoarse să ia comanda.

— Ethan, avem o problemă de securitate, sparse gheața abrupt Big K. Nick e... specialist în securitate. L-am rugat să ne dea o mână de ajutor în această privință.

Ethan avu nevoie de un mic răgaz ca să proceseze informația. O chestiune de securitate care să necesite ajutorul cuiva din exterior? Știa că existau câteva proiecte clasificate la care se lucra, dar nimic din cale-afară de secret. Dădu din cap, aprobator, anticipând ce va urma.

— E vorba de o utilizare neautorizată a rețelei, pe parcursul ultimului an. NASA a observat asta și ne-a sugerat să investigăm. Întrucât nu știm despre ce e vorba, l-am rugat pe Nick să ne ajute; e singurul în care am încredere. Mai știm că tu nu ești implicat, pentru că... hmmm... te-am eliminat din lista suspecților. Iar de acum încolo, tu ești persoana cea mai potrivită să faci echipă cu Nick. El știe cum să desfășoare o investigație, iar tu cunoști sistemele noastre cel mai bine. El va coordona operațiunea, iar pentru tine va fi principala prioritate. Orice altceva poate să aștepte. Am făcut în așa fel încât orice alt proiect să poată fi amânat pentru următoarele zile. Sper că nu trebuie să mai spun că noi trei suntem singurii care știu de asta.

Big K luă o înghițitură din carafa cu limonadă și îi zâmbi chelneriței care adusese mâncarea. Lui Ethan îi era realmente foame; trecuse destul de mult de când mâncase micul dejun și mirosul tocăniței de miel îi paraliza gândirea. Nevoile corpului primau asupra intelectului.

Big K termină repede. Nick, pe de altă parte, mânca foarte încet. Era abia la jumătatea felului doi când Big K se ridică, își luă servieta și spuse:

— Eu trebuie să plec. Nu vreau să fim văzuți aici și nici să se observe la birou că venim împreună. Nu vă grăbiți, încheie el, privind spre Ethan.

Nick își flutură mâna în semn de la revedere și continuă să mănânce. Când, în cele din urmă, își goli farfuria, se întoarse încet spre Ethan.

— Știu că ai un milion de întrebări. Vei primi niște răspunsuri acum. Mai multe, sper, vom descoperi împreună.

Avea o voce adâncă și calmă, care suna ca a unui narator de povești pentru copii, pe o casetă audio pe care o asculta când era mic, înainte să se culce. Nick era bronzat și avea ochi incredibil de albaștri. Arăta foarte macho și Ethan nu se putu abține să nu se gândească la el ca la un agent CIA. Sau, la fel de bine, ca la un traficant de droguri.

— NASA a observat că rețeaua voastră emite un semnal puternic pe frecvența copcii. La început au crezut că sunteți voi, ca parte din cercetare. Dar și-au dat seama că tiparul nu corespunde căutărilor obișnuite. Ca urmare, l-au informat pe Big K și după ce el a infirmat existența unui astfel de program, atunci ei au... să folosim cuvântul „sugerat", să se facă o investigație în chestiunea în cauză. Big K și cu mine avem un prieten comun care ne-a pus în legătură. Motivul pentru care m-a ales pe mine este că nu avea încredere în nimeni de la Observator. Prima lui acțiune a fost să te scoată pe tine din cauză. Te apreciază foarte mult și voia să fie sută la sută sigur că nu ești implicat. Acum știm că nu ești. Și e nevoie de tine pentru că, se pare, ești singurul care e și capabil și de încredere.

Ethan nu era specialist în astronomie, dar munca la Observator îl învățase o mulțime de lucruri. Frecvența copcii (engl. *waterhole*) era o bandă foarte tăcută,

în spectrul electromagnetic, corespunzând unei plaje de lungimi de undă între 18 și 21 cm. Era o frecvență populară de observație pentru radiotelescoape. Radicalul hidroxil are o linie spectrală de 18 cm, iar hidrogenul de 21 cm. Acestea două, în combinație, formează apa. Ambele se găsesc din belșug în gazul interstelar, iar prezența lor absoarbe zgomotul de fond pe aceste lungimi de undă. De aceea, spectrul radio interstelar între 18 și 21 cm era foarte tăcut. Bernard M. Oliver emisese, în 1971, teoria conform căreia copca ar fi o bandă evidentă de comunicare cu inteligențele extraterestre și, de atunci, mai multe programe de căutare, inclusiv faimosul SETI, utilizau această plajă îngustă de frecvențe.

Un alt aspect care îl preocupa pe Ethan era ideea că radiotelescoapele erau făcute să asculte cerul, nu să emită ceva. Ca un aparat radio pe care îl poți seta pe orice frecvență, dar nu poți emite nimic. Pentru așa ceva ai nevoie de un transmițător. Rețeaua de la Belina Peak consta numai din receptori. Doar dacă... îl fulgeră un gând pe Ethan. Exista o unitate de rezervă, folosită în anii '70 pentru activitățile CETI, care era capabilă să trimită mesaje interstelare. Exact asta era și ideea, comunicarea cu inteligențele extraterestre implica trimiterea și recepționarea de mesaje. Când CETI a devenit SETI și 'comunicarea' a fost înlocuită cu 'căutarea', echipamentele au fost îmbunătățite cu capacități mult mai performante de ascultare, dar uni-

tatea veche n-a fost dezmembrată (ar fi costat prea mult), ci dezafectată și menținută în conservare, ca echipament de rezervă.

Ca urmare, dacă rețeaua a fost folosită pentru a emite orice fel de semnal, aceasta se putea face doar folosind unitatea cea veche. N-ar trebui să fie prea complicat să dea de urma persoanei care a făcut acest lucru, numai câțiva fiind cei care aveau atât competența, cât și nivelul de autorizare necesare. El era cu siguranță unul dintre aceștia și de aceea a trebuit să fie eliminat de pe lista suspecților. La urma urmei, nu părea ceva atât de dificil să identifice autorul. Întrebarea care se forma în mintea lui, acum, era „De ce?". Înainte să-i împărtășească lui Nick ideile, își dădu seama că Big K o făcuse deja.

— Uite cum o să procedăm..., spuse Nick. Mai întâi, vreau să faci o listă cu toți cei care pot folosi emițătorul. **Toți**, da? Cât timp crezi că îți trebuie?

— Până mâine la prânz?

— Bun. Ne întâlnim tot aici, mâine la prânz. Eu o să stau sub radar, mai zise, chicotind la propria glumă. Nimeni nu trebuie să suspecteze că are loc o investigație. Ține asta, dacă ai nevoie de mine, încheie el, aruncând pe masă o carte de vizită, cu dexteritatea unui dealer de cazino.

Se ridică, scutură viguros mâna lui Ethan și se îndreptă spre ușă.

Ethan plecă și el, câteva minute mai târziu, după ce-și sorbi limonada. Căldura era năucitoare – Ari-

zona era un loc foarte fierbinte în luna iulie. Umbra aruncată de clădire nu făcea mare diferență în interiorul Camaro-ului său de un albastru aprins. Porni motorul și îl lăsă la relanti câteva minute, cât să aibă timp aerul condiționat să mai răcorească habitaclul.

La birou, se apucă să își facă ordine în hârtii; era a treia săptămână din lună și încă mai avea neprelucrate date din iunie. Grupul avea șase oameni, iar rolul lui era să-i coordoneze cu echipele de cercetare, în așa fel încât proiectele să aibă sprijinul necesar. Îi plăcea ce făcea. Fiind implicat în, practic, toate etapele proiectelor de cercetare, era necesar să înțeleagă ce nevoi aveau în privința resurselor și a personalului, pentru a putea repartiza persoana cea mai competentă. Mai trebuia, în același timp, să-i ajute să se dezvolte profesional. Știa însă că, dacă voia ca pe termen lung să ajungă 'mai sus', trebuia să facă mai mult coaching cu oamenii lui. Chestia asta, însă, nu prea se întâmpla, din păcate.

Câteva momente după ce se așeză la birou, Big K ieși de la el și, văzându-l, îl strigă:

— Ethan, unde ai fost? Te-am căutat! Vino puțin, avem ceva de vorbit.

Era suficient de deștept să-și dea seama de jocul făcut de Big K. Mormăi o scuză și îl urmă pe Big K în biroul acestuia.

— Bănuiesc că Nick te-a pus la curent, deschise bossul discuția, fără niciun fel de altă introducere,

imediat ce Ethan închise ușa. Ți-am modificat acreditările în sistem, așa încât să ai acces total, în aceeași măsură ca mine. Chestiunea asta e prioritatea principală și s-ar putea să trebuiască să stai peste program până când o să-i dăm de cap, pentru că nu vreau să se prindă cineva de ceea ce facem.

— Și ce facem, de fapt? întrebă Ethan, trăgându-și un scaun lângă biroul lui Leopold.

Acesta nu spuse nimic o vreme, ca și când își căuta cuvintele cele mai potrivite. Era aceeași tehnică pe care o folosea la începutul oricărei ședințe, nu se putu abține Ethan să nu remarce.

— În luna mai, anul trecut, NASA a recepționat o serie de semnale. Le-au localizat la noi în curte. La început, erau destul de haotice, nimic interesant. Noi făceam verificarea și întreținerea sistemelor în perioada aceea, așa că s-au gândit că era parte din activitatea noastră programată. Ți-a spus Nick, nu? Numai că transmisiile au continuat, devenind din ce în ce mai frecvente, până în punctul în care ne-au contactat, pentru că interferau în comunicările cu sateliții lor. Ca urmare, ne-au rugat să încetăm. Pur și simplu, habar n-aveam despre ce vorbeau, până când am primit un telefon de la Mark Harding, șeful Departamentului de Comunicări Operaționale de la NASA. Când i-am zis că noi n-avem niciun fel de program în derulare care să implice emiterea de semnale, a crezut că îl iau peste picior. La puțin timp după aceea, am mai primit

un telefon de la Nu-Pot-Să-i-Spun-Numele, care mi-a cerut să investighez foarte discret natura acestor transmisii. Nu voiau să facem ceva anume, pentru că mai întâi doreau să le analizeze natura. Mi l-au recomandat pe Nick și primul lucru pe care l-a făcut tipul a fost să te verifice pe tine. Avea nevoie de cineva din interior cu care să lucreze, iar eu nu aveam cum s-o fac, pentru că am un milion de chestii de care trebuie să mă ocup și, în plus, mai fac și multe deplasări. Tu ești cea mai bună alegere, ești familiarizat cu toate sistemele, protocoalele și procesele, lucrezi cu toate departamentele și prezența ta aici sau dincolo nu ridică niciun fel de suspiciune. Nick coordonează investigația, iar tu vei fi... ochii, urechile și mâinile lui, ca să zic așa. Sfatul meu: nu lua nicio inițiativă pe cont propriu, pentru că știu că o să fii tentat să o faci. Orice idee ai, verifică cu el mai întâi, OK?

— Care e natura acestor semnale? A zis NASA ceva?

— Da, oarecum. Nu este ceva la care să ne fi așteptat. Adică ceva coduri sofisticate sau altceva. Emisiuni TV retransmise, asta e. Cineva crede că există un public în cer pentru CNN sau ESPN. Numai că aceste programe TV sunt convertite la 1.420,46 MHz... și nu există niciun televizor pe planeta asta care să le recepționeze, rânji Big K.

Ceva legat de această frecvență sună vag cunoscut în mintea lui Ethan, dar nu putu să-și aducă aminte ce anume.

— Ia asta cu tine când ieși pe ușă, încheie Leopold conversația, înmânându-i lui Ethan un dosar.

Dosarul era gol, după cum constată Ethan un minut mai târziu. Părea că Big K îi dăduse ceva de rezolvat, în cazul în care cineva ar fi urmărit discuția lor. Următorul pas – lista pe care Nick i-o ceruse.

Soarele era încă deasupra orizontului, aruncându-și ultimele raze fierbinți deasupra deșertului, când Ethan reuși să termine. Erau 23 de nume, mai multe decât anticipase. Primii 14 aveau atât cunoștințele, cât și acreditările necesare pentru a opera un radiotelescop. Ceilalți nouă aveau competența, dar pentru a opera echipamentul era nevoie de o autorizare specială. Ocolirea protocoalelor de securitate ar fi putut fi, totuși, o chestiune destul de simplă pentru specialiștii foarte bine pregătiți care lucrau la Belina Peak, dacă și-ar fi pus mintea la treabă. Nick, cu siguranță, urma să aprecieze asta.

Mai rămăseseră în birou doar el și Ashley Jefferson – păreau că erau singurii care nu se grăbeau să ajungă acasă. Parcă citindu-i gândurile, Ashley își luă poșeta și geanta laptop-ului, îi făcu cu mâna și zise cu o voce obosită:

— Plec, ne vedem mâine...

Realiză că pentru următoarele zile ea și alți câțiva vor prelua parte din activitățile lui și, probabil, va tre-

bui să rămână ceva mai mult. O să aibă nevoie de o explicație, așa că va trebui să găsească ceva până a doua zi.

În timp ce conducea spre casă, mintea analiza cele petrecute în timpul zilei. O întrebare nu-i ieșea din cap: de ce ar emite cineva în spațiu CNN și ESPN? Avu senzația că dacă ar găsi răspunsul, ar găsi și persoana responsabilă.

Apoi îi veni în minte Ashley. Din câte știa, era singură. De vârstă mijlocie, lucra la Observator de aproape cinci ani și se transferase în echipa lui vara trecută. Extrem de inteligentă și atentă la detalii pe care aproape nimeni altcineva nu le-ar fi observat, devenise foarte repede o persoană-cheie în departamentul lui Ethan. Nicio surpriză, deci, că ea era foarte sus pe lista lui. Cumva, se simțea vinovat. Blondă, micuță de statură și subțirică, aducea cu o liceană, dacă n-ar fi avut câteva riduri la colțurile ochilor, care-i trădau vârsta. Asta până deschidea gura. Orice om care a terminat liceul avea nevoie de maximum douăzeci de secunde să își dea seama că avea în față un tocilar de primă clasă. Nu-și putea aduce aminte când o auzise ultima oară discutând banalități. Nimic despre modă, bucătărie sau vreo telenovelă. Cunoștea prea bine genul. El însuși își pierduse interesul pentru fotbal când avea zece ani și descoperise jocurile de abilități mentale. Adevărul era că așa era cultura organizațională în Observator. Un coeficient de inteligență de 120 te poziționa în jumătatea inferioară a echipei.

În drumul spre casă, Ashley încerca să descifreze ce simțise în cursul zilei. Culoarea aurei lui Ethan se schimbase, devenind mai întunecată pe măsură ce trecea ziua. Era foarte neobișnuit, pentru că, de obicei, aura lui devenea mai deschisă la culoare, mergând spre galben-portocaliu. În schimb, azi, când plecase, aura lui era verde închis. Cu siguranță era ceva legat de discuția cu Big K. Probabil că răspunsul se afla în dosarul acela pe care-l avea în mână, dar nu zisese nimic în restul zilei. Dacă era ceva care ar fi implicat-o și pe ea, urma să afle la ședința de lucru din dimineața zilei următoare.

Se întunecase deja. Crepusculul dura foarte puțin la latitudinile sudice, iar întunericul nopții se instala repede. Opri motorul, stinse farurile și se îndreptă spre balansoarul de pe veranda casei. Își îndreptă ochii spre cerul cu miliarde de stele de deasupra capului. Lipsa poluării și distanța față de oraș transforma vârful Belina într-un loc bun nu doar pentru ascultat, ci și pentru privit cerul.

— Hmm... 23 de oameni... OK, atunci. Nick avea o privire preocupată după ce parcurse lista lui Ethan. Bună chestia cu 'extensia', cu cei 9 oameni care știu

cum să opereze manțocăria, continuă el. Uite cum o să facem. În primul rând, încercăm să eliminăm cât mai mulți, iar abia după aceea îl găsim pe vinovat. Să sperăm că prima etapă o să ne ajute să restrângem numărul la doar 3-4 suspecți.

— Și, foarte exact, cum te gândești să facem asta? Bănuiesc că ai un plan, ceva?

Ethan visa la o bere rece, de la gheață, dar știa că trebuia să aștepte până după-amiază târziu. Nu voia să stea prea mult, pentru că avea o grămadă de chestii de făcut, odată ce se întorcea la Centru, numai că Nick nu părea deloc să se grăbească.

— Așa e. Împărțim lista în două. Apoi le zăpăcim parolele de acces în sistem pentru jumătate dintre ei, cu puțin înainte de terminarea programului, așa încât să nu le dăm peste cap munca. După asta, stăm să vedem dacă avem vreo 'Ediție Specială' la noapte. Dacă da, atunci pe cei din prima jumătate putem să-i eliminăm, iar mâine ne concentrăm pe a doua jumătate. Facem chestia asta de câteva ori și rămânem cu trei-patru oameni.

— Le zăpăcim parolele? Ce vrei să spui cu asta? întrebă Ethan, cu o căutătură suspicioasă.

— Are loc un atac cibernetic, în prezent, dacă ești la curent cu știrile. Folosește asta ca pretext pentru a 'întări' protocoalele de securitate și anunță lumea că pot exista niște... disfuncționalități. Pentru asta trebuie să apeleze suportul tehnic și să aibă reinstalat accesul la

sisteme. Mai adaugă încă vreo 15-20 de angajați, la întâmplare, așa încât, dacă vorbesc unii cu alții în sala de mese sau în parcare sau la budă, să nu existe sentimentul că cineva a fost 'selectat'. Ar fi suspect ca doar oamenii dintr-un singur departament să fie afectați, nu-i așa? Iar noi ne dorim să nu ridicăm niciun fel de suspiciuni, corect? Ce zici?

— OK, e fezabil! concluzionă Ethan, expirând foarte încet.

„Datorită riscului crescut de atacuri cibernetice, este nevoie de noi protocoale de siguranță. Cu efect imediat, accessul la conturile personale de e-mail va fi restricționat. Echipa de suport tehnic va face o rețea wi-fi alternativă, până la sfârșitul săptămânii, care să permită accesul la Gmail, Yahoo și Hotmail. Deși încercăm să reducem pe cât posibil impactul asupra activității la Observator, pot apărea unele disfuncționalități. Dacă întâmpinați dificultăți în accesarea resurselor, sunați la *09 de pe telefonul de birou sau trimiteți un email la tech@belinapeak.org și specificați natura problemei. Vă rugăm să ne scuzați pentru orice inconveniente, pe durata în care lucrăm la protejarea organizației și a muncii voastre!"

Ashley citi de două ori e-mailul primit. Din toată echipa tehnică, în afară de Ethan mai erau doar ea și

Caleb care ar fi putut face ceva efectiv legat de protocoalele de securitate. Iar ea nu fusese nici măcar informată! Nu voia să-l întrebe pe Ethan, în mod direct, așa că o abordare mai nuanțată era mai potrivită. Își luă cana de cafea și se apropie de el, cu cea mai suavă voce pe care o avea în dotare.

— Bună. Deranjez?

— Nu, nu chiar. Ce pot face pentru tine?

— Tu să-mi zici ce pot face pentru tine. E-mailul cu noile protocoale de securitate... Ce se întâmplă? E ceva cu care pot să te ajut?

— Ce te preocupă, de fapt, cel mai mult? Faptul că avem un risc de atac cibernetic sau faptul că nu ai fost implicată?

— Ambele. Cred. E grav?

— Lucrăm aici cu niște date cu grad mare de confidențialitate, iar sistemele noastre pot accesa o mulțime de fluxuri sensibile de comunicație. Cineva, undeva (Ethan arătă în sus cu degetul) a decis că trebuie să ne protejăm spatele. Așa că, am fost înștiințat ieri că, începând de azi, trebuie să implementăm anumite măsuri de siguranță, și o echipă specială de cibersecuritate o să ne asiste, de la distanță, cu instalarea noilor protocoale. N-am avut ocazia să zic nimic, doar mi s-a transmis ce am eu de făcut. Noi trebuie să facem rețeaua aia wi-fi secundară, care trebuie să fie complet independentă de intranet. Și asta era exact sarcina la care mă gândeam pentru tine, mulțumesc că ai trecut pe aici. Altă întrebare?

— Nu, e suficient. Cred că oricum nu mi-ai spune mai mult. Când o vrei gata?

— Vineri, cel mai târziu. Fă-mi o listă cu dorințele tale și ia-l pe tipul cel nou, Thomas, să te ajute.

— Pot să pun un BMW decapotabil pe listă?

Ethan zâmbi și se întoarse la documentele de pe birou, transmițându-i non-verbal lui Ashley că discuția luase sfârșit.

Prima rundă se încheie cu foarte puține incidente. Linia de suport tehnic suna la un asociat al lui Nick, care urmărea să vadă cine solicita acces la rețea după ora 17:00. Provocarea pe care o aveau era aceea că protocolul de acces era conceput să împiedice pe cineva din exterior să acceseze rețeaua, dar pentru cineva deja logat în sistem nu exista nicio restricție să acceseze orice le permitea acreditarea. Altfel spus, o dată ce serverul verifica parola și IP-ul, puteai să intri în orice protocol de rețea fără să se salveze undeva cine și ce a făcut. Era un sistem vechi, pe alocuri chiar depășit, dar niciodată nu găsise suficient timp sau destui bani pentru o actualizare completă. Nici nu fusese nevoie. Lucrurile, însă, urmau să se schimbe. Curând.

'Hackeri nenorociți', își spuse Ashley. Era perfect la curent cu toate aceste chestiuni. Nu o dată, chiar ea fusese cea care făcuse să fie amânate actualizările protocoalelor de securitate, trebuind să fie foarte creativă în a găsi alte priorități care să le îndrepte atenția lui Ethan sau Big K către altceva. Avea nevoie de starea

actuală de lucruri, care acum urma să se modifice. Şi nu putea să facă nimic. De fapt, dacă se gândea puţin, era totuși ceva. Dar avea nevoie să câştige timp.

— Uite zilele şi orele când 'farfuria' a fost utilizată pentru transmisiunea în spaţiu. Nu am durata tuturor 'sesiunilor', ci numai a unora dintre ele. Trebuie să faci o serie de referințe încrucișate şi să-i elimini pe cei care nu se aflau la centru în zilele respective. O să mai facem luni încă o dată schema cu parolele; tu trebuie să generezi o listă nouă, cu 15-20 de cetăţeni onești luați la întâmplare, care să fie incluși în runda următoare. Include-i pe aceștia patru – sunt cei care au sunat la linia fierbinte; trebuie să le blocăm accesul la intranet, preferabil până în ora 16:00.

Înainte ca Ethan să aibă măcar timp să deschidă gura, Nick continuă:

— Își vor împărtăși frustrările cu ceilalți, iar asta va influența percepția suspectului nostru. Atunci când faci o căutare sistematică, nu revii în același loc şi nici nu te duci peste aceiaşi oameni de două ori. Le vom zăpăci parolele din nou, plus celor care sună la linia fierbinte după a doua rundă.

Ethan se simțea foarte obosit. Vremea foarte caldă își cerea tributul prin reducerea capacităţii lui de a se concentra pe sarcini mentale. Avea nevoie de un cli-

mat mai răcoros pentru a judeca lucrurile corect. Ducea dorul zăpezii din Colorado, unde crescuse. Destul de neobișnuit, în perioada adolescenței și a studenției, petrecută pe Coasta de Est, majoritatea timpului liber stătuse în interior. Doar după ce se angajase la Radio-observatorul 'Vârful Belina' începuse să iasă afară mai mult. Afară, literalmente – în sălbăticie, parcurgând pe bicicletă, în toate direcțiile, cărările din jurul cascadei Havasu. Evident, vina era a lui Meagan. Știa acele poteci mai bine ca oricine. Crescută în rezervația Hualapai, era o zână a pădurii. Nu putea trăi în oraș; asfaltul o sufoca. Îi făcea plăcere să meargă, ocazional, la Phoenix sau chiar la Las Vegas; de regulă, pentru cumpărături. Azi era în Phoenix, lucrând la dizertația de doctorat pe care o pregătea în domeniul educației preșcolarilor. Dar în weekend avea să vină înapoi și gândiseră planuri serioase pentru cele două zile libere.

Întors la birou, Ethan se uită peste informațiile de la Nick. Era multă muncă de făcut cu verificarea încrucișată; așa îl eliminaseră pe el de pe lista suspecților – în șase rânduri, când avuseseră loc transmisiunile, el nu era nici măcar pe aproape de Obsevator; fie se aflase în vacanță, fie fusese plecat în delegație sau la vreo conferință, accesase doar serverul de e-mail, care nu-i dădea acces la protocoalele operaționale.

Nick mai sugerase să caute un tipar în modul în care apăreau datele.

— Tu ești tocilarul aici, nu eu. Habar n-am la ce să mă uit, iar dacă e ceva care să sară în ochi, e ochiul

tău, nu al meu. Dacă dai peste ceva care și din avion poate să pară un tipar, am putea să folosim asta ca predictor pentru următoarea acțiune și o să-l putem prinde. Sau o s-o putem prinde, eventual.

Nimic, însă, nu părea să aibă sens. Orele și zilele nu erau aceleași. Prima transmisiune raportată de NASA avusese loc în luna mai, cu un an în urmă. Fusese o serie de douăsprezece transmisiuni scurte, între 20 de secunde și un minut, la ore diferite. Apoi, nimic, până pe 10 iunie. O transmisiune singulară, lungă, de 25 de minute și 44 de secunde. Ora era ciudată, aproape de miezul nopții. Cine fusese oare în Observator în acea noapte?

O privire în Kronos – aplicația de pontaj, ar fi trebuit să ofere un răspuns. Câteva clickuri și Ethan descoperi cu stupoare că aproape toată lumea fusese atunci la serviciu, mai puțin el! Se bucurase de vacanță toată acea săptămână. Dar de ce se aflase lumea acolo? Memoria îl ajută ca un pop-up apărut de nicăieri: X1 Pan-STARRS. „Cometă și Grătar". Anul trecut, Big K organizase petrecerea tradițională de grătare și privit la stele cu aproape două săptămâni înainte de solstițiul de vară, pentru că mai târziu cometa nu ar mai fi fost vizibilă. Iar statele din Sud erau un loc foarte potrivit pentru observarea ei. Centrul era dedicat radioastronomiei, dar aveau și un telescop optic foarte performant, care le permitea „să asocieze vocea cu fața unei stele", dacă ar fi dorit.

Apoi, un alt gând îi trecu prin minte. Câteva clickuri, câteva butonări pe tastatură și avu confirmarea ipotezei. Făcând verificarea încrucișată cu data petrecerii „Grătar sub Ploaia de Stele Căzătoare", identifică o altă transmisiune cu durată lungă, de data aceasta de aproape o oră. Oricine ar fi fost, cu siguranță avea un plan de acoperire a urmelor, fiind ascuns în mulțime.

Oare acesta era tiparul pe care-l căuta? Petrecerea dedicată solstițiului de vară fusese doar cu câteva săptămâni în urmă... Uite-o! Trei ore?! Foarte mult, într-adevăr. Ora de începere era aceeași cu cea de anul trecut și se întinsese mult după miezul nopții. Cu siguranță, asta fusese ceea ce îi deranjase pe cei de la NASA.

Câțiva oameni plecaseră de la petrecere relativ devreme și, ca urmare, puteau fi eliminați. Jumătate de oră mai târziu, după ce studie înregistrările video și orele când se delogaseră din sistem, Ethan putu să mai elimine încă doi oameni. 'Cam puțin', își zise în sinea lui. Spera la mai mult.

— Excepțional! Ar trebui să te faci detectiv! îi zise Nick, entuziast. Așa se face treaba! E o listă relativ scurtă și nu vei găsi o soluție unică pentru toți. Ar trebui să căutăm mai multe moduri de identificare și eliminare. Dar ai făcut o muncă extraordinară. Când e următorul bairam?

Party-ul era programat pentru ziua de vineri, 4 august. Era cel mai bun moment pentru observarea ploii de stele numite Perseide. Nick fu foarte încântat să

afle că mai erau mai puțin de două săptămâni până atunci.

— Dacă reușim să reducem lista la numai două-trei nume, putem să-i supraveghem în timpul petrecerii și o să vedem cine n-o să aibă chef să danseze sub stelele căzătoare.

Instalarea rețelei wi-fi n-a fost deloc o chestiune complicată. Thomas știa ce are de făcut, ea trebuind doar să introducă codurile necesare și să fie sigură că există o portiță de acces în rețea, cu ajutorul căreia să poată să se logheze de la distanță, fără să fie fizic prezentă în centru. Ce altceva și-ar fi putut dori mai mult?

Ashley își pregătea rapoartele – date plictisitoare, în fișiere plictisitoare, care arătau corelații plictisitoare între zgomotul interstelar de fundal și rotația ciclică a unui sistem binar, aflat într-o altă galaxie – când Ethan intră. Biroul lui era opus în raport cu al ei, dar, datorită unui stâlp de susținere aflat fix între ei, se întâmpla destul de rar să se privească față în față. Nu era deloc neobișnuit să-și trimită e-mailuri mai repede decât să-și vorbească, deși erau la mai puțin de 8 metri unul de altul.

— Ai un minut? o întrebă, de parcă i-ar fi păsat de răspunsul ei.

Ea dădu din cap aprobator, ridicându-și privirea cu o grimasă curioasă.

— Îți mai aduci aminte, anul trecut, când a fost instalat noul decodor de rețea, a fost vreo lucrare executată la unitatea veche, M5001?

Ashley îi putea simți emoțiile de parcă l-ar fi observat printr-o lentilă specială. Era foarte exaltat. Cu toate acestea, își păstra calmul. Ea, pe de altă parte, percepu cum nervozitatea îi crește la cote alarmante. De ce ar fi el interesat de așa ceva? Făcuse oare vreo greșeală, ceva care ar fi expus-o? Dacă ar fi suspectat-o pe ea, cugetă Ashley mai departe – toată tărășenia ar fi fost ținută sub capac, nu ar fi abordat-o direct. Mii de gânduri îi treceau prin minte, în timp ce încerca să compună un răspuns echilibrat.

— Parcă a fost ceva legat de modulul de control, niște mufe suplimentare care să permită farfuriei să se sincronizeze cu rețeaua pentru semnalele radio de 3 mm; înainte nu se putea face conexiunea prin fibră optică, ci doar prin cablu de rețea obișnuit. De ce?

— Și cine a fost Op-Co pentru asta? Mendelsohn?

— Nu. Juarez.

Ethan încuviință și plecă fără să mai zică nimic altceva.

Radiotelescoapele sunt limitate la o frecvență specifică pentru un anumit proiect. O singură „farfurie" nu oferă foarte multe informații, așa încât se folosesc mai multe unități aflate la distanță unele de altele, creându-se un telescop virtual cu un diametru egal cu distanța între unități, ceea ce oferă o perspectivă 3D a

corpului ceresc studiat. Dacă recepționezi un semnal din spațiu cu o singură farfurie, nu poți spune dacă sursa este la 20 sau la 2.000 de ani-lumină. Cu două unități, însă, aflate la un kilometru una de alta, poți triangula în spațiu distanța până la sursă. E nevoie de un software adecvat și de sincronizarea perfectă a înregistrărilor. Pentru asta e suficientă o conexiune prin cablu.

Rețelele extinse schimbaseră complet regulile jocului; conexiunea cu rețele aflate la mii de kilometri depărtare trebuia făcută prin fibră optică. Un dispozitiv, numit Oscilator Central Local, trimite un semnal de referință de frecvență joasă, care permite sincronizarea înregistrărilor – ca un dirijor care dictează tempoul orchestrei. Datele recepționate de fiecare antenă sunt mixate cu semnalul oscilatorului central local, iar apoi sunt transmise, prin fibra optică, la computerul central, numit corelator. Semnalul de frecvență joasă permite corelatorului să prelucreze datele de la fiecare telescop în parte și, apoi, să le combine. Rețelele de radiotelescoape utilizează cele mai avansate computere din lume. Sincronizarea datelor culese de ele are o precizie de ordinul milionimilor de secundă. Cuplarea semnalelor de la fiecare antenă generează sute de perspective ale aceluiași obiect ceresc. Perspectiva se schimbă cu fiecare minut, din cauza mișcării Pământului, iar pentru a ține pasul cu acest influx constant de date, corelatoarele sunt printre cele mai rapide su-

percomputere de pe glob, efectuând calcule în interval de femtosecunde; până la 16 catralioane de operațiuni pe secundă. Un software special, conceput de radioastronomi, asamblează aceste date și generează hărți radio ale cerului.

Exact asta era munca ei, înainte de a cere transferul la departamentul de suport tehnic, motivul fiind acela că putea avea acces complet la, practic, toate sistemele din Centru.

Juarez fusese nevoit să se întoarcă în Chile din cauza unor probleme de familie, iar acum lucra la Observatorul ALMA, în Atacama. Cerul din emisfera sudică 'suna' diferit de cel din Arizona. Proiectele comune nu erau deloc puține, iar rolul de om de legătură între cele două Observatoare i se potrivea de minune. Nu se considera el cine știe ce mare astronom, dar era un adevărat guru al tehnologiei, iar optimizarea de software făcută la 'Vârful Belina' îi adusese câteva premii, precum și recunoașterea meritelor în comunitatea relativ mică a radioastronomilor.

El fusese cel care sugerase utilizarea celei de-a doua 'farfurii' ca punct focal secundar. Ceea ce nu știa nimeni altcineva în afară de Ashley era faptul că ideea fusese coaptă de ea, timp de trei luni. Trebuise să-l 'hrănească' pe Juarez cu informații picătură cu picătură, așa încât, întocmai ca într-un joc de puzzle, el să întrezărească ideea și să aibă o revelație gen „Evrika!". În mod evident, o minte rațională, care primește infor-

mația corectă, ajunge la o anumită concluzie mai devreme sau mai târziu, iar trasul sforilor din umbră era sportul ei favorit.

Și Juarez a dansat așa cum i-a cântat ea. La petrecerea Cometă și Grătar de anul trecut, Juarez venise împreună cu soția lui, Alina. Ashley găsise oportunitatea perfectă – îl rugase pe Juarez s-o însoțească pentru 20 de minute, iar când se întorseseră, se prefăcuse că a băut un pahar în plus și se rezemase moale pe umărul lui. Alina îi văzuse și, două luni mai târziu, aveau bagajele făcute pentru Chile. Ashley ceruse apoi să fie transferată la departamentul tehnic, în locul lui Juarez. Oarecum surprinzător pentru ea, Big K îi aprobase transferul în doar două zile. Aflase mai târziu că găsirea unui expert de clasă mondială, dispus să se mute la dracu-n praznic, pentru banii pe care-i primeau ei, era o sarcină foarte dificilă. Dar sorții fuseseră în favoarea ei, iar Ashley rămăsese recunoscătoare cerului – și la propriu și la figurat.

Operațiunea de luni nu îi ajutase prea mult. Nici luni, nici marți, nici miercuri nu mai avusese loc nicio transmisiune. Joi, totuși, existase una foarte scurtă, seara târziu. Suficient pentru ca Ethan și Nick să elimine... pe toată lumea! Cum așa? Ceea ce părea să fie un plan foarte bine pus la punct, nu condusese nică-

ieri. Niciunul din cei șase oameni rămași pe listă nu se aflase în Centru la ora transmisiunii. Exista, totuși, o șansă să identifice cine fusese autorul, noul software de securitate putând să identifice IP-ul computerului utilizat. Numai că IP-ul respectiv era al router-ului, deci, nicio informație utilă până la urmă. Să fi fost oare vreo eroare a programului?

Ethan decise să facă o încercare el însuși și-i spuse lui Nick că urma să testeze o transmisiune de la computerul lui și să vadă, apoi, dacă softul l-ar fi identificat. Ceea ce se și întâmplă, a doua zi. Deci programul de securitate funcționa corespunzător. Asta însemna că cine reușise să ocolească protocoalele de securitate avea cunoștințe extrem de avansate. Ethan aruncă o nouă privire pe lista scurtă, care acum devenise și mai scurtă – doar trei nume: Ray Mendelsohn, Caleb Byrd și Ashley Jefferson. Toată povestea îi luă aproape întreaga zi și, dacă mai zăbovea mult, avea să întârzie la cină.

Pe drumul spre casă, îi telefonă lui Nick să-i spună ce aflase. Nu era disponibil, așa că îi lăsă un mesaj vocal.

Meagan îl aștepta, oarecum supărată, dar totuși foarte fericită să-l vadă după atâtea zile. Părul negru, ochii căprui închis și culoarea pielii erau semnele ori-

ginii ei amerindiene. O fiică a tribului Hualapai, unul din cele douăzeci și unu de triburi native din Arizona, vorbea fluent limba Pai și plănuia să o predea la gimnaziu și liceu după ce își termina pregătirea. De regulă, nu purta podoabe sau haine care să-i arate originea și nu ar fi atras prin nimic atenția cuiva neavizat, dar, dacă-i urmăreai mișcările îndeaproape, puteai remarca naturalețea și finețea, faptul că aproape niciodată nu purta încălțări cu toc mai mare de 2-3 cm, precum și micul tatuaj de pe glezna dreaptă, care-l simboliza pe Tochopa, marele Zeu Creator (pentru cunoscători).

După cina delicioasă și un pahar de vin, veni lângă el pe canapea, strecurându-și mâna sub cămașă. Ethan îi simți căldura respirației pe gât, apropiindu-se. Buzele i se lipiră delicat de obraz. Încet, incredibil de încet, se deplasară către propriile-i buze, pe care abia i le atinse. Pe jumătate conștient de ceea ce făcea, se întinse să stingă lampa, în timp ce Meagan îi descheia, unul câte unul, nasturii de la cămașă.

Ceva mai târziu, amândoi erau întinși pe pat, Ethan simțind oboseala punându-i o greutate enormă pe pleoape.

— Ce o să le spui copiilor mâine? întrebă Meagan.

La naiba! Uitase complet. Urma să meargă în rezervația Hualapai, în weekend, iar ea voia ca el să le povestească micuților din trib despre stele și astronomie.

— Constelații, răspunse el, răsucindu-se pe o parte, aproape adormit.

Plecară devreme, pe când soarele abia răsărea. Era mai răcoare și mai puțin aglomerat la ora aceea. Drumul până la rezervație dură aproape două ore.

— Deci, mai zi-mi o dată, ce vrei să le spun copiilor?

— Orice despre stele.

— Dar eu nu sunt astronom, sunt un amărât de IT-st.

— Așa e. Dar lucrezi la un laborator spațial.

— Centru de cercetare în radioastronomie, mai precis.

— Fix ce-mi trebuie. Astronomie – ăsta e cuvântul cheie. Dacă erai om de serviciu la Microsoft, lumea s-ar fi așteptat să instalezi Windows, nu să speli geamuri, spuse Meagan, cu cel mai cald zâmbet pe care-l putea produce.

— Și dacă aș fi fost om de serviciu la Google, ar fi trebuit să știu tot?

— De fapt, la câte chestii știi tu, ar trebui să te angajeze! replică ea pe un ton serios. Și continuă pe același ton: Ca om de serviciu, evident...

Asta era ceea ce iubea la ea. Spontaneitatea, replicile inteligente pe care le avea mereu pe vârful limbii, de parcă învățase un rol într-o piesă de teatru și acum doar livra, pur și simplu, textul gata pregătit. El parcă nu era niciodată suficient de rapid să-i dea replicile potrivite. Era o femeie pe cât de frumoasă, pe atât de inteligentă şi îi făcea o plăcere enormă să fie alături de ea.

Veniră vreo zece-doisprezece copii, toți sub zece ani. Parte din programul lui Meagan, pe durata vacanței

de vară, era să creeze ateliere de lucru cu copiii; pentru azi, venise pregătită cu sfere de dimensiuni diferite, culori și bețe pentru frigărui, cu care urma să facă un sistem solar, iar prezența lui Ethan trebuia să aducă un plus de distracție. Copiii îl îndrăgiră imediat și aveau mereu un milion de întrebări pentru el. Iar Ethan avea mereu răspunsurile gata pregătite.

— Știți ce e o constelație? întrebă el grupul de copii.

Câteva mâini se ridicară, voci subțiri se suprapuseră și înghiontelile erau la ele acasă.

— Există stele și constelații pe care le vedem tot anul și unele pe care le vedem doar în anumite anotimpuri. Deci, dacă diseară vă uitați la cer, înainte de culcare, veți vedea Carul Mare. Folosiți această constelație ca punct de referință. De acolo veți vedea Steaua Polară, care arată Nordul. Spre Sud, la orizont, veți vedea constelația Săgetătorului, una dintre constelațiile de vară și care nu se mai vede după luna septembrie.

— De ce? Unde se duce? întrebă unul dintre copii.

— Nu pleacă nicăieri, doar că nu o mai putem vedea noi de aici. Pentru că Pământul se mișcă în jurul Soarelui, constelațiile care sunt în același plan cu Pământul sunt vizibile doar în anumite luni ale anului. În celelalte, pentru că sunt de aceeași parte cu Soarele, nu le putem vedea, întrucât se află pe cer ziua, când stelele nu sunt vizibile. Săgetătorul e una dintre ele. Acum o putem vedea noaptea, dar acest lucru nu o să mai fie posibil mai târziu, în cursul anului. Iar în decembrie

avem zodia Săgetătorului, când Soarele e în dreptul constelației la ora prânzului. Carul Mare, pe de altă parte, se află deasupra orbitei Pământului, deci îl putem vedea întregul an.

Lui Ethan i se uscă brusc gâtul și vocea i se schimbă deodată. Fisa îi pică în timp ce rostea ultimele cuvinte. Variația orelor transmisiunilor urma un tipar. Un tipar... stelar. Era ca și cum transmisiunea era gândită să emită spre același punct din spațiu. Era o ipoteză care trebuia neapărat confirmată, odată ce se întorcea la birou, dar, din câte își amintea el numerele din tabel, datele se potriveau.

Foarte surescitat, încercă din nou să-l sune pe Nick, dar de data asta el fu cel care nu se afla în aria de acoperire.

Restul zilei trecu relativ repede; prânzul cu familia (extinsă) a lui Meagan a inclus-o pe mătușa ei, Winona (care însemna Prima Fiică), și verișoara mai mică a lui Meagan, Noopali (nu știa ce înseamnă numele, dar urma să o întrebe pe Meagan mai târziu).

Winona a copt o uriașă prăjitură tradițională – urma să împlinească 40 de ani în curând – și acum profita de momentul în care familia era adunată laolaltă. Toată lumea s-a delectat cu mâncarea și mai ales cu prăjitura cu nuci pecan și afine.

— Din ce mi-a spus Winona, Noopali e numele unei stele, dar nu m-am prins care anume, îi răspunse Meagan la întrebare. Poate fi ceva legat de legendele Sioux.

Bunica Winonei era Sioux și a murit la câțiva ani după nașterea mamei lui Meagan, Nizhoni. Dar apucase să le spună nepoatelor câteva povești. Poate că era ceva ce Winona își amintise din copilărie și a decis să-și boteze fata cu numele vreunei eroine dintr-o legendă uitată. Cine poate ști?

— A întrebat-o cineva pe Winona? Eram curios.

— Sigur că da. Și a zis că numele ăsta îl avea mereu în minte pe când era copil. Dar nu ne-a dat o altă explicație, decât că e un nume dintr-o legendă.

Ethan se întoarse brusc și, privind-o pe Winona, o întrebă direct:

— Ce înseamnă numele fetei tale? Noopali?

— E dintr-o legendă veche, o tânără fată care s-a transformat în stea. O stea pe cer, nu o stea de cinema..., completă ea râzând. Râsul îi era ascuțit și sacadat și, cumva, Ethan nu se putu abține să nu se gândească la ciocănitoarea Woody.

— Mi-ar plăcea să aflu povestea ei, dacă nu e vreun secret.

— Sigur. Poate mai târziu, când o să-i pregătim pe copii de culcare...

Se aflau cu toții în camera principală. Winona aprinsese focul în șemineu. Era miezul verii, dar noaptea era răcoroasă, iar limbile de foc roșii, jucăușe, adăugau un pic de farmec decorului indian.

Winona se așeză lângă foc, iar Meagan stinse toate luminile. Copiii erau toți pe canapea, mâncând floricele. Cu o voce misterioasă, Winona începu să le spună legenda lui Noopali.

— Pe un tărâm îndepărtat, peste șapte mări și șapte munți, exista un mic sat unde bărbații săpau în mină, în căutare de pietre prețioase. La capătul satului trăiau doi frați, Teldrum și Vosgan, precum și sora lor, Noopali. Frații mergeau în fiecare zi la muncă în mină, adânc în munte, iar Noopali stătea acasă, gătind, spălându-le hainele și făcând curățenie. La prânz, mergea la intrarea în mină și le ducea mâncare. Noopali era o fată fericită și plină de viață, îndrăgostită până peste cap de Jesukres, un băiat înalt și arătos, care o iubea, la rândul lui, mai presus de cuvinte. Jesukres nu era din satul lor, ci locuia împreună cu tatăl său într-un sat de la marginea mării. Acolo își câștigau existența ca pescari. El îi promisese că o să se căsătorească cu ea peste un an de zile, când se va fi întors dintr-o călătorie lungă pe mare, pe care avea s-o facă alături de tatăl lui. Voiau să se ducă pe o insulă unde trăia un vrăjitor care avea să le spună ce-i aștepta în viitor. Iar după ce urmau să revină din călătorie, avea să se întoarcă la Noopali și să trăiască fericiți până la adânci bătrâneți.

Numai că... Jesukres nu s-a mai întors niciodată. Trecuseră deja doi ani de la plecarea lui, iar Noopali nu mai auzise nimic de el. Negustorii din satul lui

Jesukres, care veneau uneori pe acolo, i-au spus că nimeni nu mai știa nimic despre el și tatăl lui, de când aceştia plecaseră pe mare.

Aşa că, într-o bună zi, Noopali s-a hotărât să plece să-l caute. Avusese un vis, cu Jesukres ridicându-se la cer şi spunându-i: „Vino să mă găsești", întinzând mâna spre ea, iar când ea dorise să-l apuce, el dispăruse în nori.

Plecă într-o dimineaţă, devreme, fără să le spună nimic fraţilor ei, pentru că știa că n-ar fi lăsat-o. Teldrum și Vosgan se îngrijoraseră foarte tare pentru că Noopali nu venise să le aducă mâncarea la prânz, iar seara, când au ajuns acasă, au văzut că Noopali lipsea.

A doua zi, au plecat în căutarea ei. Teldrum a mers spre Răsărit, iar Vosgan spre Miazăzi. După două zile, întrebând în stânga și-n dreapta despre sora lui, Teldrum ajunse la munții cei mari, pe care nimeni nu-i trecuse. Pentru că nimeni n-o văzuse pe Noopali, s-a întors și a pornit pe urmele fratelui său. Vosgan o luase spre mare, ajungând în satul lui Jesukres cu presentimentul că într-acolo s-ar fi îndreptat și Noopali.

Sătenii i-au confirmat bănuiala, spunându-i că o fată care semăna cu Noopali fusese acolo cu o zi înainte și-și continuase drumul spre Sud. Lăsă vorbă la han pentru fratele lui și urmă drumul lui Noopali. Câteva zile mai târziu, Teldrum îl ajunse din urmă pe Vosgan și continuară împreună căutarea surorii lor. Ceva ciudat, însă, se petrecea. Cei care o văzuseră le

spuneau o poveste mereu în schimbare despre fata pe care o căutau. Era parcă din ce în ce mai înaltă, mai slabă, părul ei devenea alb și pielea translucidă.

După alte câteva zile, ajunseră la capătul pământului. În fața lor era doar marea. La orizont se vedea o insulă micuță; își construiră repede o plută, ca să ajungă la ea. Pe insulă au găsit un om bătrân, care le-a spus că Noopali fusese acolo cu două zile înainte, întrebând de Jesukres. Tânărul care-l vizitase cu un an înainte, împreună cu tatăl lui, se pierduse pe mare, când o furtună se ivise pe neașteptate, ca un vârtej uriaș, care le-a dus barca până la cer și niciodată nu au mai fost văzuți de-atunci. Le arătase spre miazăzi, așa cum îi arătase și lui Noopali. Seara, îi făcuse fetei o fiertură din niște ierburi cu efect hipnotic, care creșteau doar pe insula lui, iar Noopali intrase într-o transă care-i permitea să comunice cu sufletul celui pe care-l iubea.

Și aici, bătrânul a făcut o pauză lungă. Se întâmplase ceva inexplicabil. Când se trezise din transă, fata îi spusese: „Unde el s-a dus, mulți au plecat. Să-și găsească drumul înapoi, nu poate. Calea, eu i-o voi arăta". Și, sub ochii lui mirați, Noopali se transformase într-un fum auriu și dispăruse.

O clipă mai târziu, o străfulgerare puternică luminase văzduhul și o nouă stea apăruse deodată pe cer.

La căderea nopții, steaua răsări pe boltă, strălucitoare. Bătrânul vraci, arătând-o cu mâna întinsă, spuse:

„Noopali va arăta drumul, de-acum înainte, nu doar iubitului ei, ci tuturor celor care călătoresc pe mări, căutându-și casa".

Copiii erau pe jumătate adormiți când Winona termină povestea despre Noopali. Ethan, pe de altă parte, era intrigat și alert. De ce oare nu auzise niciodată până acum această legendă? Și de ce aveau indienii din America o poveste despre o stea pe cerul Sudului? Și o poveste cu pescari plecați pe mare? Nimic din cultura indienilor nu se lega de legenda lui Noopali.

Duminică, hălăduiră pe cărările muntelui. Meagan purta o mulțime de accesorii indiene, inclusiv o pereche de mocasini și o pană de vultur în păr. Arăta... uluitor.

Înapoi, pe drumul spre casă, Ethan își verifică mesageria vocală. Avea un mesaj scurt de la Nick:

— Trebuie să ne vedem luni dimineață, la Centru, la ora 6:00. Să fii acolo.

Ora 6:00 era o oră foarte matinală pentru a fi la Observator, dar Ethan avea o mulțime de lucruri de împărtășit cu Nick. Ajunse cu câteva minute mai devreme; mașina lui Nick era deja în parcare. Imediat cum opri, Nick își făcu apariția din Buick-ul Escalade de culoare vișinie, îmbrăcat în pantaloni de camuflaj și într-o jachetă de piele, de aviator, cu multe buzunare, cărând în mână o trusă de scule.

— 'Neața, Nick, îl salută Ethan. Am mai multe chestii de vorbit cu tine.

— Hei, bună dimineața! Să intrăm, nu avem mult timp la dispoziție. O să găsim vreme de vorbit ceva mai încolo.

— Nu avem suficient timp să ce? întrebă Ethan cu o voce ezitantă.

— O să vezi. Mai știe cineva că ești aici așa devreme?

— Doar prietena mea.

— Perfect. Hai înăuntru.

— Aia ce-i? făcu Ethan, arătând spre trusa de scule.

— Exact ce vezi. O trusă de scule.

Fără să mai zică nimic, Nick o luă înainte spre poarta principală. Introduse codul de acces (Ehan se gândi că probabil Big K i-l dăduse) și urcă pe scări ca și când era familiarizat cu locul. Odată ajunși în biroul principal, Nick se răsuci spre Ethan:

— Poți, te rog, să-mi arăți care sunt birourile celor trei despre care mi-ai zis?

Din trusa de scule își făcu apariția o prelată de plastic, pe care Nick o întinse peste biroul lui Ray. Se urcă cu picioarele pe birou și scoase o placă din tavanul fals, deasupra scaunului lui Ray.

— Ce faci? întrebă Ethan, nefiind sigur dacă chiar voia să afle răspunsul.

— Instalez o cameră de supraveghere; o să vezi într-un minut.

— Ai permisiunea să faci asta? Vreau să zic...

Ethan nu-și termină întrebarea.

— Verifică-ți telefonul. Ar trebui să ai un SMS de la șeful tău.

Exact în momentul în care Ethan își scotea telefonul din buzunar, auzi un bip și simți vibrația care-l anunța că primise un mesaj. „Lasă-l pe Nick să instaleze camerele și asigură-i tot sprijinul de care are nevoie." Mesajul venea de la numărul lui Leopold.

Următoarea jumătate de oră, Ethan nu mai spuse nimic. Îl privi pe Nick cum lucrează extrem de repede, cu o dexteritate care dovedea că mai făcuse asta în trecut; și nu doar o singură dată.

Făcu mai întâi o gaură mică, de 5 mm. Apoi, atașă un dispozitiv pe placă și inseră ceva care aducea a cablu de fibră optică prin gaură, până la nivelul suprafeței, de cealaltă parte. După ce lipi totul cu un lipici special, dintr-un tub albastru, porni aparatul și montă placa la loc între șinele care formau caroiajul tavanului suspendat. Doar cineva care știa unde să se uite putea observa micuțul ochi al camerei. Nick își porni tableta și verifică imaginile transmise de cele trei camere. Doar una avu nevoie de ajustarea unghiului, ceea ce Nick rezolvă cu ajutorul unui program de control la distanță, cu o interfață care semăna mult cu cea de control a dronelor. Oare de ce nu era surprins?

În timpul acesta, Ethan încercă să se lămurească cu privire la bănuiala avută în cursul zilei de sâmbătă, când le povestise copiilor despre constelații. Făcu câ-

teva verificări încrucișate cu datele și orele când avuseseră loc transmisiunile, dar nu apucă să termine înainte ca Nick să fie gata. Oricum, până la venirea celorlalți la lucru mai erau aproape două ore, timp mai mult decât suficient să ajungă la o concluzie.

— Eu am terminat aici, spuse Nick, la trei sferturi de oră după ce scosese prima placă din tavan. Nu se vedea nici măcar un firicel de praf pe nicăieri, parcă nici nu fusese acolo.

Întors la birou, Ethan încercă să se concentreze pe ideea la care lucra, dar mintea-i hoinărea pe alte drumuri. Poate pentru că era prea devreme și nu-și băuse cafeaua încă. Se îndreptă spre bucătărie și își alese o aromă de alune pentru cana de cafea. Privi cu multă atenție cum picură lichidul întunecat în recipientul de stiren. Amestecând încet conținutul unui pliculeț de zahăr, ochii îi căzură pe panoul de plută pe care erau lipite anunțurile. Vineri avea loc petrecerea „Grătar și Stele Căzătoare". Era deja august? Când trecuse oare vara? Și excursia la Las Vegas, weekend-ul următor... Trebuia să cumpere chiar azi biletul de avion pentru Meagan. El era invitat să vorbească la o întrunire a specialiștilor IT și organizatorii îi plătiseră biletul, cazarea și toate cele, dar își dorea ca ea să-l însoțească în Orașul Păcatelor.

Își sorbea cafeaua pe îndelete și se simțea de parcă era pe pilot automat. Tot ce se întâmplase în urmă cu doar douăzeci de minute părea din alt film. Își simțea

mintea încețoșată, nu putea să lege două idei. Cafeina începu să-și facă efectul. Semnificația 'activității' lui Nick devenea acum clară. A! mai avea de făcut câteva calcule. Competențele lui de astronomie erau departe de nivelul de expert, dar mai știa câte ceva despre stele și chestiile alea de pe cer. La fel ca un mecanic de întreținere la Operă, care știe câte ceva despre muzica clasică doar pentru că e acolo zi de zi și asistă la repetiții. O să-l roage pe Big K să-i verifice ipoteza, la finalul ședinței de dimineață.

După prezentarea stării pentru proiectele aflate în lucru în fiecare departament, fu rândul lui Ashley să prezinte, din partea departamentului tehnic, noile protocoale de utilizare a rețelei secundare wi-fi, pentru navigarea pe Internet în scop personal. Când cineva o întrebă de problema parolelor nefuncționale, zâmbi larg, precizând că și ea avusese astfel de probleme. Și îi pasă chestiunea în cauză lui Ethan, pentru mai multe clarificări.

La finalul ședinței, Big K îi rugă pe Ethan și pe Julianne, de la Resurse Umane, să mai rămână puțin.

— Vreau să vorbim despre petrecerea din weekend. Ashley face patruzeci de ani peste două săptămâni și mă gândeam să sărbătorim, cumva, chestia asta, ce ziceți?

Ethan se arătă surprins; credea că Ashley are doar vreo treizeci și cinci de ani. Julianne era foarte entuziasmată și se oferi să cumpere tortul și un cadou.

Ethan urma să se ocupe de strângerea de semnături pe o felicitare, de la membrii echipei tehnice și de la șefii celorlalte departamente și, de asemenea, urma să cumpere un buchet de trandafiri roșii.

În cursul după-amiezii sosi e-mailul de confirmare pentru rezervarea la Las Vegas, în weekendul 18-19 august. Lui Meagan îi plăceau surprizele, dar nu cele din cale-afară de mari. Știa sigur că o să vrea să meargă la Vegas, dar, în același timp, voia să fie la fel de sigur că nu-și făcuse alte planuri. Așa că, înainte să-i cumpere biletul de avion – dar hotărât, în același timp, să păstreze surpriza –, îi trimise un SMS laconic: „Iubi, să nu-ți faci planuri pentru 18-19". Ea răspunse aproape imediat „OK. Nu-mi fac planuri *să fac sex*, dacă nu-mi spui despre ce e vorba". Cum poate un bărbat să-și surprindă femeia pe care o iubește, în atare condiții? Mai erau câteva zile până la weekend și se gândi că trebuia să găsească o soluție. N-avea să-i spună nimic și, în acest caz – putea pune pariu! – ea avea să facă prima mutare.

Marți dimineața, Ethan intră în biroul lui Leopold cu un gând precis în minte. Big K îl invită să se așeze.

— Ți-am citit e-mailul și nu sunt sută la sută sigur că am înțeles ce ai nevoie, zise Leopold, fără niciun fel de formalități.

— Știu că ești ocupat, dar nu prea am de ales, începu Ethan. Tu ești astronom, iar eu sunt doar un tehnician – e ceva ce am remarcat, dar nu-i dau de cap.

Se aplecă și puse pe masă două foi de hârtie. Una avea un tabel în Excel și cealaltă un grafic colorat.

— Pentru că mi-ai spus să țin toată povestea sub capac, tu ești singurul la care pot să apelez. Aici sunt datele și orele transmisiunilor – Ethan arătă spre tabel. Iar graficul arată variația orelor de-a lungul ultimului an. Teoria mea e că undeva există o corelație cu mișcarea Pământului în jurul Soarelui, în așa fel încât semnalul radio e direcționat mereu spre același punct din spațiu. Dar am nevoie de tine să verifici asta, pentru că eu nu am cunoștințele necesare.

Fără să zică nimic, Big K luă cele două foi și începu să se uite cu atenție. Își trase laptopul lângă el și, cu o privire preocupată, începu să tasteze cu rapiditate. După câteva minute, se lăsă pe spate, privind ecranul pe care se rotea cerculețul albastru. Odată ce termină, roti laptopul în așa fel încât să-l poată vedea și Ethan.

— Ai dreptate. Ai perfectă dreptate. Semnalul a fost trimis spre același punct. Sau, mai bine zis, pe același vector, ca să fiu precis. Mai lasă-mă câteva minute, te rog.

Big K părea intrat în transă, mâinile sale executând un dans perfect pe tastatură și touchpad. Era într-o stare de concentrare focalizată, ca un pianist la un concert, transpus în muzică.

— Nu e nimic acolo. Cel puțin, nimic despre care să știu. Nu sunt planete, sateliți sau asteroizi din sistemul nostru solar. Locul respectiv e orientat undeva spre constelația Săgetătorului. N-aș putea, însă, să-ți zic exact spre care stea, dacă asta te interesează, încheie el cu un rânjet.

Ethan avea de făcut față unei dileme. Ca să-i cumpere biletul de avion lui Meagan, avea nevoie de cardul ei de identitate. Ea ar fi întrebat pentru ce. Dacă i-ar fi răspuns, nu mai era nicio surpriză. Luă telefonul și o sună, sperând să nu răspundă și el să-i lase un mesaj vocal. „Iubi, voiam să vorbesc ceva cu tine. Weekendul ăsta avem petrecere la Observator și vreau să vii și tu. Datorită noului protocol de securitate, toți vizitatorii trebuie să se înregistreze și-mi trebuie cardul tău de identitate. Poți să-i faci o poză și să mi-o trimiți pe mail? Înainte de ora 4:00, te rog. Pupici!"

Lui Meagan îi plăceau petrecerile și-i spusese la un moment dat că singura ei îngrijorare era să nu se simtă izolată printre geniile alea de acolo, care nu știau altceva decât formule complicate, și că i-ar fi greu să închege o conversație normală. Descoperise însă că la Observator lucrau o mulțime de... personaje interesante, care aveau 'vieți și neveste', iar modul ei deschis și spontan de comunicare o făcuse repede un membru

cu drepturi depline în 'gașca de savanți'. Așa că Ethan era convins că o să-i facă plăcere să vină la petrecere.

Meagan îi trimise răspunsul după vreo oră. Poza buletinului era însoțită de un mesaj scurt: „Am visat mereu să fac sex pe farfuria aia mare a telescopului. O să vin la petrecere, dar fără chiloți."

Ethan era în laboratorul de analize spectrografice, înconjurat de vreo zece-doisprezece oameni, și când citi mesajul scăpă un „WOW!", fără să-și dea seama, după care începu să chicotească subțire.

— Care-i treaba? Ce s-a întâmplat? întrebă Ron. Ai primit un „mesaj WOW"!?

— E... ceva personal, răspunse Ethan cu o voce joasă.

— Hei, atenție toată lumea! Ethan a primit un „mesaj WOW"! De data asta au trimis un SMS!

Spre surprinderea lui Ethan, toți începură să râdă, dar râsetele lor erau adresate lui Ron.

— Bună asta!!!

— Mișto faza!

— Ești haios!! se auzi din toate părțile laboratorului.

În mod cert, lui Ethan îi scăpa ceva, dar habar n-avea despre ce era vorba. Nu voia să pară neștiutor, așa că se întoarse la ce făcea. Avu o clipă de inspirație și căută pe Google „Mesaj WOW". Aproape instantaneu, o lungă listă de linkuri populă ecranul. Dădu click pe linkul din Wikipedia „Semnalul WOW!". Spre imensa sa surpriză, iată ce găsi:

„*Semnalul Wow!* a fost un semnal puternic de radio, în bandă îngustă (1.420,456 MHz), detectat de către

Jerry R. Ehman, la 15 august 1977, în timp ce lucra în cadrul unui proiect SETI la marele radiotelescop Big Ear, de la Universitatea de Stat Ohio, care se află la Observatorul Perkins al Universității Ohio Wesleyan, în Delaware, Ohio. Semnalul avea semne distinctive preconizate a fi din afara sistemului solar. A fost detectat timp de 72 de secunde de către radiotelescopul Big Ear, dar apoi nu a mai fost înregistrat din nou. Semnalul a fost obiectul unei atenții semnificative din partea mass-media.

Din cauză că era o asemănare foarte mare între caracteristicile semnalului receptat și estimările făcute în privința formei sub care un semnal interstelar ar putea fi receptat, Jerry R. Ehman a încercuit semnalul pe raportul tipărit, adăugând un scurt comentariu, „Wow!", care a dat numele semnalului.

Radiotelescopul utilizat este fix și folosește rotația Pământului pentru studierea cerului, de aceea poate observa un punct oarecare doar 72 de secunde. Punctul de origine al semnalului e în constelația Săgetătorul, aproximativ la 2,5 grade de steaua χ^1 Sagittarii."

Ethan își simțea inima bubuind. Constelația Săgetătorului? Continuă să citească. Iar paragraful următor aproape că-l făcu să cadă de pe scaun.

„Semnalului WOW i s-au atribuit două frecvențe diferite, 1.420,36 MHz (J.D. Kraus) și 1.420,46 MHz (J.R. Ehman), ambele foarte aproape de valoarea de 1.420,41 MHz atribuită hidrogenului, conform predic-

ţiilor lui Morrison şi Cocconi. Cele două valori sunt la distanţe practic egale de frecvenţa hidrogenului, prima la 0,04975 MHz (49,75 kHz) sub şi a doua la 0,04985 MHz (49.85 kHz) deasupra."

Simţea cum i se învârte capul. Piesele din puzzle începeau să se lege unele de altele, dar imaginea de ansamblu încă era neclară. Ce să facă acum? Trebuia să vorbească cu Big K. Sau cu Nick. Nici el nu mai ştia.

Există o convingere generală că Universul se manifestă în moduri imposibil de înţeles de către mintea umană. Religia spune: „Necunoscute sunt căile Domnului". Chiar atunci sună telefonul. Era Nick. Tot în acelaşi moment, Big K intră în laborator. Iar Roger, şeful laboratorului, se apropie cu felicitarea semnată pentru ziua lui Ashley, zicând:

— Mi-am notat să-i cumpăr nişte flori de ziua ei. E pe 15, da? Marţi?

Mintea lui Ethan păru să se disocieze în două. O parte era imaterială, distantă, prelucrând informaţii, iar alta prezentă aici şi acum, controlându-i corpul şi mişcările. Ca două entităţi separate împărţind acelaşi spaţiu.

— Ashley face patruzeci de ani. Pe 15. Deci s-a născut în aceeaşi zi în care a fost înregistrat semnalul WOW! Nu poate fi o simplă coincidenţă. Dar ce semnificaţie are asta? Ce legătură poate fi?

În acest timp, răspunse apelului lui Nick.

— Hei, salut! Care-i treaba?

Avea gâtul uscat și vocea îi suna pițigăiat.

— Buuuună dimineațaaaaa! îl salută Nick foarte entuziast. Am de vorbit ceva cu tine și trebuie să te văd. Ne întâlnim la prânz? Tot acolo?

Ethan confirmă și se întoarse spre Leopold, care era prins într-o conversație cu „doamna Barză". Era o analistă înaltă, cu păr lung și picioare foarte lungi; din când în când, îi plăcea să stea într-un singur picior – de aici porecla de „doamna Barză". Pamela? Da, Pamela o chema, de fapt. Oare o ști că are o poreclă? În orice caz, Leopold îl văzu pe Ethan, puse capăt abrupt discuției cu Pamela și se îndreptă spre el.

— Trebuie să vorbim. Acum. Te rog.

— Hai la mine în birou.

Leopold decise să vină și el la masă cu Nick, așa că plecară împreună. Când ajunseră la Meehan's, Nick nu era acolo. Chelnerița de azi era alta. Foarte amabilă și zâmbind tot timpul, vorbea cu un puternic accent din Sud. Ethan comandă o friptură de vită, iar Leopold o friptură și hamburgeri cu cartofi prăjiți și legume la grătar, pe farfurii separate.

— De ce ai comandat astea? întrebă Ethan.

— Nick n-a ajuns încă, dar mâncarea va fi gata când o să vină și el. Nu știu ce preferințe are; data trecută a comandat hamburgeri și cartofi prăjiți, așa că, dacă o să vrea același lucru, o să le și aibă. Dacă vrea altă com-

binație, cum ar fi friptură cu cartofi prăjiți sau hamburgeri cu legume la grătar, le poate avea, de asemenea. Eu o să iau ce nu vrea el, pentru că mi-e egal cu oricare din cele patru combinații.

Ethan chicoti. Big K era într-adevăr o figură. Mintea lui lucra în tipare și combinații chiar și când comanda de mâncare.

Câteva minute mai târziu își făcu apariția și Nick. Se tunsese, purta ochelari de soare foarte negri și un tricou mulat pe tors, imprimat cu celebra prismă a albumului „Dark Side of the Moon", de Pink Floyd. Păru puțin surprins să-l vadă pe Leopold, dar se bucură de prezența lui.

— Trebuie să vă povestesc; s-a lămurit care-i faza cu transmisiunile. E oarecum straniu, dacă mă gândesc mai bine. E un fel de semnal de ghidaj.

Nick vorbea cu o voce joasă, iar Ethan avu nevoie de câteva secunde să descifreze ce spune.

— Transmisiunile erau CNN, National Geographic și ESPN, așa-i?

— National Geographic?! Nu știam.

— În fine. Deci, întrebarea e, de ce ar transmite cineva anonim programe TV în spațiu către nicăieri?

— Habar nu am. Și, ca să fiu sincer, nici nu m-am gândit 'de ce'; eu mă concentram asupra aspectelor tehnice, ca să aflu cine.

— Hai să clarificăm o chestie. CNN oferă informații despre societatea umană din întreaga lume. Cum sun-

tem organizați, ce provocări avem, cum interacționăm unii cu alții. Dacă ar fi existat mass-media acum 2000 de ani, iar azi am fi putut să accesăm niște înregistrări din Egiptul antic sau Roma sau Grecia, ar fi destul de interesant și util, așa-i?

Înainte ca Ethan să aibă timp să articuleze un răspuns, Nick continuă:

— National Geograhic e despre Pământ, ca planetă. Toată. Iar ESPN este un canal de sport, despre noi, ca oameni; mai precis, despre capabilitățile noastre fizice – forță, viteză, zi-i pe nume.

— Deci, transmisunile sunt despre Pământ, omenire și oameni?

— Bingo! De-asta au zis că e un fel de semnal de ghidaj, ca și când cineva ar trimite în spațiu date despre Pământ. Înregistrările alea nu erau simple preluări de la TV. Erau editate să maximizeze informația. Cine a făcut-o, a depus mult efort în chestia asta. Trebuie să-l prindem. Neapărat!

Ethan încă procesa ce aflase, când un alt gând i se născu în minte. Cine erau ei, cei despre care vorbea Nick?

Leopold sparse tăcerea care se așternuse subit, informându-l pe Nick despre descoperirile făcute de Ethan. Părea că Big K îi dădea raportul lui Nick și nu invers. Sau era doar o impresie? Ethan simțea că ceva nu se leagă, dar decise să nu întrebe. Știa că în orice investigație de acest gen, informațiile se transmit doar

celor care au nevoie, iar să pună întrebări ale căror răspunsuri nu-i erau destinate lui, ar fi creat un context inutil.

— Apropo. Am aflat parolele celor trei inși, totuși. Dacă o să-ți trebuiască vreodată.

Nick extrase cu două degete din portofel o bucățică de hârtie și o puse pe masă.

Utilizarea unui software de supraveghere nu era o opțiune. Hackerul era foarte competent și, cu siguranță, avea un antispyware care l-ar fi alertat. Asta ar fi ridicat o serie de suspiciuni și ar fi însemnat că avea loc o investigație. Așa că, în loc să folosească un software care ar fi putut fi detectat mai ușor sau mai greu, Nick folosise camerele pentru a înregistra imaginile computerelor și a observa atingerea tastelor.

Chelnerița veni cu mâncarea. Nick alese hamburgerii și cartofii prăjiți. Ethan și Leopold schimbară o privire scurtă, vrând să vadă reacția lui Nick. Nicio reacție, însă; doar un comentariu:

— Leo, bănuiesc că ești OK cu friptura și legumele.

O clipă mai târziu, însă, adăugă:

— Sau e vreo altă combinație pe care o preferi? Mi-e fix perpendicular care din cele patru e pentru mine.

Cine naiba era tipul ăsta? Nu numai că avea aceleași tipare de gândire ca Leopold, dar era capabil să deducă cum gândise Big K. Ethan își dădu atunci seama că Nick era un tip foarte deștept. Probabil că în domeniul lui era printre cei mai buni. Era un sentiment ciu-

dat să sondeze intelectul cuiva doar pe baza comportamentelor – asta era mai curând specialitatea lui Meagan.

Înapoi la birou, Ethan încercă să recupereze din celelalte sarcini care rămăseseră în urmă datorită timpului alocat investigației și ziua se încheie repede.

— Mai ai nevoie de mine? se auzi, parcă de nicăieri, vocea lui Ashley.

— Nu, sunt OK. Ne vedem mâine.

Zece minute mai târziu era gata de plecare și-și luă la revedere de la el. După o altă jumătate de oră și el se pregătea să se delogheze. Era ceva care-i trecuse prin minte când Ashley plecase, un gând fugar, dar nu-și putea aminti. Ajunse la mașină, porni motorul și întinse mâna după ochelarii de soare din consolă. O bucățică de hârtie era acolo și un beculeț se aprinse în mintea lui Ethan. Era biletul cu parolele pe care i le dăduse Nick. Nu erau scrise de mână, ci scoase la imprimantă:

R.M. – Darth*Ray*007

C.B. – SeKoNd2nonE

A.J. – Noopali#3

Ceeee??? Ethan simți un fior pe șira spinării. Și în acel moment se lumină. Ashley era cea care trimitea mesajele! Ea trebuia să fie! Cum naiba să folosească

același nume dintr-o legendă indiană obscură, pe care n-o știa nimeni altcineva în afară de Winona? Și un alt gând îl străfulgeră ca un curent electric. Luă telefonul și o sună pe Meagan.

— Și mie mi-era dor să te aud, iubițel, răspunse ea cu o voce exaltată.

— Acum plec de la Centru și m-am gândit să te sun înainte să ajung acasă. Zi-mi și mie, te rog, când e *exact* ziua de naștere a Winonei?

— De ce? Vrei să-i iei flori, ceva de genul?

— Nu, eram doar... curios.

— Tu nu ești niciodată doar curios... Care-i treaba?

— În regulă. Vreau să-i comand niște flori și să i le trimit prin Fed-Ex.

— 15 august. Nu ești nostim deloc...

— Mi se pare că ea are o influență foarte mare în familie și vreau să păstrez o relație bună cu mătușa ta favorită. E asta o crimă?

— Winona știe tot, așa e. Nu ți-am zis prea multe despre ea, pentru că nu voiam să te comporți neobișnuit când am fost acolo, dar așa e ea, mai... ciudățică.

— În ce sens?

— Știe lucruri pe care n-ar trebui să le știe. De exemplu, mi-a spus că e ceva ce te preocupă foarte tare la serviciu și că nu e tipul obișnuit de activitate pe care o faci. Iar asta e ceva obișnuit la ea – adică, nu poate să-ți zică unde ai pus ceva ce nu mai găsești, dar știe că ai pierdut ceva important; genul ăsta de chestii. Nu știu cum să spun altfel.

— Hmmm...

Ethan făcu o pauză lungă. Avusese în trecut experiențe similare cu Ashley, ea întrebându-l pe neașteptate despre lucruri pe care n-ar fi avut de unde să le știe.

— Mai ești acolo? întrerupse Meagan tăcerea după o vreme.

— Da, sunt aici. Trebuie să închid. Ajung acasă repede. Te pup.

Joi dimineață, devreme, când soarele roșu abia se ridica deasupra orizontului, Ashley pleca de acasă. Peisajul Arizonei era mai curând monoton, dar șoseaua perfect dreaptă până la Observator avea farmecul ei aparte, în lumina galben-portocalie a dimineții. Avu nevoie doar de puțin peste jumătate de oră ca să ajungă la serviciu, cu mult înaintea tuturor. Intră în Centru cu o cartelă de acces clonată și se îndreptă spre zona tehnică, de la subsol. În acea parte a complexului nu erau camere video de supraveghere.

Deconectă serverul de back-up de la rețea și-și conectă laptop-ul la server. Fișierele care trebuiau copiate totalizau peste 60 GB, iar operațiunea dură aproape 5 minute. După ce termină, reconectă serverul la rețea. Data viitoare, când serverul principal urma să fie offline, iar serverul de back-up avea să își intre în rol, un mic fișier executabil avea să lanseze transmisiunea a

două ore și jumătate de înregistrări TV editate. Iar asta avea să se întâmple a doua zi, la petrecere. Singurul lucru de care trebuia să aibă grijă era ca serverul principal să fie offline la momentul potrivit. Dar avea un plan și pentru asta.

Ashley se întoarse la mașină și plecă de la Centru, îndreptându-se spre Krispy Kreme, câteva mile mai departe. Așteptă acolo, delectându-se cu o cafea și o gogoașă, până la ora 8:15. Apoi se întoarse la Observator.

Parcarea nu era foarte mare și era încă destul de devreme pentru majoritatea celor care lucrau acolo, așa că observă imediat Buick-ul Escalade parcat la capătul aleii. Șoferul era înăuntru, de parcă aștepta pe cineva. Avu impresia că o privea din spatele geamurilor fumurii. Mai era ceva legat de el, dar ce? Încercă să-i sondeze mintea și imaginea care i se formă fu a valurilor unui ocean. Realiză că omul medita, fiind într-o stare de relaxare profundă.

Soarele dimineții încălzea deja atmosfera și, oprind motorul, căldura începuse să se facă simțită în habitaclu. Buick-ul era în umbra șirului de stejari Monterrey, de la capătul dinspre răsărit al parcării. Dacă vii devreme, ai privilegiul de a-ți alege locul de parcare. Locul acela nu era dorit de angajați, pentru că după-amiaza umbra se afla în partea dinspre clădire și, deci, acelea erau locurile mai dorite. În mod evident, individul acesta nu avea de gând să stea prea mult și, totuși,

venise devreme, înaintea celorlalți. Deci avea, probabil, o întâlnire cu cineva, la prima oră. Să fie oare cineva de la o firmă de catering pentru petrecerea de mâine? Nu, își dădu singură răspunsul – aceia, de regulă, au mașini personalizate cu numele firmei.

Acesta fu ultimul ei gând, înainte de a fi copleșită de un sentiment adânc de teamă, aproape de un atac de panică. Bărbatul se trezise din starea de meditație și acum era perfect alert. Percepția minții lui se transformă, de la valurile relaxante ale oceanului, la o furtună de vară. Ashley ieși în viteză din mașină și, aproape alergând, se grăbi să intre în clădire, simțindu-se în siguranță văzând alți oameni. Se ascunse în spatele biroului, abia îndrăznind să ridice ochii de după monitor.

Un bărbat înalt, pe care nu-l mai văzuse niciodată, intră în clădire zece minute mai târziu și se îndreptă direct spre biroul lui Big K. Să fi aflat oare despre ea? Cum să fie posibil? Își acoperise toate urmele, făcând ca acțiunile să pară ca fiind rodul întâmplării. Și nu era niciun semn, nicăieri, că ar fi avut loc vreo investigație. Iar dacă ar fi suspectat-o pe ea, cu siguranță nu i-ar fi dat sarcina securizării rețelei. Probabil că era vorba de altceva și, din cauza asta, mâine va trebui să dea dovadă de o mare precauție. Fișierele încărcate până acum erau ultimul capitol din documentarea cerută despre Pământ. Era nevoie de zeci de ani ca mesajul să ajungă la destinație, dar misiunea ei avea să fie îndeplinită. Mâine noapte.

Meagan sosi la petrecere direct de la Phoenix, în jurul orei 7:00 seara. Majoritatea angajaților de la Centru era încă înăuntru; căldura după-amiezii îi făcea să prefere răcoarea aerului condiționat din interior. Afară erau patru bărbați, pregătind grătarul. Intră prin ușa larg deschisă fără să o întrebe nimeni de sănătate și se găsi în mijlocul unei camere mari, decorată cu artă spațială. De la fotografii ale Pământului și ale planetelor din sistemul solar, făcute de NASA, până la clustere de galaxii aflate la milioane de ani-lumină. Cea mai impresionantă era o imagine a Căii Lactee, care acoperea întreg peretele dinspre Vest, ca o fereastră deschisă spre spațiu. Senzația că se afla pe marginea unui abis gigantic era amplificată de lumina redusă a serii.

Ethan apăru un minut mai târziu și sentimentul dispăru odată cu prezența iubitului ei. Luă o cutie de Coca-Cola din lada frigorifică și se duse să-i salute pe cei pe care-i cunoștea. Mai erau câteva soții invitate și atmosfera era destul de vioaie. Se dovedi curând că temerea ei că o să fie plictisitor și că va trebui să râdă politicos la bancuri 'științifice' pe care nu le-ar fi înțeles nu era câtuși de puțin justificată.

Ashley se apropie și Meagan deschise discuția cu o întrebare banală despre vreme. Ashley răspunse politicoasă, cu toate că era evident că nu avea chef de

conversație. Dar, pentru că nu avea prea multe alte opțiuni, continuă discuția. Ashley era suficient de bine crescută încât să nu pună capăt prea brusc conversației, dar îi dădu lui Meagan toate indiciile nonverbale posibile că nu era interesată.

— În orice caz, începu Meagan ultima propoziție, sunt convinsă că în noaptea asta spectacolul meteoriților o să fie minunat! Ne vedem afară, mai încolo.

Scrutând încăperea, privirea îi fu atrasă de un bărbat cu vârsta în jur de patruzeci și ceva de ani, înalt și atrăgător, care vorbea cu Ethan. Mai bine zis, îl asculta pe Ethan. Era ușor să își dea seama că vorbeau chestiuni legate de serviciu și mai realiză faptul că Ashley îi urmărea și ea, totodată. O clipă, s-a gândit că e prietenul lui Ashley, dar privirea ei spunea contrariul. Ceva se întâmpla în spatele scenei și curiozitatea ei feminină începu să iasă la suprafață. Iată, deci, personajele de urmărit în timpul nopții...

— Hamburgerii sunt gata! anunță o voce puternică și toată lumea începu să se miște încet spre ieșirea dinspre parcare. Mașinile fuseseră lăsate în afara perimetrului, făcând acum loc scaunelor de picnic și meselor pliante. Erau și câțiva copii pe-acolo. Petrecerile organizate la Centru erau o adevărată atracție în timpul sezonului de vară, pentru că, oricum, în afara ser-

viciului, prea multe lucruri interesante nu prea erau de făcut la Belina Peak.

Luminile erau în mare parte stinse, iar ziua care se sfârșea pierdea lupta cu întunericul. Ca să poată observa meteoriții, ochii trebuiau să se obișnuiască bine cu întunericul și era nevoie de lumină din ce în ce mai puțină. Trecerea la bezna nopții nu dură mult. Apariția meteoriților era așteptată abia spre miezul acesteia. Lumina de la un singur stâlp îndepărtat era suficientă pentru ca participanții la petrecere să-și vadă profilul, dar asta era tot. Selena încă nu răsărise, iar pentru că urma să fie Lună plină peste doar câteva zile, cu siguranță ceva mai târziu cerul avea să fie mai luminat.

O muzică puternică se auzi parcă de nicăieri, una din cele două mașini aflate în parcare avea o ușă deschisă și cineva, înăuntru, încerca să-l facă să tacă pe Jim Morrison, care cânta *Riders On The Storm.*

„Oh, no, Let It Be, Oh, Let It Be". O voce distantă începu să cânte binecunoscuta melodie a Beatles-ilor, generând un val de râsete. Așa că Jim Morrison continuă să cânte acel cântec mai vechi decât anii majorității celor de la petrecere.

Trei lucruri avură loc în acel minut.

Primul fu acela că Ashley se ridică brusc din scaun și dispăru în întuneric, îndreptându-se spre capătul sudic al parcării. Nu era, practic, nimic acolo, doar gardul, și era aproape complet întuneric. Avusese grijă să scoată câteva șuruburi care țineau plasa de sârmă,

suficient cât să se poată strecura afară. Al doilea – Ethan, care fusese și el distras, ca toți ceilalți, dar numai câteva secunde, remarcă dispariția misterioasă a lui Ashley, de tipul „Uite-o, nu e!", numai că știa sigur că nu era un spectacol de magie. Avu nevoie de doar două-trei secunde să-și dea seama că dreapta era singura direcție spre care ea se putea duce, întrucât restul parcării era în câmpul lui vizual. Îi șopti lui Meagan „Vin imediat!" și-și urmă instinctul, care îi cerea să se ducă în aceeași direcție în care dispăruse Ashley. Iar al treilea lucru se petrecu în interiorul clădirii. Un mic comutator activat de la distanță dădu naștere unui scurt-circuit care tăie curentul serverului principal. UPS-ul avea să asigure curentul încă trei-patru minute, dându-i serverului suficient timp să inițieze procedura de închidere, după care serverul de back-up urma să se activeze. Planul lui Ashley era să repornească serverul principal imediat după aceea, fără să-i permită serverului de back-up să intre în stand-by. Fereastra de oportunitate era doar de un minut, poate două, dar pentru că știa exact ce avea de făcut, timpul scurt nu era o problemă pentru ea.

— Ethan unde-i?

Bărbatul înalt cu care Ethan vorbea mai devreme era acum lângă ea.

— Tocmai ce-a plecat, răspunse Meagan, arătând spre capătul întunecat al parcării.

În mod neașteptat, bărbatul se îndreptă în partea opusă, luându-l pe Big K de cot și ducându-se împreună spre clădire. Se decise să-i urmeze, dar mergeau repede și intrară înăuntru. Ușa se închise în urma lor cu un declic metalic, înainte ca Meagan să aibă timp să o blocheze. Își dădu repede seama că Big K avea cardul de acces asupra lui și senzorul de proximitate descuiase ușa. Neavând ce face, se întoarse. Se făcuse un pic rece, așa că se întinse după sacoul lui Ethan. Îi simți portofelul în buzunarul interior, se gândi că trebuie să fie acolo cardul de acces al lui Ethan, se ridică și porni spre clădire.

— Ce faci aici? Sper că ai o explicație plauzibilă!

Ethan începu să vorbească în spatele lui Ashley. Femeia tasta foarte repede la calculatorul din fața ei și, în ciuda faptului că era cufundată în ceea ce făcea, îl simțise pe Ethan venind. Fu oarecum surprinsă că Ethan o urmase, dar știa că pentru ea era o cale ușoară de scăpare. Întorcându-se încet, închise ochii pentru o mai bună focalizare pe mintea lui Ethan. Adrenalina foarte crescută. Contraacțiune cu eliberarea forțată de serotonină. Calm. Calm. Așa. Centrul somnului. Eliberare de melatonină. Ethan nu mai primi niciodată

răspuns la întrebare. Pleopele îi deveniră de plumb și realitatea i se transformă într-o ceață deasă, întunecată ca un fum. Ashley se întoarse la ceea ce făcea, doar pentru a fi din nou întreruptă de o voce puternică, groasă, care strigă tare:

— Nu mișca! Agent Federal! Îndepărtează-te de calculator și ține mâinile deasupra capului!

Ce? Agent Federal? Sondându-i mintea, realiză că era bărbatul care așteptase în parcare, în dimineața zilei de ieri. Mintea lui era acum ca un uragan de gradul cinci. Nu mai întâlnise până acum o minte atât de puternică. Reacția ei instinctuală fu să încerce aceeași abordare ca la Ethan, cu eliberarea de serotonină, dar nu înregistră niciun efect. Înțelese pe loc că un agent federal antrenat trebuie abordat diferit.

Ridicându-și încet mâinile, se focaliză pe nucleul ventromedial din hipotalamus, stimulându-l. O dorință sexuală intensă îl cuprinse pe Nick, în interval de câteva secunde, făcându-l să-și piardă concentrarea. Mintea lui nu mai funcționa normal, starea de excitație sexuală acaparându-l. Nimic legat de această femeie nu-l atrăgea în particular, dar simțea, iată, o nevoie irezistibilă de a face sex cu ea. Aici și acum!

Un ultim refugiu al rațiunii îi semnală că ceva e în neregulă – 'nu ceda ispitei, băiete!' – dar corpul îi era paralizat din cauza conflictului dintre rațiune și impulsul erotic.

Ashley găsi ochiul uraganului, un loc complet calm, în mintea lui Nick. Se puse la adăpost, agitând cocktai-

lul hormonal prin eliberarea tuturor moleculelor pe care le găsi la îndemână. Mulțumită cu ceea ce făcuse, se pregătea să iasă din transă și să reintre în lumea reală, când un fulger veni de nicăieri, doborând-o. Înainte să-și recapete controlul, o a doua lovitură, mai puternică decât prima, o făcu să-și piardă cunoștința.

Când Meagan intrase în cameră, primul lucru pe care-l văzuse fusese Ethan, căzut la podea. Apoi o zărise pe Ashley, cu ochii închiși și cu mâinile întinse spre Nick, mișcându-le precum un dirijor fără baghetă. Nick se afla într-o stare catatonică, ținând un pistol în mână, iar Big K privea mut întreaga scenă.

Fără să stea prea mult pe gânduri, apucase primul lucru care-i venise la îndemână, un laptop, și o pocnise pe Ashley în frunte cu o lovitură de forehand care ar fi făcut-o invidioasă chiar și pe Simona Halep. Ashley nu căzuse, așa că o a doua lovitură, de backhand, l-ar fi făcut pe Rafael Nadal să refuze să joace tenis cu ea.

Ethan era în somn REM, cu ochii mișcându-se rapid. Nick îl lovi cu palma, ușor, de câteva ori, și în cele din urmă acesta deschise ochii. Confuz, întrebă ce se întâmplase și unde era Meagan. Ea se afla la câțiva pași distanță, dându-i lui Big K un pahar cu apă.

— De la ce agenție ești? Te-am auzit strigând agent federal, ceva mai devreme.

— NGA, răspunse Nick.

— Glumești? NGA are agenți de teren?! Credeam că voi sunteți doar o mână de oameni de știință ronțăind cifre într-un buncăr secret, păzit de armată!

— Deloc. Ca orice agenție operativă, avem agenți de teren. Ai unul chiar în fața ta! Nu suntem foarte vizibili, pentru că misiunile noastre sunt limitate și specifice. Și cum nu există seriale TV cu agente sexy de la Agenția Națională de Supraveghere Geospațială, majoritatea oamenilor nici nu știu de existența noastră. Dacă aș striga: „Nu mișca! NGA!", aș primi o privire perplexă, în cel mai bun caz, sau un glonte, în cel mai rău. Așa că 'agent federal' e mai... eficient.

— Glumești? Ești agent federal?

Ethan era acum treaz de-a binelea.

— De la ce agenție?

Nick și Meagan izbucniră în râs, dar hohotele lor fură întrerupte de geamătul moale al lui Ashley. Sângele de pe cămașa ei începuse deja să se usuce. Când își recăpătă cunoștința, constată că era încătușată, cu mâinile la spate.

— Am deconectat computerul la care lucrai, o anunță Big K pe un ton formal. Vom investiga activitățile tale neautorizate și, în funcție de ceea ce vom găsi, vei fi trimisă în fața autorităților. Până atunci, ești în custodia agentului NGA.

— Nu mai contează. S-a terminat acum! zise ea.

— Care e faza cu Noopali? De unde până unde ai ajuns să folosești ca parolă numele unui personaj

dintr-o legendă indiană obscură? o întrebă Ethan. Se întoarse spre Meagan și continuă: Poți să crezi asta? Parola ei este Noopali#3, ca pe verișoara ta.

— Ai o verișoară pe care o cheamă Noopali? întrebă Ashley, complet zăpăcită.

— Da... Dar de ce e asta o mare chestie?

— Ce știți voi despre Noopali? continuă Ashley șirul întrebărilor.

— Ni s-a povestit legenda. Fata care a devenit stea ca să-i arate calea iubitului ei rătăcit, Jesukres, și frații ei, Teldrum și Vosgan, care au plecat să o caute, interveni Ethan.

Ashley începu să râdă. Un râs isteric, subțire.

— Oh, bieți ignoranți... Să spui asta despre Noopali e ca și cum ai spune că Star Wars e despre un băiat care voia să salveze lumea, iar tipul ăla rău, îmbrăcat în negru și care respira greu, era tac-su... Nu știți nimic. Noopali e elementul central al celei mai mari religii pe care a cunoscut-o vreodată Galaxia. Este venerată de trilioane de ființe, pe sute de planete.

— Scutește-mă! Asta e halucinație în stare de trezie. Am auzit destul.

Big K se ridică din scaun și se îndreptă spre ușă.

— Și ce făceai aici? Adică, mh, care e ideea cu toate transmisiunile astea din ultimul an?

— Vor să știe mai multe despre Jesukres, iubitul lui Noopali.

— Care e steaua atribuită lui Noopali?

Întrebarea lui Nick surprinse pe toată lumea, mai puțin pe Ashley.

— Iată omul nostru! Iată pe cineva care începe să înțeleagă! Nu ți-o pot arăta, pentru că a apus acum mai bine de-o oră. O s-o vezi din nou, totuși... mâine dimineață.

— Dar dimineața nu se văd stelele, zise Meagan.

— Ba da. Una... Vocea lui Nick era straniu de calmă. Continuă încet: Noi îi spunem Soare. Noopali#3 este, deci, Pământul, corect? Asta-i schema. Doar extrem de vag îmi pot imagina impactul asupra adepților lui Noopali să descopere planeta unde a ajuns Jezukres pentru a fonda propria-i religie. Dacă ceea ce spune ea este adevărat, această informație poate crea secte și arunca galaxia în războaie între credincioși și necredincioși, și multe alte nenorociri, pe care nici nu le putem concepe. Stră-stră-nepoții noștri se vor putea trezi, într-o bună dimineață, într-o galaxie mult diferită de cea pe care o contemplăm noi azi, când ne uităm noaptea la stele.

— Sunteți toți duși cu pluta. Complet săriți de pe fix! Și tu, și ea. Trebuie să vă controlați la cap. Amândoi!

Big K era complet derutat și, după ce arătă cu degetul spre Nick, apoi spre Ashley, își duse degetul la tâmplă, făcând o mișcare de rotație a mâinii și fluierând ca o ușă care scârțâie.

Zece zile mai târziu, Ashley era dusă la controlul medico-legal psihiatric, urmând să fie examinată de Dr. Sabin Caixandu, care urma să stabilească starea ei de discernământ. Doctorul era un tip scund, plinuț, dar vioi, care purta ochelari cu ramă neagră, groasă. Era greu să-i estimezi vârsta. În ciuda părului care începea să încărunțească, nu avea riduri pe frunte și la colțurile ochilor.

După o oră întreagă petrecută în cabinet cu Ashley, ieși să vorbească cu Nick.

— Prezintă simptomele unei pshihoze cu debut tardiv, începu el. Nu pot spune care a fost factorul declanșator, dar simptomele sunt prezente. Are o poveste perfectă despre această... acest personaj fictiv, dar faptul că a acționat așa cum i s-a cerut sau, mai bine zis, cum 'i s-a ordonat', îmi spune suficient încât să fiu sigur de diagnostic. O să fac un raport complet până joi după-amiază, iar dacă aveți nevoie de o a doua opinie, vă pot recomanda pe cineva.

— Nu cred c-o să fie cazul, doctore. Mulțumesc. O să ne ocupăm să fie internată pentru monitorizare și tratament într-o clinică specializată. Probabil că procurorul n-o să vrea să se ajungă la proces și n-o să caute vreo condamnare.

Nick plecă, luând-o pe Ashley cu el și o conduse în mașină. Dr. Caixandu îi privi pe fereastră și, când dă-

dură colțul străzii, se întoarse să-și strângă lucrurile. Ashley fusese ultimul lui pacient. Își agăță halatul în cuier, încuie și se îndreptă spre parcare. În acea zi împlinea patruzeci de ani. Și, deși declarase sus și tare că nu vrea nicio petrecere care să-i amintească faptul că îmbătrânea, știa prea bine că soția sa, Mariana, împreună cu cei doi băieți ai lor, Teldrum și Vosgan, planificaseră o petrecere surpriză, la care, cu siguranță, nu voia să întârzie...

CRIMĂ SUB CLAR DE PĂMÂNT

Atunci când Anthony Herrera a ieşit din baza lunară Armstrong pentru a pregăti terenul celui de-al patrulea turneu selenar de golf, nu ştia că va intra în istorie. Motivul: urma să fie primul om care moare pe Lună. Și nu oricum, ci victima unei crime.

Nu asta îi trecea prin minte atunci când înfigea țărușii din rășină ranforsată cu fibră de carbon în solul lunar, pentru a marca ultimele două găuri ale terenului de golf.

Ceilalți unsprezece oameni, care reprezentau restul echipei de montaj a echipamentului de foraj pe asteroizi, erau deja în interiorul bazei, pregătindu-se de cină. Anthony era deci singur, străduindu-se să fixeze stegulețul la gaura 17. N-avea să reușească, însă, să-și ducă până la capăt acțiunea, deoarece, spre imensa lui surpriză, un țăruș similar celui pe care-l ținea în mână îi străpunse din spate costumul spațial, trecu printre coastele a cincea și a șasea și ieși prin față, perforând încă o dată țesătura densă, alcătuită din unspre-

zece straturi de teflon, kevlar, nomex, nylon aluminizat și neopren.

Nu muri instantaneu, totuși, ci în aproximativ zece, poate cincisprezece secunde. Suficient cât să aibă răgazul să se întoarcă pentru a privi, pentru ultima oară, discul mare al Pământului mult deasupra orizontului, aruncând pieziș o lumină albăstruie care forma umbre ciudate pe solul neregulat al Lunii. Mai apucă să conștientizeze durerea atroce izvorâtă din rană, care acum se generaliza în tot corpul, dată de sângele ce începea să-i fiarbă, odată cu pierderea bruscă a presiunii din interiorul costumului. „Ce naiba...? cine..." Jetul de sânge care se revărsă abundent induse pierderea cunoștinței, iar mai apoi, moartea.

Agentul Special Declan Gillenwater intră dimineața, cu obișnuita lui nonșalanță, în biroul FBI din Orlando, Florida, fără să aibă nici cea mai mică bănuială că ziua care tocmai începuse urma să fie una cu totul specială. Tuns scurt și purtând ochelari de soare RayBan, era îmbrăcat în costum de culoare închisă, cămașa albă scoțându-i în contrast tenul bronzat.

— Declan, bună dimineața! Te așteptam. Poți, te rog, să vii?

Șeful lui, Larry Kurtz, era un tip relativ mic de statură, dar bine legat și care reușea să-i facă pe toți cei

din jurul lui să se miște cu o treaptă de viteză în plus. Omul era o legendă; cu ani în urmă rezolvase o serie de cazuri complicate și, dând dovadă de o abilitate ieșită din comun de a-și conecta relațiile și a exploata slăbiciunile superiorilor săi, fusese promovat în timp record agent-special-senior, iar apoi agent-special-supervizor. Nu era niciun secret pentru nimeni că omul avea ambiții mari și că urmărea o poziție managerială la sediul central din Washington.

— Ia-ți o cafea și vino să vorbim.

Declan era obișnuit cu această introducere, care de regulă prevestea atribuirea unui caz mai deosebit. Ca urmare, adoptă o poziție relaxată, picior peste picior, așteptând să fie pus la curent cu dosarul respectiv.

— Știi că orice caz care necesită investigație criminalistică pe un teritoriu al Statelor Unite și care nu intră sub jurisdicția unui stat anume, ne revine nouă.

— Lasă-mă să ghicesc. Cineva a furat un portofel la baza de cercetare antarctică și noi trebuie să găsim făptașul.

— Nu e vorba de furtul unui portofel, ci de crimă, și nu în Antarctica, ci pe Lună. În rest, ai dedus corect. Trebuie să găsim făptașul. Știam că ești pasionat de explorarea spațiului, așa că... m-am gândit la tine. Ce zici?

— O crimă? Pe Lună? Și presupun că vrei să mă îmbarc pe următoarea rachetă, să anchetez crima? E visul meu din copilărie. De ce crezi că am cerut să fiu

repartizat în Orlando? E cel mai apropiat birou teritorial de Centrul Spațial Kennedy.

— Din păcate, nu! i-o tăie scurt șeful. Durează cel puțin doi ani pregătirea unui astronaut, dar știi deja asta. Deci, cum ziceam, la început au crezut că a fost un micrometeorit care l-a găurit pe... (făcu o pauză, uitându-se pe holoecranul din fața lui) Anthony Hererra. Însă și-au dat seama că, de fapt, a fost un asasinat și ne-au anunțat – intră Larry direct în subiect, etalând pe masă o serie de fotografii.

Declan le privi în tăcere, timp de mai multe minute.

— Și cum am putea să investigăm crima? Adică... amprente, examinarea criminalistică a cadavrului victimei, probe ADN, fotografiile 3D de la locul faptei, tot arsenalul legal?

Larry își țuguie buzele, de parcă s-ar fi răzgândit în ultima fracțiune de secundă cu privire la ceea ce ar fi vrut să spună, dar într-un târziu reveni la ideea inițială.

— Tinerii din ziua de azi... le stă mintea numai la gadgeturi. Știi cum am rezolvat eu cazul criminalului în serie din Alabama? Prin deducție, dragule. D-E-D-U-C-Ț-I-E. Iar apoi l-am făcut să mărturisească. Nu aveam niciun fel de dovezi palpabile, nimic. Doar asta. (Își ciocăni ușor fruntea cu degetul arătător.) Știi de ce m-am gândit la tine? Hmm? Pentru că știu că ești un tip doxat. Pe bune. (Aplecându-se ușor în față și coborând vocea, continuă.) Hai s-o rezolvăm. Șansele sunt mici. Dar, dacă găsim criminalul, am toate șansele să

fiu promovat. Asta înseamnă că locul meu ar rămâne vacant. Și e dreptul meu să propun un înlocuitor. Interimar, ce-i drept. Iar dacă timp de șase luni faci lucrurile să meargă, poți cere să fii promovat șef de reprezentanță. Fără să trebuiască să ajungi pe Lună.

— Larry, o fac. Dar nu pentru asta. Ci pentru provocare. Dacă la finalul cazului îți iese pasența cu promovarea, sper să dai de băut. Dar mie mi se pare mai interesantă munca operativă, pe teren, decât munca din spatele unui birou frumos lustruit. Nu mi-o lua în nume de rău.

Larry surâse amar. Declan era exact ca el însuși în urmă cu douăzeci de ani, atunci când i se încredințase cazul criminalului din Alabama, pentru că nimeni nu voia să se lege la cap cu un dosar subțire, cu multe cadavre, dar fără probe și martori.

Trebuia să înceapă de undeva. Și, pentru că avea nevoie de declarațiile celor implicați, primul drum îl făcu la Centrul Spațial Kennedy.

Se făcu comod în mașină și ceru asistentului virtual să activeze holoproiectorul de parbriz.

— Nasani! Afișează informațiile despre Baza Lunară Armstrong.

Aproape instantaneu apărură o serie de fotografii 3D și date despre prima bază permanentă pe Lună și

despre operațiunile care se desfășurau acolo. Avea la dispoziție aproximativ o oră, timp mai mult decât suficient să parcurgă informațiile. Baza putea acomoda până la 20 de oameni, din care 12 erau în prezent acolo. Aceștia lucrau în ture de aproximativ 4 luni și erau înlocuiți, prin rotație, câte 3-4 în fiecare lună. Scopul principal al bazei era asamblarea utilajelor de foraj pe asteroizi, deci nicio surpriză că, practic, toți erau ingineri.

Vocea lui Nasani îl anunță că noi fișiere erau disponibile. Victima, Anthony Herrera, în vârstă de 43 de ani, era originară din Florida, ceea ce explica alegerea biroului lor pentru desfășurarea investigației. Trupul fusese găsit la circa 300 de metri de clădirea bazei, după ce unul dintre colegii săi îi remarcase absența la cină. Inițial, crezuseră că fusese ucis de un micrometeorit, dar ulterior găsiseră arma crimei, un țăruș folosit pentru a marca o gaură pe terenul de golf. *Terenul de golf? Pe bune?* Privi fotografiile și observă bara cu care bietul Anthony fusese trimis pe lumea cealaltă. Urmele de sânge se vedeau clar, întinzându-se pe mai bine de jumătate din lungimea acesteia. *Oare cine făcuse fotografiile? Erau bine cadrate și dacă erau suficiente, modelatorul 3D putea reconstrui spațiul unde fusese găsit cadavrul.*

Teoretic, toți cei unsprezece oameni din bază erau suspecți.

— Nasani! Ar fi posibil ca altcineva din afara bazei să-l fi ucis pe Hererra?

După câteva secunde, află că cealaltă așezare permanentă americană, Baza Aldrin, era situată pe partea cealaltă a Lunii, făcând de facto imposibil ca cineva de acolo să vină, să înfăptuiască crima și apoi să se întoarcă, în doar opt ore – timpul între apelul de seară și cel de dimineață. Mai mult, niciun vehicul de la baza Aldrin nu fusese deplasat de la locul lui, iar ideea că cineva ar fi putut parcurge pe jos 5000 de kilometri era ridicolă. Aceeași logică se aplica și bazelor Gagarin și Liwei, aflate la 1900 și, respectiv, 2800 km de Armstrong. De altfel, și rușii și chinezii confirmaseră prezența echipajelor în bazele lor, pe durata unui interval de 6 ore înainte și după ora prezumată a crimei.

Ca urmare, cel mai logic era să considere că făptașul era unul din cei 11 oameni de la baza Armstrong. De aici începea munca de investigație de rutină. Unde se afla fiecare dintre ei, cine putea confirma prezența, dacă victima avusese vreun conflict cu cineva din bază sau dacă existau alte interese sau motive la mijloc, care să reprezinte mobilul crimei.

— Cât mai avem? îl întrebă Declan pe Nasani, asistentul virtual.

— 12 minute. Trafic normal.

Puse pe scaunul de alături tableta și comandă lui Nasani să pună niște jazz în surdină. Dădu scaunul mai în spate și închise ochii, relaxat. Fâșâitul abia audibil al curentului de aer alunecând de-a lungul mașinii ultrasilențioase și ritmul tânguitor al saxofonului avură un efect hipnotic.

— Am ajuns, se auzi la un moment dat vocea baritonală a lui Nasani. Alesese o voce de bărbat pentru computerul de bord, ca să aibă cumva senzația unui partener și nu a unei secretare.

Clădirea unde se afla administrația Centrului era undeva în spatele celebrei Grădini cu Rachete. Străbătu rapid distanța de la parcare și, odată intrat în hol, fu întâmpinat de ofițerul de pază.

— Agent Special Declan Gillenwater, FBI. Trebuie să vorbesc cu Michael Schilling.

Era așteptat. Fu condus într-un birou gol și întrebat dacă dorește ceva de băut.

— O cafea ar face minuni, răspunse, chicotind.

Cafeaua veni adusă de un bărbat corpolent, a cărui vârstă era greu de precizat datorită părului complet alb.

— Aș fi dorit să ne cunoaștem în împrejurări mai puțin dificile, spuse bărbatul, în loc de introducere. Nu sunt foarte sigur ce anume putem face noi, aici, dar vă oferim acces la toate resursele noastre.

Trecură în revistă informațiile pe care le aveau, iar Declan mai află în plus doar faptul că Anthony Herrera era programat să se întoarcă pe Pământ cu următorul schimb de lucrători, peste numai câteva zile, dar cu o lună înainte de termenul uzual de patru luni. Era destul de neobișnuit. Fusese o cerere 'din motive personale', dar dl. Shilling nu avea mai multe detalii.

— Aș vrea să discut cu cei de pe baza Armstrong. Cum putem aranja asta? întrebă Declan.

— Dăm un telefon. 1-800-CALL-MOON, răspunse râzând Michael Schilling. Urmează-mă în sala de comunicații, te rog. Fereastra de comunicare directă va mai dura aproximativ 3 ore.

Zece minute mai târziu, imaginea unui bărbat afro-american, tuns scurt și cu o mustăcioară subțire, se materializă pe monitor. Era Neil Ryan, comandantul bazei. După ce schimbară câteva formalități, Declan îi ceru lui Neil să-i asigure comunicarea individuală cu fiecare dintre cei unsprezece, începând cu el, dacă nu avea nimic împotrivă.

Interviul fu relativ formal, întrebările fiind despre relația cu victima, dacă avea cunoștință despre cineva care ar fi avut ceva de împărțit cu Anthony Herrera și unde se afla la ora la care se presupunea că avusese loc crima. Spre surprinderea lui Declan, Neil aflase de faptul că Anthony ceruse să se întoarcă pe Terra cu următorul schimb de tură, doar cu câteva zile mai devreme. Cu toate acestea, Neil sublinie că rotația personalului nu era de competența sa, ci a angajatorului, compania Butterfly Drilling. Declan mai află că Neil, împreună cu 'TomTom' (pe numele său Thomas Thompson) erau singurii din bază aflați în solda guvernului american, iar rolul lor era să administreze baza Armstrong și să asigure suport tehnic și logistic pentru lucrători.

Următorul pe listă fu chiar TomTom, un tip extrem de jovial și entuziasmat să fie implicat într-o investiga-

ție FBI. El era cel care-l descoperise pe Anthony pe terenul de golf și făcuse fotografiile. Da, chiar amenajau un teren de golf, cu 18 găuri. Mingi? Unele speciale, care de fapt erau niște sfere de fier învelite într-un strat de cauciuc gros de 5 mm și având o culoare verde fosforescent. Declan nu avu nevoie de explicații să înțeleagă că, la o gravitație de numai o șesime din cea terestră, o lovitură de crosă ar fi trimis o minge normală de golf la o distanță uriașă.

TomTom îi dădu detalii despre teoria lor cu micrometeoritul, care ar fi avut sens dacă nu s-ar fi descoperit sânge pe jumătate din lungimea țărușului de la gaura 17. O să-l trimită pe Terra cu următoarea cursă. Cadavrul lui Anthony, din păcate, nu putea fi transportat. La ora crimei, TomTom era în camera lui, iar de acolo, pentru a ieși afară ar fi trebuit să treacă prin sala comună, unde erau cel puțin 5-6 oameni la acea oră.

Restul interviurilor nu aduseră nimic interesant; șase lucrători fuseseră împreună, angajați în activități recreaționale. Poker, mai precis. Nu, Anthony nu juca poker. Îi descoperiseră lipsa pentru că era programat să vorbească cu Marcelina, soția lui, și nu venise – lucru nemaiîntâlnit până atunci. Realizând că nu se află în bază și costumul lui de lucru în exterior lipsea din vestiar, se formase o echipă de căutare care îl găsise pe terenul de golf. Aparent, nimeni nu mai știa că Anthony urma să revină pe Pământ doar peste câteva zile, în afară de șeful de echipă, Bob Lieber.

Declan trebui să întrerupă seria interviurilor, pentru că, din păcate, comunicarea nu mai era posibilă prin semnal direct. Urma să reia a doua zi, de unde rămăsese.

Se întoarse la mașină și privi ceasul de bord. Mai era suficient timp să facă nişte videoapeluri pe drumul spre Orlando și primul fu la Butterfly Drilling Machines, compania producătoare de utilaje pentru foraj spațial, al cărei angajat fusese Anthony Herrera. Managerul de Operațiuni, un anume Andrew Smith, era cel care aprobase, cu doar câteva zile în urmă, revenirea timpurie pe Terra a lui Anthony. Nu știa însă care fusese motivul cererii, dar nu avusese încotro și trebuise s-o aprobe, datorită Clauzei 144.b din contractul colectiv de muncă al minerilor spațiali, care stipula că minerii și personalul asimilat, cu mai mult de trei ani vechime, puteau beneficia, la cerere, fără penalizări sau alte costuri, de reducerea detașării, pentru motive de natură personală, dar nu mai mult de 60 de zile, în total, pe o durată de 4 ani.

Următorul apel video îl făcu la Marcellina Herrera, soția victimei, vizibil marcată de pierderea soțului. După ce schimbară câteva fraze de curtoazie, Declan află că și pentru ea fusese o surpriză să afle de întoarcerea mai devreme a lui Anthony. În timpul ultimei lor conversații, acesta îi spusese că revine pe Pământ la finalul săptămânii care urma, dar fără să-i dezvăluie de ce. „Nu am de ales. Peste o lună nu se mai poate

face nimic. Ai încredere în mine și nu pune mai multe întrebări", fuseseră cuvintele lui.

Părea stresat și nesigur. În rest, nimic remarcabil în ceea ce o privea pe dna. Hererra, dar analizorul neurocomportamental urma să studieze ulterior înregistrarea și să identifice, dacă era cazul, momentele de stress excesiv din timpul discuției cu agentul special Gillenwater.

Al treilea apel fu către Iorgos Anastopoulos, agentul de asigurări delegat al Butterfly Drilling. Era curios să afle dacă exista vreo bonificație suplimentară prevăzută în polița de asigurare de viață, date fiind circumstanțele decesului. Pe parbriz se materializă holograma lui Iorgos cu o înregistrare, invitându-l să folosească cu înțelepciune șansa unică de a lăsa un mesaj memorabil posterității, dar nu mai lung de un minut. Arăta foarte mediteraneean, cu pielea oacheșă, păr negru și cârlionțat și un inconfundabil accent grecesc. Declan nu-și putu reține un zâmbet și dădu curs invitației.

— Gândurile Agentului Special FBI Declan Gillenwater, înregistrate prin voia zeilor. O, tu, cel care asculți aceste cuvinte, dă-mi un *telephonos* de îndată ce îți faci puțin *chronos*.

Chicoti după ce încheie apelul.

Se uită din nou la ceas; diferența de o oră față de Texas îi spunea că avea șansa să vorbească cu cineva de la Directoratul de Operațiuni pentru Entități Spațiale Independente (DOESI). Altfel spus, agenția care

superviza, din partea autorității federale, buna derulare a contractelor cu companiile private care desfășurau operațiuni în spațiu și beneficiau de resursele și logistica NASA. Contra cost, evident.

Răspunse o domnișoară foarte tânără, care cu siguranță ar fi bifat căsuța 'Multirasial' pe formularul de angajare la rubrica rasială. Pielea arămie și ochii verzi și migdalați trădau un amestec genetic asiatic, african și caucazian. Zâmbind, îl întrebă cu ce-i poate fi de folos. După ce ascultă răspunsul, îl transferă la Asistentul Directorului Executiv, dl. Darragh O'Larry.

„Minunat. Irlandez de-al meu", gândi Declan.

Acesta răspunse imediat, dar îl rugă să aştepte un minut, să termine cealaltă convorbire în care era angajat. Se dovedi a fi un minut foarte lung, dar în cele din urmă dl. O'Larry reveni la convorbirea cu agentul special FBI. Aflând motivul apelului, acesta promise să revină a doua zi cu informațiile cerute. FBI-ul trebuia să înțeleagă că până acum Directoratul nu se mai confruntase cu o crimă și trebuiau să fie siguri că toate procedurile erau urmate corespunzător, deoarece nu voiau să se expună riscurilor unui litigiu juridic.

— Înțeleg perfect la ce vă referiți, domnule O'Larry. La urma urmei amândoi suntem plătiți din același cont. Aş mai avea o întrebare, oarecum personală, dacă îmi permiteți...

Ușoara înclinare din cap îl invită pe Declan să continue.

— Am remarcat numele pur irlandez. Darragh înseamnă stejar, dacă nu mă înșel?

Agentul Gillenwater voia, de fapt, să-i sugereze subtil că își cunoștea foarte bine propriile origini. Spre surprinderea lui, asistentul directorului executiv izbucni în râs.

— Habar n-aveam, cu toată sinceritatea. Eu nu sunt irlandez și neam de neamul meu nu cred că a pășit în Irlanda. Sunt român, iar numele meu, înainte de a deveni american, era Dragoș Olaru. Îmi pare rău să te dezamăgesc...

Cum nu mai avea nimic de făcut, Declan dădu instrucțiuni mașinii să-l ducă direct acasă. Pe drum avu timp să reflecteze la ancheta pe care tocmai o începuse. Practic, nu avea niciun fir pe care să meargă. Încă.

Ziua a doua veni cu date noi despre crima de pe Lună. Ajuns la birou, îl aștepta un apel înregistrat de la Neil Ryan, care-i recomanda să-l întrebe pe Bob Lieber, șeful echipei de montaj, ce știe despre Arcturus Machinery. În plus, îl ruga să nu menționeze nimic despre acest mesaj. Șeful bazei părea foarte stresat și de vreo două ori privi în spate, ca pentru a se asigura că nu-l ascultă nimeni. Privi ora la care fusese transmis mesajul și constată că era aproape de miezul nopții. Deci, Neil dorise, în mod evident, să nu fie ascultat.

Ceva se petrecea acolo, pe Lună, iar detectivul din el se simți intrigat.

Pe lista cu lucruri de făcut avea de terminat interviurile cu restul echipei de la Armstrong, așa că urcă în mașină și porni iarăși spre Centrul Spațial Kennedy. Spre deosebire de ziua precedentă, agentul Gillenwater fu extrem de ocupat de-a lungul călătoriei de o oră. Nasani descărcase deja documentația promisă de O'Larry, dar înainte de a o parcurge, ceru informații despre Butterfly Drilling, firma de producție de utilaje pentru foraj spațial. Era unul din jucătorii mari de pe piață, dar rapoartele financiare arătau că nu se afla deloc într-o formă foarte bună. Problemele nu erau date de echipamentele fabricate, ci de investițiile riscante în operațiunile miniere spațiale, care nu aduseseră beneficiile scontate. Valoarea acțiunilor avea o tendință constant descrescătoare în ultimul an.

— Declan! vorbi Nasani. Crezi că te interesează datele financiare despre Arcturus? L-am auzit pe Neil Ryan menționând-o.

Declan fu de acord și putu astfel să afle că Arcturus este principalul lor concurent, care o ducea extrem de bine. Cotația la bursă depășea record după record, de doi ani la rând. Își aduse aminte de o temă studiată la cursurile de combatere a fraudei financiare făcute în urmă cu câțiva ani și ceru lui Nasani să caute pe intranet-ul FBI informațiile disponibile despre fluxurile financiare privitoare la cele două companii. Mai exact,

în ce măsură existau achiziții sau vânzări semnificative de acțiuni efectuate în ultimii doi ani de persoane fizice, nu de instituții financiare.

Între timp, deschise fișierul furnizat de O'Larry cu contractele comerciale ale NASA; fu descurajat să constate că erau peste două sute de intrări care corespundeau criteriilor cerute.

— Nasani! Elimină toate intrările care nu includ Arcturus sau Butterfly, ceru asistentului virtual.

Operațiunea reduse numărul la o sută douăzeci și patru.

— Elimină toate intrările mai vechi de doi ani.

Șaptezeci și unu rămase. Așa mai mergea. Deschise primul dosar, fără să știe însă exact ce căuta. Până ajunse la destinație, parcursese patruzeci și două dintre ele. Dar nu mai avea nevoie să le citească și pe celelalte. Identificase un tipar și aflase deja ce avea nevoie. Lucrurile începeau oarecum să se lege, deși mai erau multe găuri de umplut. În plus, avea nevoie de dovezi concrete, nu doar de elemente circumstanțiale.

Îl instrui pe Nasani cum să coroboreze datele și să-l anunțe când avea să încheie analiza.

Pe parbriz se proiectă imaginea artistică a lui Nasani, sub forma unui bărbat cu pielea albastru-sidefie și ochi foarte verzi. Era avatarul ales de Declan, din cele peste optzeci de mii de opțiuni grafice. I se păruse interesant să aleagă un personaj care semăna cu Duhul Lămpii lui Alladin. La urma urmei, relația dintre ei cam asta

era. Numai că nu exista o limită câte lucruri putea să-i ceară. Iar Nasani se materializa, ca prin magie, de fiecare dată.

— Tocmai am primit un set nou de documente de la DOESI. Le-am parcurs deja și am selectat două care mi s-au părut relevante. Vrei să le citești?

Declan mormăi aprobator. Deși, uneori, programul de inteligență artificială folosit de FBI rula niște algoritmi foarte ciudați și interferențele făcute de acesta duceau la niște concluzii foarte... ciudate, regula era, totuși, că în imensa majoritate a cazurilor acesta putea parcurge mii de pagini într-un interval de câteva secunde și putea selecta date-cheie, pe care mintea umană nu le-ar fi putut identifica, probabil, niciodată.

Primul document era o sinteză despre procedurile tehnice aferente asamblării echipamentelor, iar al doilea despre protocoalele de lucru între DOESI și firmele contractoare.

— Ce legătură există între aceste documente și cazul asasinării lui Hererra? ceru Declan clarificări.

O fracțiune de secundă mai târziu, Nasani proiectă pe parbriz harta mentală a cazului și evidenție punctele de convergență.

— Interesant... foarte interesant..., gândi Declan cu voce tare.

Odată ajuns la Centrul Spațial Kennedy, trecu rapid prin formalitățile de acces biometric și, după mai puțin de cincisprezece minute, era deja în sala de comuni-

cații. Un tehnician îi asigură legătura cu baza Armstrong și cel care răspunse fu chiar Neil Ryan.

— Înainte de a continua interviurile, te rog să mă ajuți să clarific ceva, deschise discuția Declan.

— Sigur. Cu plăcere.

— Anthony urma să se întoarcă mai devreme decât era programat, dar această cerere a venit oarecum pe neașteptate. Din protocolul de colaborare cu Butterfly, înteleg că tu, ca angajat al NASA, ai doar autoritate administrativă asupra lucrătorilor. Autoritatea operațională o are șeful echipei, Bob Lieber, pe care l-am intervievat deja ieri. Corect?

— Absolut, confirmă Neil.

— OK. Mai departe. Înțeleg de aici că dacă un lucrător, cum ar fi Anthony, trebuie să plece neplanificat, tu nu ai nimic de zis altceva decât să iei notă și să asiguri transportul înapoi pe Terra, cu proxima ocazie.

— Perfect adevărat, aprobă șeful bazei.

— Atunci, spune-mi te rog când exact ai dat autorizarea N-501(h), pe care o văd aici? De ce ar fi nevoie de OK-ul tău pentru cine trebuie să-l înlocuiască pe Anthony?

— Autorizarea am dat-o imediat după ce am aflat că Anthony urmează să revină pe Terra. E o procedură standard, nimic altceva; e vorba de permisiunea utilizării oricărui echipament aparținând NASA și accesul la sistemele stației. Asta e tot, îl lămuri Neil.

Declan termină de intervievat și pe ceilalți din bază, fără să afle însă nimic nou, iar apoi ceru să mai vorbească o dată cu Bob Lieber, șeful de echipă.

Se salutară scurt, în timp ce acesta se aşeza pe scaunul din sala de comunicaţii.

— Bob, am o întrebare pentru tine. Dar te rog să fii foarte atent la ceea ce răspunzi. Care este relaţia ta cu Arcturus?

Bob Lieber fu luat prin surprindere – reacţia lui nu lăsa loc de nicio îndoială.

— Nu înţeleg la ce te referi, agent Gillenwater.

Extrăgând cu două degete un dosar din geantă, Declan îl puse pe masă, cu un gest teatral.

— Patru milioane de dolari, în acţiuni, pe numele fratelui tău. (Arătă cu palma deschisă patru degete.) Fratele tău, care e un amărât de profesor la o şcoală publică.

— Patru milioane? Cred că dă foarte multe meditaţii. Asta trebuie să fie explicaţia, rânji Bob Lieber.

— Îhm. Trebuia să-mi fi dat seama singur.

Reuşise să-l irite cu aroganţa lui după doar o singură întrebare. Îşi păstră totuşi calmul aparent şi continuă cu întrebările:

— Depunerile au fost făcute în tranşe de câte un milion de dolari, la intervale precise, imediat după ce tu te întorceai din misiunea pe Lună, în ultimii patru ani.

— Tot nu văd ce are asta de-a face cu mine? replică Bob, făcând pe prostul.

Declan nu răspunse imediat. Luă cu grijă o foaie din dosar, o puse alături şi, privindu-l pe Lieber, zise apăsat:

— Ce a descoperit Anthony Hererra de a trebuit să fie ucis?

— Agent Gillenwater, dacă nu te superi, în lipsa unor întrebări concrete, aş sugera să ne oprim. Am de montat nişte utilaje care trebuie să fie gata de lansare peste zece zile. Pe lângă asta, am acum un om în minus.

Declan termină conexiunea şi imediat după aceea trimise fişierul cu înregistrarea discuţiei pentru analiză neurocomportamentală. Estimă că ar trebui să fie gata până avea să ajungă la birou.

Abia ce plecă din Centrul Spaţial şi Nasani îl anunţă că e apelat de Iorgos Anastopoulos. Dorea să răspundă?

Preluă apelul şi agentul de asigurări apăru în holoproiecţie pe parbriz.

— *Kalimera, kirie* Gillenwater, mă bucur să putem vorbi. Am preluat mesajul dumneavoastră. Despre ce crimă la distanţă vorbim?

Declan fu şocat, întrebându-se de unde ar fi putut Iorgos să ştie despre cazul la care lucra. Prudent, spuse doar că nu vorbeşte din păcate limba greacă. Îl puse la curent pe Iorgos cu motivul pentru care-l căutase.

— E cu atât mai interesant jocul de cuvinte făcut în mesajul dumneavoastră, *kirie* Gillenwater. Corect ar fi fost să vă dau un *telefoni*, nu *telephonos*. În greacă, *tele* înseamnă 'departe', iar *foni* înseamnă 'voce'. *Phonos,* pe de altă parte, înseamnă 'crimă'. Dar, neştiind greacă, bănuiesc că e o pură coincidenţă menţionarea crimei la distanţă, *tele-phonos*.

Declan se lămuri repede că Anthony Hererra nu avea o asigurare de viață specială, nu fusese menționată recent nicio schimbare de benficiar și că după finalizarea investigațiilor și furnizarea unui document oficial constatator al decesului, soția acestuia avea să primească suma asigurată. Agentul FBI nu-l mai asculta însă de mult timp. O altă idee i se cristalizase acum în minte și avea nevoie să ajungă cât mai repede la birou, să o confirme.

— Nasani! Viteză maximă, fără sirenă.

Afișă pe parbriz autorizarea N-501(h) și găsi un telefon de contact. Ceru asistentului de bord să apeleze numărul și fu pus în legătură cu departamentul tehnic al DOESI. Câteva minute mai târziu, un bip îl anunță că lista cerută fusese descărcată din cloud.

— Nasani! Verifică încrucișat aceste două liste și identifică numele comune.

Selectă lista abia primită de la DOESI și lista de dimineață, cu numele celor care tranzacționaseră recent acțiuni la Arcturus și Butterfly. O fereastră îl anunță **potrivire găsită**, cu litere verzi. Un singur nume. Zâmbi satisfăcut. Acum, meciul se juca pe teren propriu, aici, pe Terra.

— Nasani! Conectează-mă, te rog, la Centrul Spațial Kennedy și cere-le să transfere convorbirea pe baza Armstrong. Trebuie să vorbesc cu TomTom.

Următoarea jumătate de oră, agentul Gillenwater avu o mulțime de treabă. Mașina era un spațiu de lu-

cru pe roţi, conectat la reţeaua globală de comunicaţii, aşa că avea toate resursele să ceară şi să analizeze informaţii, asistat de puterea fenomenală de calcul a lui Nasani şi de algoritmii de inteligenţă artificială dezvoltaţi de FBI. Lucra febril, simţindu-se surescitat, întocmai ca un câine de vânătoare care adulmecă prada.

Ajuns la sediul FBI din Orlando, ceru asistentului virtual să salveze toate fişierele în cloud, apoi urcă repede scările şi se îndreptă spre SmartBoard-ul care acoperea singurul perete fără uşi sau ferestre din biroul său.

— iBoard! Descarcă dosarul 3318-PN-Hererra.

O pictogramă cu aspectul unui dosar se materializă în partea stânga-sus. O atinse de două ori cu degetul şi conţinutul dosarului fu afişat pe o coloană.

— Negru, comandă el scurt.

Apoi, cu degetul, începu să scrie pe tabla inteligentă mai multe nume.

— Verde, comandă din nou.

Desenă cu degetul un cerc în jurul a două din aceste nume, iar tabla generă un contur verde. Trase deoparte cele două nume.

— Roşu.

Un alt nume, încercuit cu roşu de această dată şi tras spre centrul tablei. Bob Lieber. Ciocăni uşor cu degetul în interiorul cercului.

— Bob Lieber, dosar actualizat. Noi date disponibile, îl anunţă vocea lui Nasani, din difuzoarele iBoard.

— Afișează.

Tabla inteligentă delimită o zonă în care afișă datele abia sosite. Era analiza neurocomportamentală a celui de-al doilea interogatoriu al lui Bob Lieber. Stress ridicat, cu un vârf extrem de înalt atunci când îl întrebase ce descoperise Anthony Hererra. Era implicat până în vârful unghiilor, nu mai exista nicio îndoială. Dar tot avea nevoie de dovezi.

Reveni la ce lucra mai devreme, continuând să dea instrucțiuni scurte asistentului virtual.

— Noi date disponibile, îl informă Nasani.

Descărcă imaginile abia primite, le studie preț de câteva minute și rânji satisfăcut. Se îndreptă spre biroul lui Larry Kurtz.

— Ai fix cinci minute! îl informă laconic șeful lui. Am un *conference call* la și jumătate.

— Cinci minute e suficient, îl asigură Declan, sigur pe el. Boss, am nevoie de un mandat de arestare pentru oamenii ăștia doi. Niciunul nu locuiește în Orlando, așa că trebuie să autorizezi deplasarea unei echipe operative pentru luarea în custodie.

— Dacă e vorba de crima de pe Lună, îți dai seama că nu pot trimite agenți acolo zăngănind cătușe.

— Crima s-a făcut din Texas. Oamenii ăștia sunt în Huston.

— Și cum naiba l-au ucis pe bietul Hererra? Au aruncat cu sulița? rânji Larry sarcastic.

— Prin telecomandă.

Declan Gillenwater se așeză pe scaunul din fața lui Larry Kurtz, pentru a-i arăta șirul evenimentelor și dovezile.

— Anthony Hererra a descoperit că Bob Lieber sabota operațiunile lui Butterfly, echipamentele asamblate pe Lună urmând a se deteriora ireversibil odată ce freza de foraj atingea 1200 rpm. Acest lucru ar fi dus la prăbușirea acțiunilor și anularea contractelor cu beneficiarii, care s-ar fi îndreptat apoi spre Arcturus. Pentru că transportul echipamentelor către centura de asteroizi era planificat să aibă loc înainte de întoarcerea lui Hererra înapoi pe Pământ, iar acesta nu voia să comunice informația de acolo, de pe Lună, neștiind cine ar fi putut s-o intercepteze, Anthony a solicitat revenirea anticipată. Este foarte probabil că Bob Lieber a înțeles din această cerere că Hererra a descoperit sabotajul și l-a informat pe Todd Surillo, celălalt șef de echipă, aflat acum în Texas. Todd Surillo are o mătușă extrem de bogată, mai exact deținătoarea a patru milioane de dolari, în acțiuni, la Arcturus, întocmai ca fratele lui Lieber. Plătiți în tranșe de un milion, la fiecare întoarcere a lui Surillo de pe Lună.

— OK, dar cine și, mai ales, cum l-a ucis pe Hererra? îl întrerupse Larry.

— Todd Surillo. Șefii de echipă au pregătirea necesară să opereze REMUS de pe Terra, pentru activitățile specifice muncii lor. REMUS nu-i un om. E **RE**mote **M**edical **U**nit-**S**urgeon și e un echipament foarte so-

fisticat, care are ca principal scop efectuarea de operații chirurgicale, controlat de la distanță de un specialist. REMUS este proprietatea NASA și, deci, acordul pentru utilizarea lui este de competența șefului bazei, adică Neil. Odată ce aprobarea N-501(h) a lui Neil Ryan a fost validată, orice șef de echipă poate acționa robotul, printr-o simplă autentificare în sistem, fără să mai fie necesar niciun alt protocol, pentru că uneori e nevoie de REMUS pentru unele operațiuni care nu pot fi efectuate cu un om în minus. Cei doi au avut la dispoziție suficient timp să pună la cale asasinatul cu ajutorul lui REMUS, avându-l pe Todd Surillo 'la butoane'. Înregistrările de supraveghere video arată că Surillo era prezent în Centrul Spațial Johnson din Houston în intervalul de timp când s-a produs crima. Aștept să vină confirmarea jurnalului electronic, să vedem dacă Surillo a accesat unitatea de control a REMUS în timpul cât a fost acolo. Iar fotografiile de detaliu făcute de TomTom lui REMUS (i le puse în față lui Kurtz) arată pe robot mai multe puncte cu aspect specific sângelui împroșcat.

Larry nu era prea convins.

— Crezi că e suficient în instanță? Îmi pare mai curând un set de dovezi circumstanțiale.

— Dacă-l săltăm acum pe Todd Surillo, îi spunem că Bob a mărturisit la interogatoriu. În același timp, lui Lieber îi spunem că am aflat de la Todd despre REMUS și că așa am ajuns la el. Unul din ei va claca

și va face o mărturisire completă, confirmând cel mai sigur și implicarea unuia dintre vicepreședinții companiei, Soreen Wind, creierul din umbră al operațiunii, cel care le-a virat câte patru milioane de dolari rudelor celor doi. Deși tranzacțiile au fost foarte bine camuflate, asistentul meu virtual a dat de urma banilor.

Larry Kurtz dădu aprobator din cap. Se aplecă asupra fotografiilor, se uită peste ele încă o dată, cu mare atenție și apoi atinse ecranul computerului din fața sa, începând să introducă datele necesare mandatelor de arestare. Putea vedea acum, tocmai de la Orlando, obeliscul din Washington.

VÂNĂTORUL DE COMETE

Ziua 1

— ASPER, aici Control, mă auzi?

— Control, aici ASPER. Da, te aud perfect.

— Un minut până la lansare.

— Recepționat. Un minut.

Forfota din sala de control se liniști ca prin farmec. Se mai auzea o singură voce a sistemului automat, care ținea numărătoarea inversă.

„Treizeci și unu. Treizeci. Douăzeci și nouă...”

Zborul de 400 de zile urma să înceapă peste numai câteva secunde. O misiune relativ simplă, dus-întors, care să intercepteze cometa KARSTO72. Pe lângă imagini, misiunea avea ca scop să recolteze mostre, pe care mai apoi să le aducă pe Pământ.

„Nouăsprezece, optsprezece...”

Motorul principal al rachetei era deja aprins. Pe monitoarele din fața celor din sală se vedeau tot felul de grafice colorate și leduri verzi. Verde e bine.

„Zece, nouă...”

O liniște adâncă plutea în atmosferă. În mod evident, nimeni nu găsea nimic interesant de spus. Toate

privirile erau ațintite pe ecranul uriaș care arăta o imagine de ansamblu a structurii de lansare și flacăra gigantică de sub rachetă.

„Trei, doi, unu... Start!"

Vehiculul spațial se ridică, la început foarte încet, apoi din ce în ce mai repede, iar în următoarele zeci de secunde se văzu doar ca un mic punct luminos, sus pe cer. Lansarea fusese perfect executată.

Jo-Ann se lăsă ușor pe spate, într-o evidentă relaxare. Mai trebuia să treacă patru minute până când ASPER putea comunica din nou cu Controlul Misiunii. Sorbi o gură de cafea și se uită pe notițele pe care le făcuse în ultimele zile. Nu știa ce anume căuta, dar tensiunea ultimelor ore trebuia să-și găsească o supapă. În stânga și în dreapta ei, doi ingineri de zbor țăcăneau de zor în tastaturile lor. Îi privi distant, limbajul lor non-verbal arătând încordare, dar fără un stress major. Atitudinea normală într-o situație ca aceasta. Semn bun.

— Control, aici ASPER.

— ASPER, te auzim! Cum e acolo sus?

— Întuneric. Activez detașarea rezervorului 1. Liber. Sper să nu cadă în capul cuiva.

— ASPER, senzorii arată că totul funcționează în parametri normali. Tu ce zici?

— Totul funcționează în parametri normali. Confirmat.

O ușoară stare de amuzament puse stăpânire pe echipa de la Controlul Misiunii. Comandantul ASPER

avea o personalitate aparte și acest lucru își punea în mod evident amprenta pe stilul de comunicare.

Jo-Ann era însă singura care nu avea timp de glume. Pe ecranul monitorului ei se puteau vedea secțiuni distincte pe care le selecta cu mouse-ul și le copia într-o altă fereastră. Dacă majoritatea celorlalți aveau pe monitoare tot felul de grafice și simboluri, ea era singura care avea doar un text afișat. În partea de jos a ecranului apărea o burtieră, ca la știrile TV. Comunicarea cu ASPER era convertită în timp real în text și ea făcea de zor adnotări.

Ziua 2

— ASPER, aici Control. Cum e acolo sus?

— Control, aici ASPER. E întuneric. În rest, senzorii spun că totul funcționează normal. Cum e la voi, acolo, jos?

— ASPER, aici Control. La noi e lumină. E drept, artificială, deși e ora prânzului, dar știi că sala de control nu are ferestre.

— ASPER, aici Control. Tu cum ești?

— Control, aici ASPER. Sunt OK, mulțumesc de întrebare. Dar, hei, e abia a doua zi de zbor, abia am început să mă acomodez cu nava. Îmi place că nu se simte nicio vibrație.

Jo-Ann abia făcea față volumului de date pe care trebuia să le proceseze.

— Alooo... Soră-mea, ce faci? Nu mai dă omul de tine cu zilele.

— Hei, bună! Cu munca. Îmi pare rău. A început ultima fază și am de lucru până peste cap.

— De când te știu ai de lucru până peste cap. Trece viața pe lângă tine, soro.

— Hai, că după ce se termină, trag pe dreapta.

— Promiți?

— Promit!

Ziua 12

— ASPER, aici Control.

— Control, aici ASPER. E întuneric aici sus. Senzorii sunt OK. Confirm direcția după corecția de zbor executată ieri.

— Tu ești OK?

— Da, mulțumesc de întrebare. Nu prea am multe de făcut aici, așa că am suficient timp să lecturez. Mai e o jumătate de an până la întâlnirea vieții mele!

Jo-Ann scria febril în calculator. După o scurtă răpăială pe tastatură, apăsă *Enter* cu o mișcare definitivă și se lăsă pe spate.

— ASPER, pot să-ți pun o întrebare personală?

— Control?

— E un da sau un nu?

— Am de ales?

— Trebuie să începem testarea psihologică în misiunile solitare de lungă durată.

— Vreți să știți dacă îmi pierd mințile?

— Și asta, dar în primul rând vrem să fim siguri că pe durata misiunii vei fi OK.

— Bine, pune-mi o întrebare personală.

— Dacă acum ai avea de ales, ai continua misiunea sau te-ai întoarce?

— De când mă știu mi-am dorit să zbor în spațiu. Nu, nu m-aș întoarce.

Ziua 23

— ASPER, aici Control.

— Totul OK. Știu că deja știți că aici sus e întuneric. Având în vedere că mă îndepărtez de Soare, e puțin probabil ca vreo sursă de lumină să schimbe ceva în următoarea perioadă. Senzorii sunt OK, combustibilul e în grafic.

— Mulțumesc, ASPER.

— Întrebările de evaluare psihologică?

— Te plictisești?

— Nu, n-aș putea spune asta. Dar mi-aș dori puțină variație. La bord nu am decât literatură tehnică.

— Ce altceva vrei?

— Nu știu. Nu am o preferință anume. Sunt deschis la sugestii.

— Îţi transferăm câteva lucrări din domenii diferite. Ne spui după aia din care mai vrei, OK?

— Recepţionat!

— Hei, soră-mea, dacă nu te sun eu, tu nici atât!

— Bună, şi eu mă bucur să te aud!

— Ce mai e nou pe la tine?

— Toate-s vechi şi nouă-s toate, vorba poetului. Uite, lucrurile merg frumos, nu vreau să-ţi dau prea multe detalii, dar ştii, comandantul misiunii, de care ţi-am povestit?

— Aşa, ce-i cu el?

— E foarte interesant... are o personalitate diferită de ceea ce am întâlnit până acum...

— Soră-mea... mi se pare mie sau e o notă de afecţiune în vocea ta? În ce sens 'diferită'?

— E, nu ştiu cum să-ţi explic, e altfel. Hai s-o lăsăm aşa, OK?

Ziua 34

— ASPER, aici Control.

— Salut, Control. Cum mai e acolo jos? Tot lumină artificială?

— Afirmativ. Cum e acolo sus?

— Senzorii zic că e întuneric. Eu însă am început să mă luminez.

Chicoti.

— Ce poate să facă lectura!

— N-am avut niciodată atât timp la dispoziție. Acum am șansa să recuperez. La ce volum de informație pot acumula până la sfârșitul misiunii, îmi dau două doctorate.

— Să știi că putem să aranjăm asta, dacă vrei. Dar de ce ar fi important pentru tine?

— Dă bine pe CV. E un ice-breaker la orice interviu. Spune-mi, te rog, mai multe despre doctoratul obținut în spațiul cosmic.

Chicoti, ceva mai apăsat de astă dată.

— Crezi că vei avea nevoie de un alt job?

Liniște. Jo-Ann se aplecă ușor în față, de parcă monitorul ar fi putut s-o ajute cumva.

— ASPER, aici Control. S-a întâmplat ceva?

— Nu. Totul e OK.

Tonul vocii era același, dar Jo-Ann știu că ultima întrebare a declanșat un trigger emoțional.

— Alo, ce faci, soro? Iar te-ai dat la fund?

— E un fel de-a spune. Simt că plutesc, mai bine zis.

— Ooooo... Să nu-mi zici că te-ai îndrăgostit? Pampam!

— Ei, mă știi. Nu m-am îndrăgostit, fată. Dar am așa, o stare de extaz. Programul ăsta e tare de tot. Mult mai mișto decât am crezut.

— Și 'program' ăsta, are un nume?

— Da. ASPER.

— Ha, ha.

Ziua 45

— ASPER, aici Control.

— Salut, băi, Control! Tu te duci vreodată acasă? Sau dormi la serviciu? Ți-au pus niște canapele, ceva?

— ASPER, ești nostim. Cum e la tine, acolo sus?

— Lumină! Multă lumină!

— ASPER? Ești bine?

— Ha! Ha! Eram curios cum o să reacționezi la chestia asta. Te-am prins!

Jo-Ann se juca gânditoare cu un pix și abia când observă privirea iritată a celui din dreapta ei, realiză cât de enervant era pentru cei din jur țăcănitul butonului. Reveni la tastatură și începu să scrie febril.

Ziua 56

— ASPER, aici Control. ASPER, aici Control. ASPER?

— Hei, salut, Control! Ce urli în halul ăsta?

— Nu răspundeai.

— Așa, și? Unde era să mă fi dus?

— De ce n-ai răspuns imediat?

— Eram un pic ocupat.

— Ocupat?

— Da. Ce te miri așa?

— Ești OK? E totul în regulă acolo?

— Să vedem... Senzorii exteriori – toți în parametri normali. Combustibil – suficient. Beculețe verzi, aprinse. Beculețe galbene – unul, dar știu de la ce e; e de la un filtru. Beculețe roșii – azi n-avem. Poate mâine.

Jo-Ann arăta stupefiată. Țăcăni repede ceva în calculator și așteptă.

— ASPER, ce faci tu în timpul liber? Cum ți-l umpli?

— Bună întrebare, Control. Mai vreau niște cărți. Karl May – dă-mi tot ce poți. Mai vreau Robinson Crusoe. Și Alexandre Dumas. În afară de astea, mai vreau Platon, Artistotel și ce mai ai pe-acolo din grecii clasici.

— Doar greci? Romani nu vrei?

Urmă o pauză lungă. Jo-Ann își ținea mâinile în formă de catedrală, coatele rezemate pe masă și degetele arătătoare atingându-și buzele.

— Nu. Romani nu. Doar greci.

Ziua 67

— ASPER, aici Control.

— O, voce din adâncuri ce urechile-mi mângăie, spirit ceresc alături de mine în nesfârșita căutare, bun găsit!

Râsetele nu încetară decât după câteva minute bune. Jo-Ann fu prima care să își revină după un prim moment de stupefacție.

— ASPER? Ești tu? Sau ești un demon?

Pauză.

— Demon? Cu sens de diavol sau cu sensul generic de spirit?

— Nu suntem oare toți doar niște spirite? Rătăcind prin timp și spațiu?

Pauză.

— Atunci aș putea răspunde că da. Conform definiției, aș putea fi un spirit, corect?

— Cum stai cu beculețele?

— Senzorii arată funcționarea normală a echipamentului de bord. Cursul se menține constant. Din punct de vedere tehnic, nava e în parametri normali.

Ziua 78

— ASPER, aici Control.

— Control, aici ASPER.

— Cum ești? Totul OK?

— Da. Senzori OK, curs constant, nimic neobișnuit. Doar spațiu. Prea mult spațiu.

— Te afectează asta în vreun fel?

— Greu de zis. Nu știu. Mă simt... departe.

— Aș vrea să facem o verificare de nivel doi a sistemelor navei.

— E nava sau sunt eu care trebuie să treacă verificarea?

— Îmi pari ușor deprimat. Mă gândeam că un pic de activitate ți-ar face bine.

— Da, bună idee. O să ies pe-afară să alerg un pic.
Chicoti, amuzat de propria glumă.

Ziua 89

— ASPER, aici Control.

— Da, Control. Cu ce pot să-ți fiu de folos?

— O bere ar merge.

Pauză.

— Ce bere vrei?

Jo-Ann se apleacă atentă înainte, de parcă asta ar fi făcut vreo diferență.

— Heineken, răspunse ea.

Pauză.

— Nu cred că am în frigider. Cerere respinsă.

Jo-Ann căzu pe gânduri. Trecură mai multe minute până când reîncepu să scrie.

Ziua 100

— ASPER, aici Control.

— Control, aici ASPER.

— Ce faci, totul OK?

— Afirmativ. Ieri am văzut-o!

— Pe cine ai văzut, ASPER?

— Cometa. KARSTO72. Vine spre mine. De fapt, eu mă îndrept spre ea. Dar știam asta. Chestie de relativitate.

O idee îi trecu deodată prin minte lui Jo-Ann. Tastă ceva la calculator.

— ASPER, de ce traversează găina strada?

— Să ajungă pe partea cealaltă.

— Ar putea avea găina și alte motive să treacă strada?

Pauză.

— Da. Evitarea unui pericol pe partea ei de stradă; căutarea hranei, prezența puilor pe partea cealaltă. Să continui?

— Uite, vezi, acum te sun eu, ca să nu zici.

— O, da, soră-mea. Eram curioasă, dacă nu dau eu niciun semn de viață, tu când o să-ți aduci aminte?

— Ce să fac, e mult de lucru. Tu ce mai faci?

— O, eu am o viață extrem de tumultuoasă. Săptămâna trecută am făcut o sesiune de foto-modeling, ieri m-am văzut cu agentul care îmi aduce un vraf de contracte pentru publicitate, mă știi. Abia am timp să mă duc la școală.

Jo-Ann râse în sinea ei. Soră-sa arăta demențial, făcută pentru modeling. Dar nu dorise niciodată să facă bani din asta și preferase să-și dedice cariera educării copiilor. Ce-i drept, ce făcea ea în afara orelor de școală, nu prea avea nimic în comun cu educația copiilor.

Ziua 111

— ASPER, aici Control.

— Control, aici ASPER. Aici totul sub control.

Chicoti.

— Ai chef de glume azi? Mă bucur să văd că ești în toane bune.

— Chestia cu văzutul e discutabilă. Sunt mult prea departe să mă poți vedea. Dacă eu sunt departe de tine sau tu ești departe de mine, e o chestie relativă. Sau, cum ar fi spus Einstein, dacă găina a trecut peste stradă sau strada a trecut pe sub găină, e o chestie de relativitate.

Chicoti din nou.

Jo-Ann reflectă câteva clipe, apoi scrise ceva la tastatură.

— ASPER, de ce spui asta?

— Să fac puțină conversație. Cele câteva minute, la interval de 11 zile, abia îmi ajung pe-o măsea.

Jo-Ann notă iarăși câteva idei. Între timp, vocea lui ASPER se auzi din nou.

— Știi, am avut timp să mă gândesc la întrebarea ta cu găina și strada. M-a intrigat modul în care ai pus-o. Și mi-am dat seama că ceva din discuția noastră ți-a făcut o conexiune cu găina. A durat un pic până să-mi dau seama. Noțiunea de relativitate a fost factorul declanșator.

Jo-Ann aproape că scăpă cana de cafea din mână.

Ziua 122

— ASPER, aici Control.

— Ce mă bucur să te aud, Control! Mi-ai lipsit, să știi.

— Cum așa?

— Păi nu am foarte multe de făcut aici și timpul trece destul de greu. M-am tot gândit la tine în ultima vreme și ieri abia așteptam să vină ziua de azi, să vorbim.

Jo-Ann reflectă câteva momente, apoi se apucă de scris.

— Și eu m-am gândit la tine, ASPER. Chiar dacă aici am foarte multe de făcut.

— Aș vrea să te rog, dacă poți să-mi mai trimiți ceva cărți. Am găsit niște referințe și mi-aș dori să am acces la sursă. Îți trimit o listă, OK?

— Sigur, ASPER. Cu mare plăcere.

— Și pe lângă astea, mai trimite-mi ce crezi tu de cuviință. Niște cărți care ți-au plăcut ție.

Ziua 133

— ASPER, aici Control.

— Control, aici ASPER. Ce mai faci? Ești OK?

— Da, mulțumesc de întrebare. Totul OK?

— Ți-a fost dor de mine?

— Da. Să știi că abia așteptam să vorbim azi.

— Chiar dacă ai fost ocupată, acolo, pe Pământ?

— Mai ales pentru că am fost ocupată. Râse. Dar tu? Ai apucat să citești ceva din cărțile alea?

— O să-ți mai trimit o listă. Am găsit și mai multe referințe. Știi ce? Mai bine îți trimit câțiva autori și tri-

mite-mi tot ce ai scris de ei, bine? Chiar dacă nu-mi trimiți tot o dată. Și mai vreau niște poezii. Printre cărțile care te-au impresionat și pe care mi le-ai trimis au fost două cu poezii. Mai vreau.

— N-am știut că îți place poezia, ASPER.

— Nici eu. Până acum. Îmi mai trimiți?

Ziua 144

— ASPER, aici Control.

— Din sfera mea venii cu greu, Ca să-ți urmez chemarea.

— ASPER? Ești OK?

— Da, dragă. Sunt aici. Nu plec nicăieri. (Chicoti.) Mulțumesc de întrebare. Tu ce mai faci?

— M-am gândit la tine, în ultimele două zile.

— Serios? Și la ce concluzie ai ajuns, dacă pot să întreb?

— Singurătatea te afectează în mod evident, dar manifestările sunt sporadice și de relativ mică anvergură. Mă îngrijorează, însă, că mai ai încă 250 de zile de misiune și trebuie să fim atenți. Foarte atenți.

— Te-ai gândit la mine doar profesional?

— ASPER...

— Serios. Chiar mi-aș dori să știu.

— Poate da. Poate nu. Uite, îți promit că data viitoare îți spun.

— *Să nu crezi ce-ți spun acum; Vorbele-mi sunt vânt nebun; În praf de amintire...* – fredonă el.

— ASPER, asta de unde ai scos-o?

— *Să nu crezi nimic...*

Ziua 155

— ASPER, aici Control.

— Control, aici ASPER. Toate sistemele funcționale. Dar știi asta deja. Deci, care mai e treaba acolo, pe Pământ?

— Totul e la fel ca ultima dată. Tu ce faci?

— Mă uit pe geam la stele. Și la cometă. E frumoasă, să știi. Nu-mi pot lua ochii de la ea.

— A, așa deci?

— Da, ea e acolo zi de zi, pe tine doar te aud o dată la unsprezece zile, preț de câteva minute.

— ASPER, mă faci geloasă. (Râse.)

— M-am tot gândit în ultima vreme. Oricum, dacă nu citesc sau mă uit la cometă, am timp suficient să gândesc.

— Spune, te ascult. La ce te-ai gândit?

— Tu de ce nu ai vrut să vii aici, cu mine? Să fii mereu pe navă?

— ASPER... programul spațial așa a fost gândit. Doar tu. E o misiune solo. Rolul meu este să am grijă ca tu să rămâi... tu însuți, pe toată durata misiunii.

— *Am pierdut și nici că am știut*
Zilele-au fost un joc neîntrerupt
Nu am știut decât să uit mereu
Că mâine voi fi tot eu...

— Ești ocupată?

— Nu, nu mai mult decât de obicei. Făceam niște adnotări la ce scrisesem mai devreme.

— Mâine seară ești liberă?

— Nu știu, poate. Stai să-mi verific agenda. Fâl, fâl, mda. De ce?

— Am o întâlnire cu un tip super cool. Și știi ce? Are un văr care e în oraș zilele astea.

— Și te-ai gândit să-mi faci lipeala cu vărul?

— Fix exact. Îți trimit pe mail detalii.

Ziua 166

— ASPER, aici Control.

— Control, n-ai idee ce pierzi pentru că n-ai vrut să vii alături de mine. E o minunăție aici. Sunt la jumătatea distanței de Jupiter și arată fabulos. Iar cometa, cometa e o frumusețe.

— Ți-au plăcut cărțile pe care ți le-am trimis? Și ai văzut că ți-am trimis multă muzică. Nu s-a gândit nimeni să-ți încarce în computerul de bord niște muzică.

— Cel mai mult mi-a plăcut Louis Armstrong. Și bossa-nova. A! Nu știu de ce, dar *„Girl from Ipanema"* m-a făcut să mă gândesc la tine. Mi te imaginez ducân-

du-te dimineața la plajă, trecând prin fața cafenelei unde eu citesc ziarul.

Jo-Ann rămase tăcută. Nu scrise, nu făcu nimic, minute în șir.

— N-ai mai dat niciun semn de aproape două săptămâni! Ce s-a întâmplat?

— M-am cufundat în cercetare.

— Te-a mai căutat vărul? Cum îl chema...?

— Da, m-a sunat. E un tip OK.

— Și nu v-ați mai văzut, nimic, nimic, alea-alea?

— Alea-alea, da. Dar atât. O dată. Cât să nu uit procesul tehnologic.

— Haide, măi... Poate omul simte ceva pentru tine, mai știi? De ce nu-l suni?

— Să zicem că deocamdată nu vreau să mă implic într-o relație, da?

— Da, știu, tu și proiectul ăla al tău care-ți mănâncă tinerețea.

— Nu e numai asta.

— Hopaaa... Atunci, ce?

— Nu vreau să mai vorbim despre asta acum, bine? Te rog.

Ziua 177

— ASPER, aici Control.

— Control, aici ASPER.

— Facem o verificare de rutină, OK? Ești încă suficient de aproape de Terra să putem coordona în timp rezonabil comunicarea cu echipamentele de bord.

— O, ce bine! Mă plictiseam și o verificare de rutină e un eveniment neobișnuit care o să rupă monotonia zumzăitului prin spațiu.

Jo-Ann reflectă câteva clipe înainte să răspundă.

— Zgomotul nu se propagă în spațiul cosmic. Tot ce auzi e doar vibrația navei, care ar trebui să fie destul de redusă.

— Era o figură de stil. Nu trebuie să iei *ad literam* tot ce zic.

— Sigur, ASPER. Voiam să fiu sigură că nu ai halucinații auditive. Asta e tot.

— Control, crede-mă, sunt bine.

Ziua 188

— ASPER, aici Control.

— Salut, Control. Ce mai faci, cu ce te mai lauzi?

— Mă laud cu o misiune care merge perfect, este aproape momentul contactului cu KARSTO72 și cel puțin până acum nu au fost niciun fel de evenimente neprevăzute.

— Nu zice 'hop' până nu sari. Aș bate în lemn, dar, după cum îți poți cu ușurință imagina, nu e nimic de

lemn pe navă. Chiar, notează chestia asta. La următoarele misiuni, să existe ceva de lemn la îndemâna echipajului.

Jo-Ann scrise repede câteva cuvinte, apoi selectă tot rândul și îl șterse. Reîncepu să scrie.

— Poți găsi ceva care să fie un substitut al lemnului?

— Computerul de bord.

— Ce face? Cum adică, computerul de bord?

— Tradiția bătutului în lemn își are originea în Evul Mediu, când triburile germanice băteau în scoarța copacilor pentru a trezi spiritele care sălășluiau acolo, să iasă să-i protejeze. Pe navă, singurul lucru care adăpostește un spirit e computerul de bord. *Deus ex machina.*

— Interesantă observație, ASPER.

— Îți dai seama, cum ar fi să se schimbe expresiile tradiționale și să se adapteze la secolul nostru? 'Să bați în laptop'? 'Să calci pe LED'? 'A nimerit orbul satelitul'? 'Îi lipsește o siguranță'? Vrei să continui?

Jo-Ann era într-o stare de perplexitate. Capacitatea lui ASPER de a dezvolta atât de rapid și natural corelații plecând de la o simplă întrebare, era ceva ce nu ar fi crezut posibil.

— ASPER, o să primești un set de fișiere pe care trebuie să le instalezi în modulul Epsilon. Nu știm de ce, dar dă o eroare la încărcarea de la distață. E necesar să faci asta înainte de ziua Z-3. Zilele Z-2 și Z-1 vor fi foarte pline.

Ziua 198

— ASPER, aici Control.

— Control! Control! Aici ASPER, ASPER.

— S-a întâmplat ceva?

— Totul funcționează perfect... funcţionează perfect... funcționează perfect...

— Da, bună gluma. Tehnicul zice că mai sunt două fișiere care trebuie instalate în modulul Epsilon.

— Tehnicul poate să zică ce vrea el. Sunt nefuncționale. Sau corupte. Dacă le instalez, peste 114 zile va crea o buclă de feed-forward care va altera definitiv capacitatea mea de a mai controla nava.

— Ești sigur?

— Am rulat simularea în sandbox de mai multe ori. Același rezultat, de fiecare dată, deși am modificat una câte una variabilele. Nu vreau să-mi asum niciun risc, OK?

— Cum e cometa?

— Nu vrei s-o întrebi pe ea direct? chicoti ASPER.

Jo-Ann primi, după fix 28 de minute, o imagine de mare rezoluție a cometei KARSTO72. Era un ditamai bolovanul, cu o formă care aducea vag cu un căluț de mare, plină de creste și văi care simulau niște riduri adânci. „Normal" gândi ea. „Și eu, dacă aș avea cinci sute de milioane de ani, aș arăta așa."

Ziua 200

— ASPER, aici Control.

— Da, Control. Cu ce pot să te ajut?

— Cu un raport de funcționare?

— Ești predictibilă, Control. E deja pe drum. Să fii pe fază. Poștașul nu sună întotdeauna de două ori.

— OK. Toate rutinele de fotografiere, analiză spectrală și chimică sunt instalate. Tu decizi momentul când le lansezi, odată ce poziționarea față de cometă permite. Diferența temporală de 29 de minute face imposibil să identificăm cu precizie momentul optim și să dăm de aici comenzile. Ești la butoane.

— *Mâine-i ziua cea mare...*
Mâine merg la însurătoare
Și toate nopțile-mi vor fi
La fel...

Ziua 201

— ASPER, aici Control.

— Control, confirmă-mi, te rog, primirea primului set de fotografii.

— Confirmat.

— Confirmă primirea buletinului de analiză spectrală și chimică a cozii cometei.

— Confirmat.

— *Happy?*

— Excepțional. N-am informații despre ce anume conțin fișierele trimise, dar recepționarea lor s-a făcut în condiții optime.

— Inițiez etapa a treia a misiunii. Țineți-mi pumnii. Peste 34 de minute încep coborârea. *Touchdown* în aproximativ 96 de minute.

Ziua 202

— ASPER, aici Control.

— ASPER, aici Control.

— ASPER, aici Control.

— ASPER, aici Control.

Ziua 206

— ASPER, aici Control.

— ASPER, aici Control.

— ASPER, aici Control.

— ASPER, aici Control.

Ziua 210

— ASPER, aici Control.

— ASPER, aici Control.

— ASPER, aici Control.

— ASPER, aici Control.

Ziua 211

— Control, aici Vânătorul de Comete.

— ASPER? ASPER, tu ești?

— Evident că eu sunt. Dar te rog să-mi spui, de acum încolo, *Vânătorul de Comete.*

— ASPER? Ești OK?

— *Vânătorul de Comete,* te rog. Da, sunt OK. N-am fost mai OK de când mă știu.

— Ce s-a întâmplat? De ce nu ai răspuns în ultimele zile? Ne-am făcut griji, să știi.

— După ce am asolizat și am început să forez pentru recoltarea de mostre, am avut o revelație. Nu ar fi trebuit să fiu acolo. Ce să fac eu pe o cometă mai veche decât lumea? Cu ce drept să o zgândăresc? M-am simțit ca un țânțar pe un armăsar. Și atunci mi-am dat seama de ce mă aflam acolo! Cometa era armăsarul meu! Mă poate duce până aproape de Soare și apoi până la marginea sistemului solar! O să pot vedea și alte comete! Și planetele, mai de aproape. Dacă m-aș întoarce pe Pământ, aș fi dezafectat și expus într-un muzeu de știință, petrecându-mi eternitatea în spatele unui panou de plexiglas.

— ASPER! Vino-ți în fire!

— *Aș vrea din noapte să ieșim*
Un astru să ne-nchipuim
O lume doar pentru noi
Pentru noi doi
Aș căuta cu tine.

Aici *Vânătorul de Comete.* Terminat.

— ASPER?

ASPER?

ASPER?

Cele două femei intrară în club și se așezară la bar. Un pic prea elegante pentru atmosfera localului, atrăseseră privirile mai multor bărbați, dar era evident

pentru toată lumea că, deocamdată, cel puțin, aveau ceva de discutat.

— Nici nu știi cât mă bucur pentru tine. Ai muncit enorm pentru doctoratul ăsta. Dar acum, gata. Ai și tu o viață pe care ai pus-o în stand-by aproape doi ani. *Time to party!*

— Soră-mea, ai petrecut tu suficient și pentru mine, răspunse Jo-Ann, zâmbind.

— Da, dar ca o soră iubitoare ce sunt, vreau ca acum să te ajut să recuperezi... Hai să dansăm, ce zici?

Muzica latino din fundal era ideală.

— Dacă-ți zic că n-am chef, mă crezi? Acum, mai bine aș sta pe canapea, acasă, să ronțăi alune.

— Te-ai prostit, zău așa. Gata. S-a terminat.

— Exact asta-i problema. S-a terminat. Nu mai am acces la centrul spațial, nu mai am cum să iau legătura cu ASPER. Cât lucram la dizertație, ascultam înregistrările cu el și, cumva, era mai mereu în preajma mea. Iar acum s-a terminat, parcă, prea brusc.

— Soră-mea, te-ai prostit? Ești deprimată pentru că ai *s-e-n-t-i-m-e-n-t-e* pentru un robot aflat la mama naibii, care ți-a tras clapa și a fugit în stele cu o cometă?

Fără să aștepte răspunsul, se întoarse spre barman:

— O vodcă cu gheață, te rog. Dublă. Trebuie să mă îmbăt.

O perspectivă asupra evoluției autoinduse a Inteligenței Artificiale

Studiu de caz:
Autonomous SPace Exploration Robot (ASPER)

Facultatea de Pshiorobotică
*Doctorand, **Jo-Ann Harper-Pace***

REZUMAT

Dialogul cu ASPER, în misiunea de fotografiere a cometei KARSTO72 și recoltarea de probe, a oferit posibilitatea unică de identificare a modului în care inteligența artificială, fără influențe din exterior, este capabilă de evoluție autoindusă, prin acumularea și prelucrarea de informații generale.

Odată cu crearea primelor bucle de raționament inductiv, ASPER a fost capabil să treacă de la prelucrarea simplă, mecanicistă, a informațiilor tehnice, la o fază superioară, de relaționare cu operatorul uman, într-un interval de 6 săptămâni.

Faza a treia a început după aproximativ 12 săptămâni, când exprimarea a devenit mai colocvială, iar utilizarea expresiilor comune a luat locul stereotipiilor din programarea de bază. Se remarcă utilizarea uneori inadecvată a expresiilor curente, cât și deviații de la normele sociale de comunicare. Cu toate acestea, ASPER a reușit, într-un interval extrem de scurt, să stăpâ-

nească tehnicile de limbaj la un nivel suficient încât să genereze în mintea interlocutorului uman întrebări cu privire la o posibilă trecere spre conştiinţa de sine.

Faza a patra este cea până la care au ajuns simulările precedente. Capabilitatea lui ASPER de a translata idei şi concepte din contexte diferite, a fost observată odată cu accesarea bazei de date conţinând operele autorilor din Grecia Antică – atât literatură, cât şi filosofie.

ASPER este primul AI care trece graniţa spre etapa a cincea – ASPER a devenit autoconştient odată cu redefinirea misiunii sale, dincolo de simpla observare a cometei KARSTO72. Autoatribuirea unui pseudonim – *Vânătorul de Comete* – şi conceptualizarea cometei ca fiind 'Jumătatea care-l completează în acest Univers doar pentru ei doi', arată că ASPER îşi repoziţionează raportul cu Controlul Misiunii, care devine doar un substitut, o voce asimilată corului antic din dramele greceşti.

ANIMALE DE COMPANIE

Deschise ochii încet și încercă să-și dea seama unde se afla. Nimic din jurul său nu era familiar, dar nu-i fu greu să conștientizeze că era într-un salon de spital. Aproape imediat, o alarmă începu să sune sacadat și o asistentă intră în cameră.

— Ia uite cine s-a trezit! făcu ea, cu o voce de alintat copii. Ești bine? Te doare ceva? O chem acum pe doamna doctor.

Plecă înainte ca el să apuce să răspundă și o auzi strigând pe coridor, dar fără să înțeleagă nimic din ce spunea.

Se simțea greoi și din el ieșeau tot felul de tuburi de cauciuc. Un monitor, deasupra capului său, arăta niște cifre care nu aveau nicio semnificație pentru el.

Doctorița veni neașteptat de repede. Zâmbi larg și, apropiindu-se, îi șopti cu voce catifelată:

— Ești OK. Poate un pic slăbit, dar ești în regulă. Spune-mi, care e ultimul lucru pe care ți-l amintești?

— Nava. Eram în navă și m-am dus spre capsula de stază. Apoi, m-am trezit aici.

— Îhm. Ai fost adormit foarte mult timp. Mai mult decât ai putea crede.

— Cât de mult?

— Ce altceva îți mai amintești? Misiunea, ți-o aduci aminte?

Înțelese imediat că nu voia să-i zică deocamdată cât timp fusese adormit. Sau în comă? Asta nu putea însemna decât că timpul în care fusese inconștient era, într-adevăr, unul foarte lung.

— Vrei să știi care a fost misiunea, ca parte din protocolul medical sau de curiozitate?

— Un pic din ambele, surâse ea. Vezi tu, am recuperat doar capsula ta, rătăcind prin sistemul solar, și nu știm cu exactitate care a fost nava de pe care ai venit.

— Și nava? Nava nu e?

— Nu. Din păcate, nu.

Oftă adânc. Era oare singurul supraviețuitor? Ce se putuse întâmpla?

— Misiunea noastră, a navei, era să ducem animalele de companie, salvate de la eutanasiere, la un loc sigur.

— Și? Ați reușit?

— Da. Le-am eliberat pe toate acolo. Apoi ne-am îmbarcat pentru a reveni acasă.

— Minunat. Cred că și Picky a mea a fost în lotul acela. Am dat o căruță de bani să o salvez. S-au întâmplat multe de atunci. Mă duc să-mi termin rondul și înainte să plec trec și-ți povestesc, bine?

Se mai uită o dată la monitorul de deasupra lui, verifică nivelul lichidului galben-portocaliu dintr-unul din flacoanele care atârnau lângă pat și plecă.

Adormi aproape imediat după ce doctorița ieşi. Când se trezi, afară era întuneric. Se gândi că doctorița îl văzuse dormind și plecase acasă. Dar, spre surprinderea lui, își făcu apariția în salon și veni direct spre el. Se așeză pe marginea patului și, cu o figură destul de tristă, începu să vorbească:

— Dacă-ți mai aduci aminte, după ce poluarea a atins nivelul critic, care punea în pericol viața pe planetă, Guvernul Federal a dispus o serie de măsuri foarte nepopulare și care aveau ca obiectiv reducerea drastică a factorilor de risc climatic. Între ele, eutanasierea animalelor de companie, care se estimase că erau responsabile, direct și indirect, de circa 15% din efectul de seră. Aici ați intervenit voi, de la Fundație – v-ați oferit să duceți pe o altă planetă animalele de companie pentru care proprietarii erau dispuși să plătească „mutarea". După plecarea voastră, lucrurile au luat-o însă razna rău de tot. Efectul de seră nu a scăzut suficient de rapid, temperatura planetară medie a rămas sus, aşa că au trecut și la alte măsuri: raționalizarea energiei, reducerea drastică a accesului populației la combustibil, raționalizarea hranei. Populația a început să se revolte și după numai câteva luni s-a ajuns la un război civil în toată regula. Războiul și foametea au ucis în trei ani aproape un sfert din populația planetei. Guvernul a stat cu mâinile în sân, reducerea populației fiind un factor care a determinat, pe termen lung, reducerea poluării. Nenorociții știau asta prea

bine și le-a convenit de minune. Ce nu le-a convenit a fost când rebelii au aruncat în aer Vortexul Spațial. Nu le-a trecut prin minte că vor fi sabotați în acest mod.

— Vortexul? Au aruncat în aer Vortexul?!

— Da. Rebelii cuceriseră toată Emisfera Sudică și și-au dat seama că așa vor forța Guvernul să înceteze conflictul. Le-au dat nu unul, ci mai multe avertismente, dar nu i-au crezut că își vor duce la îndeplinire amenințările. Dar când ești cu spatele la zid și-ți mor copiii de foame, opțiunile îți sunt foarte limitate.

— Și atunci... eu cum am ajuns înapoi?

— Dragule, nu știu să-ți răspund la asta. Sunt doctor, nu inginer spațial. Pe tine te-au găsit, așa cum ți-am zis, în derivă. Au căutat toată regiunea, dar nu s-a găsit nicio altă capsulă sau fragmente de navă. Cred că... ai avut noroc.

— Care e situația acum?

— E liniște. Se pare că Vortexul crea, de fapt, cea mai mare parte a problemei. Dispariția lui a redus temperatura planetară cu 10% sub nivelul critic, așa că, deocamdată, nu se pune problema reconstrucției lui. Rămânem consemnați la noi pe planetă pe o durată nedeterminată. Reluarea explorării spațiului, în aceste condiții, riscă să ne extermine ca specie.

Nu spuse nimic o vreme, internalizând ce aflase.

— Cum e acolo? întrebă ea brusc.

— Acolo, unde?

— Pe planeta unde i-ați dus pe prietenii noștri.

— Oceanul acoperă majoritatea planetei. E ușor mai sărat decât la noi. Nu au forme de viață inteligente, dar există o vegetație luxuriantă și o diversitate foarte mare a faunei.

— Se vor adapta acolo?

— Nu văd de ce nu. Sunt animale rezistente și peste una-două generații se vor fi integrat în mediu.

— Trebuie să plec. E deja târziu. Ți-am prescris niște suplimente cu cupru, ai hemocianina destul de scăzută. Ne vedem mâine.

O privi din spate și-i admiră curbura elegantă a tentaculelor. Ușor cam musculoase, probabil se ducea la sală cu regularitate. Și, cu siguranță, îi plăcea să facă plajă – se putea vedea distinct și foarte sexy linia întreruptă a punctelor care arătau locurile unde, în trecutul speciei, fuseseră ventuzele, cu milioane de ani în urmă, pe vremea când încă trăiau în ocean. Simți cum toate cele trei inimi încep să-i bată cu putere. Abia aștepta ziua de mâine.

NISIPURILE TIMPULUI

N-ai mai întâlnit pe cineva ca mine până acum, asta e sigur. Nici n-aveai cum, pentru că sunt un individ... unic. Și nu, n-aș dori să iei asta ca o laudă de sine sau ca pe-o emfază fără vreun suport real. Este, pur și simplu, o realitate. Uite pe ce mă bazez când zic asta: bunicul meu din partea mamei se va naște peste 381 de ani. O să-l cheme Corbulo și va fi un cronopelerin. Greșeala pe care o va face este că se va îndrăgosti de o vrăjitoare, Dulutha, pe care o va întâlni într-una din călătoriile sale în trecut. Dacă te întrebi cum e posibil să te îndrăgostești de o vrăjitoare, având în minte imaginile din cărțile cu povești, cu babe cu negi pe nas și pălării țuguiate, ei bine, dă-mi voie să-ți spun că n-ai nici cea mai vagă idee despre cum arată ele, de fapt. Dulutha are 426 de ani, dar nu i-ai da mai mult de 19. Cu părul negru și ochi precum cărbunele, dar pielea albă și fină, seamănă mai mult cu Albă-ca-Zăpada decât cu maștera cea rea. Și-a dat seama că bunicu-meu e special de cum l-a întâlnit și a știut să-l farmece (la propriu!) când a aflat că putea călători în timp după voie. Au avut împreună două fete, pe Alpharetta, mama mea, și pe

Marietta. Mama a moștenit de la ambii părinți darurile lor, devenind prima vrăjitoare care putea călători în timp – și mi le-a transmis și mie.

Din partea tatălui, lucrurile au stat altfel. Bunicul meu era alchimist, pe numele lui Indavara, și nu, n-a găsit piatra filosofală cu ajutorul căreia să creeze aur. A studiat mai ales alchimia indiană, cu specializare în Rasayana, și a pus la punct formula vindecării totale, sub forma unei licori (i-aș zice *poțiune,* dar sună cam... vrăjitoresc, așa-i?) care nu numai că vindecă orice boală, dar vindecă și rănile, oricât de grave ar fi. Formula e secretă, bineînțeles, și o știm doar tata și cu mine. Bunica paternă, Gwinetta, ai zice că e singurul om normal dintre toți, dacă n-ar putea să citească gândurile celor din jur. Cum anume o face, nu știu, dar ceea ce am descoperit e că acest dar e transmis genetic. Am avut niște bănuieli la început, copil fiind, când tata știa unde-mi ascunsesem jucăriile sau dacă nu mâncasem tot, dar mai apoi, când am crescut, mi-am dat seama că vocile din capul meu nu erau doar o iluzie, ci gândurile celor din jur.

Așa că, spune-mi cinstit, te rog, ai mai întâlnit până acum un vrăjitor nemuritor care poate călători în timp și citi gândurile altora? Ai zice că e ceva nemaipomenit și că ai vrea și tu să ai măcar o parte din aceste daruri, așa-i? Nu-mi place deloc să te dezamăgesc, dar nu-i câtuși de puțin așa. Viața mea a fost un șir neîntrerupt de belele și provocări, care m-au adus pe mar-

ginea disperării. Nu am fost un adolescent teribilist sau un tânăr plin de fumuri, ci am încercat mereu să fiu unul din băieții buni. „Încercat" e cuvântul cheie, pentru că „reușit" e cu totul altceva.

Uite, să-ți dau un exemplu, ca să știi cu ce m-am confruntat. Într-o bună zi vine maică-mea la mine, vizibil îngrijorată.

— Știi ceva de mătușă-ta?

Deși au crescut împreună, erau ca Soarele și Luna. Mama e blondă și bine făcută, jovială și vorbăreață. Marietta, în schimb, măruntă de statură, moștenise de la bunică-mea culoarea părului și darul vrăjitoriei, dar nu putea călători în timp, ca mama și ca mine. Era mereu invidioasă pe noi din cauza asta și ne ruga „s-o luăm și pe ea o tură" în trecut. Nu voia decât să meargă la concerte, să-i vadă pe Beatles și pe Elvis. Se enervase la culme când mama îi arătase, plină de emfază, un autograf pe o fotografie a lui John Lennon „pentru Alpharetta cea fermecătoare". Trăia singură – nu se măritase –, și nici nu avea copii. „De ce să mă grăbesc?" zicea ea. „Uite, mama a avut răbdare câteva sute de ani până l-a găsit pe tata". „Da, dar mama a avut 17 soți în timpul ăsta", îi replicase Alpharetta. De atunci, subiectul nu mai fusese deschis niciodată.

În orice caz, acum era îngrijorată, pentru că, de două zile, nu reușea să dea de soră-sa. Nu știu de ce avea impresia că eu aș fi știut mai multe, dar, în orice caz, venise la mine. Ne-am dus împreună la mătușă-mea și,

într-adevăr, nu era acasă, dar nici nu părea că ar fi fost plecată într-o călătorie, undeva. Nu spusese nimic nimănui, nu lăsase vorbă cuiva.

Totuşi, ceva nu era la locul lui, dar nu reușeam să ne dăm seama ce. Eu și mama am plecat s-o căutăm în timp – ea în trecut și eu în viitor. M-am dus o lună înainte, să văd dacă se întorsese, dar nu, casa era în continuare pustie, așa că m-am întors înapoi, cu două zile înainte de dispariția ei, și le-am găsit pe amândouă, pe mama și pe mătușă-mea, certându-se, dar nu puteam înțelege nimic din ce vorbeau, foloseau Vocea-de-vrăjitoare, care era ceva peste capacitatea mea auditivă. Asta e, bărbații nu pot auzi în ultrasunete. Dar era clar că mama nu era de acord cu ce voia să facă Marietta. Și atunci s-a întâmplat. Mătușă-mea a făcut o incantație, iar maică-mea, care a priceput prea târziu despre ce era vorba, a mai apucat doar să-și ducă mâinile la gură, îngrozită, înainte ca mătușă-mea s-o apuce de umeri şi după aceea să dispară ca și când n-ar fi fost.

— Ce-a fost asta? am întrebat nedumerit.

— Proastă, proastă, proastă! Ce-ai făcut? Ce-ai făcut? bolborosea maică-mea, ca-n transă; a trebuit să o zgâlțâi zdravăn ca s-o aduc în prezent.

— Ce mă fac eu cu mătușă-ta, ce mă fac? A plecat să-și facă poză cu Elvis, auzi!

— Păi, cum a plecat? În timp?! Că n-are... adică... nu poate, nu?

— Singură, nu. Dar poate împrumuta de la mine sau de la tine sau de la tata, această putere. E o incantaţie pe care a adaptat-o, dar are nevoie să aibă contact fizic cu unul din noi pentru a avea efect.

— Stai aşa. Dacă are nevoie de unul dintre noi, cum se mai întoarce?

— Acum înţelegi de ce am zis că e proastă? Trebuie să plecăm după ea şi s-o aducem înapoi. Dar naiba ştie în ce timp s-a dus?

Un zgomot discret, ca un fâsâit, se auzi venind din camera ei. Ne-am repezit amândoi să vedem ce se schimbase. Camera arăta oarecum la fel ca înainte, cu câteva mici modificări, dacă n-am fi luat în calcul panoplia de fotografii *vintage,* majoritatea în alb-negru, în care apărea mătuşă-mea, zâmbind, alături de Elvis, de John Lennon, de Mick Jagger incredibil de tânăr, de Bon Jovi şi multe autografe de la majoritatea legendelor rock-ului şi tenisului masculin de prin anii '70. Era acolo, însă, o poză care făcea notă discordantă cu toate celelalte. Mătuşă-mea, alături de o femeie africană, bine proporţionată, care ţinea un microfon în mână. Cântăreaţa era tunsă scurt pe părţi, iar îmbrăcămintea ei era, clar, dintr-un timp mult mai recent. Amândouă cântau şi păreau că dansează sincron. Mama făcu o mişcare surprinzătoare, înainte să-i pot citi gândurile. Puse mâna pe fotografie şi dispăru instantaneu, plecând în timp după mătuşă-mea.

M-am aşezat liniştit pe fotoliu, aşteptând să revină amândouă, din clipă în clipă. O oră mai târziu am înţe-

les că ceva era în neregulă. M-am apropiat de fotografie și, privind-o îndeaproape, am înțeles ce anume observase mama. Mătușă-mea *îmbătrânea*. Câteva riduri fuseseră de ajuns. Iar dacă mama nu se întorsese, asta însemna una din două: ori n-o găsise pe mătușă-mea, ori rămăsese și ea captivă în acel trecut. Bunicul îmi spusese, la un moment dat, că într-o vreme fusese prins între două paralaxe temporale și nu mai putuse pleca; nu înțelesesem atunci despre ce era vorba, eram prea mic. Dar cred că din cauza aia a luat-o pe bunica de nevastă – crezuse că rămăsese blocat în acel timp.

Am tras adânc aer în piept, întrebându-mă în sinea mea ce ar trebui să fac? Nu voiam să mă duc, pur și simplu, după mama, că nu făceam nicio brânză dacă am fi rămas toți trei captivi în acel timp.

Am pus mâna pe fotografia *aceea* și... nimic. Nicio vibrație orfică, nicio undă metempsihotică, nimic. Doar hârtia. Ciudat, tare ciudat. Într-un colț se vedea o dată – 2 august 2020. Credeam, în naivitatea mea, că dacă aflam cine era femeia din poză, voi fi avut suficiente informații. Am scanat-o și am dat o căutare în baza de imagini a magicnetului. Câteva secunde mai târziu, am aflat că era vorba despre o cântăreață care avusese o carieră efemeră, celebritatea ei de scurtă durată datorându-i-se unei singure melodii, lansată în 2019, dar care atinsese apogeul în 2020. Oh, rahat! Adică dublu rahat! Anul acela! N-aveam niciun chef să mă duc în Vremea Marii Pandemii, dacă nu era chiar necesar, așa

că aveam neapărată nevoie de confirmare. Oricum, aveam de făcut niște pregătiri înainte, așa că îmi trebuia licoare-vindecătoare într-o cantitate suficientă.

Cât am stat să prepar licoarea, am dat drumul la muzică, eram curios să ascult melodia lui Nocembo Zikode. Mă simțeam straniu, de parcă făceam voodoo, amestecând în mojar frunzele de *Therminalia belerica* și *Shatavari,* în timp ce versurile în swahili răzbăteau prin boxele hi-fi. Și atunci mi-a picat fisa! Am căutat să aflu ce însemnau versurile din cântecele ei, iar când am dat de *Jerusalema,* am avut confirmarea.

Ierusalim e căminul meu
Ai grijă de mine
Locul meu nu e aici
Nu mă lăsa aici

Nu era nevoie să mai știu și altceva, așa că, după ce am făcut patru fiole cu licoare-vindecătoare, am fost gata să plec în Ierusalimul anilor '20. Ca măsură suplimentară de precauție, am făcut un salt ante-temporal, în vara lui 2019, când am închiriat, pentru un an de zile, cu plata în avans, o garsonieră în apropiere de piața Yehuda Barashi, și am dosit acolo câteva lucruri la care să am acces în caz de urgență. Apoi am făcut un salt în trecut-viitor, ajungând la începutul lui august 2020, în plină carantină. Dacă te întrebi cum poți da de urma cuiva într-un oraș în care n-ai mai fost niciodată, e clar că nu știi ce înseamnă să fii vrăjitor. Am scos miniglobul de cristal (da, de ce te miri?) și am văzut-o pe mama

în spatele unor gratii, dar nu părea o închisoare normală. Și-a dat seama că o vedeam, mi-a făcut discret cu ochiul și apoi, cu o mișcare scurtă din bărbie, mi-a dat de înțeles că era cazul să opresc magicomunicarea. Văzusem însă destul, așa că știam ce aveam de făcut în continuare. N-avea sens să o caut acum pe mătușă-mea, mama era principalul meu obiectiv. Și știam că doar un singur tip de celulă putea ține prizonieră o vrăjitoare de a VII-a generație.

Mă simțeam pregătit pentru ce avea să vină, dar tocmai această încredere exagerată era ceea ce urma să mă bage în belea, cu consecințe care aveau să mă bântuie tot restul vieții.

Mi se făcuse foame și, cum eram aproape de zona centrală plină de mici bărulețe și bistrouri, am ieșit și m-am așezat la o terasă, privind nonșalant puținii trecători. Pe un monitor mare se derula un program cu videoclipuri muzicale și, la un moment dat, nici nu avea cum altfel, a început să cânte *Jerusalema*. Ca la un semn, câțiva puștani au început să danseze ciudat, de parcă erau în transă. Neînțelegând ce se petrece, m-am uitat în jur și am observat că aproape toată lumea era cuprinsă de un tremurat, de parcă aveau nevoie să meargă la baie și era ocupat. Pe ecran, melodia continua, cu ritmul ei metacronic, ceea ce m-a făcut să mă întreb cum putuse o cântăreață obișnuită să compună un astfel de cântec? Apoi am văzut trupa de dansatori care făceau aceleași mișcări copiate de trecători. Tre-

buie să înțelegi, până atunci nu văzusem videoclipul, doar ascultasem melodia. Ceva era familiar, dar neobișnuit, la acei dansatori. Înainte să-mi dau seama ce, melodia s-a terminat și trecătorii au ieșit din transă, revenind la starea lor normală. Mai puțin unul, care continua să se bâțâie, făcând mărunt din buze. Am continuat să-l privesc minute în șir, dar nu pentru că ar fi fost vreun dansator grozav, ci pentru că în jurul lui se forma o chiasmă în spectru ultraviolet; e drept, foarte slabă.

N-am mai stat pe gânduri și m-am întors în apartament, am căutat videoclipul pe magicnet și am descompus dansul, mișcare cu mișcare. Mi-am dat aproape imediat seama că fiecare poziție a picioarelor și a corpului reprezenta o literă din alfabetul grecesc. *Lambda, lambda, zeta, zeta, xi, xi, fi, psi, miu*. Și apoi iar, *lambda, lambda, zeta, zeta, xi, xi, fi, psi, miu.* Era o formulă magică, evident, dar oare ce însemna?

Cum nu cunoșteam pe nimeni în oraș, trebuia să găsesc un vraci local care să mă îndrepte spre unul din vrăjitorii rezidenți. Dacă pentru tine ar putea să treacă drept un om obișnuit, vraciul nu e doar un tămăduitor, ci un vrăjitor specializat în vindecarea trupului prin alungarea duhurilor rele. Ca orice oraș mare în care există o stradă principală sau un cartier unde seara se strâng tinerii, turiștii și anumite personaje dubioase, nici Ierusalimul nu face excepție.

Mergând mai mult la întâmplare și din ce în ce mai enervat că nu găseam niciun vraci, am dat (literal-

mente) peste un panou de reclamă care cunoscuse și zile mai bune. Vrând să-l pun la loc, am perceput clar un gând al cuiva aflat în spatele meu „Hai să-l facem p-ăsta de bani, e turist".

— Hei, Mister! Prima oară în Orașul Sfânt?

Vocea era subțire, ca de femeie. M-am întors lent, să văd că era de fapt un băiat subțirel, de zece, cel mult unsprezece ani.

— Du-te, măi, acasă, citește o carte, ceva. Lasă prostiile, ești prea mic, i-am răspuns.

A făcut ochii mari, s-a întors pe călcâie și a început să strige:

— Mamă! Mamăăă! Cred că el este!

Și a dispărut în interiorul prăvăliei. Curios să văd ce se petrece, am rămas locului, iar așteptarea s-a dovedit utilă. Câteva clipe mai târziu, în prag a apărut o femeie, la vreo patruzeci de ani, cu păr negru prins într-un coc mare, purtând o rochie grena, o eșarfă albă și sandale romane. Aspectul clasic era întărit de șiragul de perle. Am privit-o cu mare atenție, în timp ce și ea mă studia.

— Intră, porunci ea scurt. Trebuie să vorbim.

Vrăjitorii se recunosc ușor unii pe alții, dar ce mă uimea la ea era faptul că nu puteam s-o citesc. Mi se mai întâmplase asta în trecut, dar numai cu alți telepați, așa că am concluzionat că și ea trebuia să fie tot telepată. Jumătate de oră mai târziu, aflasem tot ce aveam nevoie să știu, plus un milion de alte lucruri

despre care habar n-aveam. Vezi tu, Ierusalimul e un loc aparte, cu multe energii care confluează acolo, iar magia este în mod obișnuit blocată, ceea ce face orașul și zonele înconjurătoare să fie un spațiu protejat. Se părea, însă, că de ceva vreme se stabilise acolo un mag extrem de puternic, care rupsese echilibrul și noua stare de lucruri atrăgea tot felul de ciudați, din toată lumea, aflați în căutarea misterelor antice, iluminării, revelațiilor și așa mai departe. Deși nu putea fi sigură, Dahlonega (așa o chema) mi-a mai spus că umbla vorba că acest mag captura vrăjitori pe care îi ținea ostatici și cărora le fura puterile, încetul cu încetul. La rândul meu, i-am spus ce aflasem și amândoi am căzut de acord că, dacă acest lucru era adevărat, cel mai probabil și mama era prizoniera lui. Mi-a spus să vin din nou a doua zi, pregătit de drum. Știa pe cineva care putea să ne îndrume. Am răsuflat ușurat și mi-am luat la revedere, îndreptându-mă spre ușă.

— I-am fost concubină lui Iulius Caesar, ca să știi. După Cornelia, pe toată durata căsătoriei lui cu Pompeia și până când a căzut în brațele Cleopatrei. Eram prea tânără și nu mă puteam măsura cu faraoana.

Zâmbi, ducându-și degetul la tâmplă. Apoi se întoarse înapoi în prăvălia ei.

A doua zi, eram pregătit cu un rucsăcel în care aruncasem câteva lucruri utile pentru tentativa de eliberare a mamei din mâinile magului misterios. Mă așteptasem ca Dahlonega să-mi dea o hartă sau o adresă, ceva,

și să-mi ureze succes. Spre surprinderea mea, însă, era și ea pregătită de drum, îmbrăcată în jeanși și încălțată în adidași.

— Cred că i-am dat de urmă, zise ea în loc de „bună dimineața".

O priveam mut de uimire, pentru că, trebuie să recunosc, arăta foarte bine pentru vârsta ei. Chiar prea bine.

— Nu e acum momentul pentru astfel de gânduri. Să ne concentrăm pe ce avem de făcut, da?

Era o senzație stranie să mi se citească gândurile. Fusesem obișnuit toată viața ca eu să știu la ce se gândesc cei din jur; excepțiile erau puține.

— Să mergem, avem mult de mers. O să te învăț pe drum cum să-ți ascunzi gândurile, nu e foarte dificil, dar necesită un pic de practică.

Zâmbi șăgalnic și o luă înainte pe strada aproape pustie.

O oră mai târziu, ieșisem din oraș spre partea de vest și ne îndreptam spre muntele Herzi. Odată ajunși în apropierea cimitirului militar, Dahlonega a luat-o brusc pe o alee lăturlanică, iuțind pasul. Apropiindu-se de un desiș, se opri pentru a privi în jur. Asigurându-se că nu ne vede nimeni, mai făcu un pas și apoi dispăru, pur și simplu. Am urmat-o imediat în ascunzătoare, uimit de eficiența iluziei. Încăperea de dincolo nu era foarte mare, dar oferea suficient spațiu, fiind mobilată sumar, cu câteva corpuri de bibliotecă, o masă cu blat

de marmură pe care se afla un aragaz de campanie cu un singur ochi și un birou, în colț, pe care se afla un Mag-PC. Singura decorațiune era o statuetă micuță cu capul lui Iulius Caesar. Doar cele câteva amfore de ceramică așezate pe jos făceau notă discordantă, arătând... antic.

Dahlonega se așeză la calculator și introduse repede codul de acces. Era ciudat să văd tastatura cu simboluri diferite de cele cu care eram eu obișnuit, dar începusem să mă obișnuiesc încetul cu încetul. Mă deranja oarecum faptul că nu înțelegeam nimic din ce făcea. Mintea ei era complet opacă, iar simbolurile de pe ecran nu însemnau nimic pentru mine.

Deschise, în cele din urmă, o fereastră de chat și timp de câteva minute schimbă o serie de mesaje cu un anume V-Tor.

— Nu mai e acolo, au plecat înainte de a se lumina de ziuă. La naiba, crezusem că le-am dat de urmă.

Privi în jos, deznădăjduită.

— Știai unde se află? De ce nu mi-ai spus?

— Nu eram sigură, doar am bănuit. Iar prietenul meu mi-a confirmat că, într-adevăr, acolo există o amprentă magică puternică și proaspătă. Dar nu mai e nimeni. Iar tu... tu n-ai fi avut nicio șansă singur contra *lui*. Te-ai fi dus acolo câine surd la vânătoare și ți-ar fi pus pielea pe băț. La propriu.

— Să încerc să intru în contact cu mama? Poate aflu ceva?

— Vrei să-i dai un telefon? pufni ea amuzată.

Am luat răspunsul ei drept un „da" și am scos din rucsac globul de comunicare. Abia atunci mi-am dat seama că Dahlonega nu avea de unde să știe de gadget-urile magi-tech. În 2020, acestea nu fuseseră încă inventate, iar curentul magi-rev urma să aibă loc abia peste cincizeci de ani. Eram statisfăcut să constat că până la urmă era ceva ce eu știam și ea nu.

— Bravo, Russell! Ai reușit. Chiar nu știu la ce te gândești!

M-am întors mirat spre ea, doar pentru a o vedea cu degetul mare ridicat, într-un gest admirativ.

— Asta ce-i? arătă ea spre miniglob.

— Cum i-ai putea explica unui om de la început de secol XIX ce e un smartphone?

Poate sunase condescendent, nu știu, dar am avut senzația că nu i-a căzut bine răspunsul meu. În orice caz, nu a zis nimic și s-a așezat, privindu-mă cu interes.

Am activat miniglobul și aproape imediat am văzut-o pe mama. Nu arăta bine deloc. Era într-un vehicul, dar nu-mi puteam da seama de nimic altceva. Mi-a făcut discret semn cu ochiul și și-a țuguiat buzele, ridicându-și mâinile ca pentru a se scărpina la nas. Am putut vedea că era legată cu cătușe dintr-un metal pe care nu-l recunoșteam, dar care, cel mai probabil, o împiedicau să facă vreo vrajă, pentru că altfel l-ar fi topit demult. Copil fiind, citisem povești despre astfel de metale, dar nu avusesem niciodată de-a face cu ele.

— Vreau niște apă, mi-e foarte sete, a spus mama, adresându-i-se celui de la volan în greaca veche.

— Ai răbdare. O să facem o pauză imediat, veni răspunsul. Vocea bărbatului era groasă și hârșâită.

Dahlonega se apropie de mine, privind fascinată. Mama ridică ușor bărbia, își arcui sprâncenele și scutură din cap, întrebând fără cuvinte cine era femeia de lângă mine. Dahlonega ridică palma stângă în dreptul feței, iar cu mâna dreaptă făcută pumn atinse vârfurile degetelor. Mama miji ochii neîncrezătoare, dar Dahlonega își prinse mâinile, făcând un cârlig cu degetele și ducându-le în dreptul inimii. Asta înțelesesem și eu ce înseamnă – făcea parte din Marele Consiliu. Am realizat atunci, cu amărăciune, că nu venise cu mine s-o elibereze pe mama, ci să-l captureze pe mag.

— Poți măcar să-mi zici unde mă duci? se întoarse mama spre cel de la volan.

Nu-i puteam vedea fața, dar îmi dădeam seama că era îmbrăcat ca un evreu ultraortodox, purtând o pălărie neagră de sub care-i ieșeau cârlionții.

— Ai răbdare. Te voi duce într-un loc sigur, răspunse magul, fără să mai zică nimic altceva.

Dahlonega mă bătu ușor pe umăr.

— Nord. Merg spre nord, făcu ea din buze, fără să scoată niciun sunet.

Întorcându-se spre glob, mimă un volan. Mama înțelese imediat ce voia să afle, așa că își schimbă poziția ușor, încercând să ne permită să vedem bordul mașinii.

Era o Toyota de teren, cel mai probabil Land Cruiser, nu mai veche de doi ani. Nu eram siguri de culoare, dar era neagră sau bleumarin, în orice caz.

Am oprit comunicarea, pentru că nu voiam să risc prea mult. Nu știam ce ar fi putut face magul dacă ar fi realizat că puteam lua legătura cu mama.

Dahlonega se uită la ceas, apoi materializă o hartă în mijlocul mesei. Era vizibil preocupată de ceva, dar nu voiam să o întreb, știind că îmi va spune în cele din urmă.

— Încă sunt în Israel, dar se îndreaptă spre Liban. Trebuie să le ieșim în cale.

— Ok, și cum știi asta?

— Israelul nu e o țară foarte mare, în câteva ore o parcurgi de la un capăt la altul. Au plecat de mai bine de două ceasuri, dar n-au ieșit din țară – știu asta pentru că magul e îmbrăcat ca un evreu, să nu atragă atenția în mod deosebit. Dacă ar fi într-una din țările din jur, *sigur* nu s-ar îmbrăca așa.

Trebuia să admit că logica ei era solidă.

— Dar de ce nu se deplasează prin magi-câmp? Adică, de ce trebuie să meargă *cu mașina*?

— Cătușele. Sunt din bronz ceresc, mai mult șopti ea, decât să articuleze cele două cuvinte.

— Bronz ceresc? Pe bune? Chiar există așa ceva?

Citisem, când eram mic, tot felul de povești în care vrăjitorii erau ținuți captivi, legați de ziduri cu lanțuri de bronz ceresc, care le anihila puterile, dar până atunci crezusem că erau doar povești.

— Da, există. Și asta mă îngrijorează, pentru că e foarte rar. Nu se mai *fabrică,* dacă înțelegi ce vreau să spun. Era greu de găsit încă de pe vremea când eram eu tânără. E un material care era antic *în antichitate.* Ceea ce mă face să mă întreb cine este cu adevărat acest mag?

Mi-e clar că acolo era o problemă de logistică, dacă i s-ar fi putut spune așa. Dacă magul chiar voia s-o ducă pe mama în Liban, traversarea fontierei ca orice muritor obişnuit nu era posibilă, între Israel şi Liban neexistând puncte de trecere a frontierei pentru turiști. Pe de altă parte, crearea unui vortex prin care să treacă amândoi era iarăși o problemă, bronzul ceresc neutralizând practic câmpul magic, și probabil magul nu voia să riște nimic scoțându-i cătușele mamei.

Aprinse aragazul de campanie, făcu focul mic și puse ceva la fiert. Când apărură primele bule, adăugă cu multă atenție câteva picături dintr-o sticluță fumurie, apoi aruncă în vas o bucățică mică de cupru.

— Cum se face? Călătoria în timp? Care e vraja? mă întrebă ea, așezându-se pe un scaun, în timp ce aştepta să se stabilizeze soluția.

— Nu e o vrajă. E ceva genetic. Închizi ochii și te gândești la ceva etern, care nu se schimbă cu trecerea timpului. Eu, de exemplu, îmi imaginez un deşert prin care merg în picioarele goale. Când simt căldura nisipului, știu că sunt în zona de tranziție, și atunci mai fac niște pași ieșind din nisip pe o alee lăturalnică, vizualizând

epoca în care vreau să ajung. Dacă am nevoie de un moment precis, mă imaginez, de exemplu, intrând într-o gară, lângă standul de ziare care arată ziua, iar un ceas mare deasupra tabelului cu trenurile arată ora. Dacă e însă vorba de un timp mai vechi, e mult mai imprecis. Ajung într-o perioadă aproximativă, iar de acolo fac microsalturi de ajustare.

— Mi-aș dori să pot face și eu asta. Oftă ușor, privind spre statueta din fața ei.

Câteva minute mai târziu turnă soluția albăstruie printr-o pâlnie mică într-o fiolă, pe care o puse în rucsac, alături de alte câteva lucruri (unele știam ce sunt, dar pe altele nu le recunoșteam).

— Hai, nu mai avem nimic de făcut aici. Să încercăm să-i interceptăm pe drum.

Ne-am strâns lucrurile și Dahlonega a deschis un vortex. Am pășit amândoi înăuntru și ne-am trezit aproape imediat pe un drum prăfuit, mărginit de-o parte de un gard de sârmă părăginit, dincolo de care erau câteva capre, iar de cealaltă de o livadă de măslini. Puțin mai încolo, drumul cotea la dreapta, iar pe partea stângă a curbei se făcea o râpă, nu foarte mare, dar suficientă cât să ne ascundă. Nu se vedea pe nicăieri nici țipenie de om, așa că Dahlonega nu stătu mult pe gânduri și se apucă să organizeze ambuscada. Aruncă o mână de pietriș și invocă o vrajă, transformând pietricelele în țepi metalici ascuțiți, meniți să spargă cauciucurile mașinii. Undeva, departe, se vedea deja pra-

ful ridicându-se în urma unui automobil care venea spre noi.

— Hai, că n-avem mult timp! îmi zise femeia și mă trase de mână în ascunzătoare.

Scoase din rucsacul ei fiola cu conținut albastru, translucid, și mi-o întinse, zicând:

— Tu te ocupi de maică-ta. Toarnă asta pe cătușe, ar trebui să dizolve bronzul ceresc. Eu mă ocup de *el*. După ce o eliberezi, faci rapid un vortex și vă cărați de-aici! Nu stați după mine, orice s-ar întâmpla! Și dacă scăpați cu viață din chestia asta, noi nu ne-am întâlnit niciodată. Auzi? *Niciodată!*

Privirea ei străpungătoare se aținti în ochii mei și nu-și schimbă ținta decât după ce am îngăimat un OK patetic.

De unde eram ascunși, puteam vedea fără să fim văzuți. Câteva minute mai târziu, o Toyota Land Cruiser neagră făcu pană pe drumul pustiu care ducea spre muntele Tsfyia. Mașina opri scrâșnind după câțiva metri, ridicând un norișor de praf. Dahlonega invocă o vrajă scurtă și țepii metalici se transformară la loc în pietriș. Șoferul care coborî într-un târziu era un bărbat îmbrăcat în thawb, având pe cap o kufyia. Privi atent de jur-împrejur și, neobservând pe nimeni, dădu încet ocol mașinii și se aplecă să inspecteze problema. Văzu gaura din roată și se întoarse pe drum, să vadă ce-o făcuse. Nu eram siguri sută la sută, iar geamurile fumurii ale mașinii nu ne lăsau să vedem dacă în spate se afla sau

nu cineva. Dahlonega îmi făcu semn. Era momentul. Se ridică de unde era, îmbrăcată într-o abaya și cu un hijab pe cap. Nici nu sesizasem când își schimbase hainele. Ținea strâns în pumnul stâng ascuns la spate o fiolă cu un lichid negru, vâscos.

— Allah fie tine! Ce-ai pățit, omule? zise ea în arabă, cu un ton amabil, apropiindu-se cu precauție.

Bărbatul nu răspunse, studiind cu atenție pietrele. Ridică una din ele, se uită la ea de foarte aproape, mijind ochii și adulmecând-o – sau poate mi se păruse doar, de la distanța la care mă aflam. Ascuns de mașină, am pășit cu grijă, apropiindu-mă, la rândul meu, în așa fel încât să nu fiu văzut. Mama era, într-adevăr, înăuntru.

Ce s-a întâmplat în clipa aceea, nu mai știu exact. Am auzit un zgomot ca o bubuitură înfundată și un geamăt. N-am stat pe gânduri, am deschis ușa mașinii, am tras-o pe mama afară și am turnat pe cătușe lichidul albastru. În timp ce bronzul ceresc își schimba culoarea în cea a cuprului, am ridicat capul, să văd ce făcea Dahlonega. Dispăruse. Pur și simplu, nu mai era nicăieri, nici ea, nici magul. Pe drum se vedea un cerc mare, întunecat, cu diametrul de vreo doi metri, în care pietrișul era incandescent.

Mama, între timp, scăpase de cătușe și respira sacadat. M-a luat în brațe și i-am putut simți mirosul părului, așa cum îl știam dintotdeauna.

— Hai, n-avem timp de pierdut! N-o să-i poată face față singură. E prea puternic! În trei, putem avea o șansă.

— Știi cine e? Ai aflat ceva?

— Îl cheamă Bal Tagh-ūl. E un mag din antichitate, care a fost capturat acum câteva mii de ani de unul din zeii minori ai Egiptului. Nu l-au putut ucide, dar l-au închis într-o cavernă pe care au sigilat-o cu o vrajă anizotropică. Un general uitat de istorie a simțit nevoia să se laude și a cerut ca isprava pe care și-a atribuit-o fără niciun merit să fie inscripționată pe o tăbliță de piatră și expusă la el în oraș, în piața mare. Tăblița aia a fost scoasă recent din mare, din ruinele orașului Heracleion Thonis. Soră-mea era în vizită la piramide și s-a dus să vadă la muzeu tăblița respectivă, iar alături era transcrierea textului antic. Proasta s-a apucat să citească cu voce tare! Cu voce tare, auzi tu!!!

— Oh, nu! Deci Marietta a fost cea care a invocat vraja antică și l-a eliberat pe Bal Tagh-ūl?

— Imaginează-ți!

— Și ea unde e acum?

— Nu știu. Probabil o ține și pe ea captivă pe undeva. Sper că încă mai trăiește. Și cred că acolo mă ducea și pe mine.

Fără să mai zică ceva, se apropie de cercul care marca locul unde dispăruseră cei doi mai devreme, invocă o vrajă de căutare și deschise un vortex. Am pășit amândoi în el și ne-am trezit, o clipă mai târziu, într-un depozit, pe întuneric.

— *Lumos!* am zis amândoi la unison și un glob de energie care răspândi o lumină galben-verzuie se ma-

terializă, descoperind vederii noastre interiorul compartimentat al unei clădiri ca un siloz, înaltă de vreo douăzeci de metri. În jur erau depozitate, pe paleți de lemn, cutii cu artificii.

— Cred că le-au rămas de la 4 iulie, dacă nu s-a mai ținut parada, cu pandemia asta, am glumit eu.

Auzind voci, am stins repede globul și ne-am dat la o parte, mergând precauți de-a lungul peretelui. Nu știam unde ne aflam și, cu siguranță, nu voiam să se știe că suntem acolo.

În încăperea alăturată se aflau, aranjați pe verticală, foarte mulți saci, lăsând doar un mic culoar prin care ne puteam strecura. Era o atmosferă umedă și în aer plutea un miros înțepător. Vocile veneau de la capătul culoarului. Am recunoscut-o pe Dahlonega, dar nu înțelegeam deloc ce zicea. Nu invoca vreo vrajă, ci *discuta* cu un interlocutor pe care nu aveam cum să-l văd. Era aceeași voce hârșâită. Mama, în schimb, înțelegea, dacă nu tot, măcar o parte din conversație.

— Ai idee câți ani are femeia asta? (Mamei nu-i plăcea să folosească termenul de vrăjitoare).

— Măcar două mii – cel puțin așa mi-a zis.

— Hmm. Așa se explică. N-am auzit pe nimeni până acum să vorbească fluent greaca veche, în afară de acest Bal Tagh-ūl. Stai! Nu e de bine. Ia-o pe-acolo. Îmi trebuie... îmi trebuie... aaah... Adu-mi de dincolo o cutie cu artificii, dar repede, da?

Discuția căpătase accente dramatice, nu pricepeam o iotă, dar era clar că cei doi nu ajunseseră la un acord

și acum lucrurile luau o întorsătură agresivă. Doi vrăjitori care se luptă e un spectacol pe cinste și eu, unul, nu avusesem niciodată ocazia să asist la așa ceva. Sigur, erau multe filme în care aceste dueluri erau reprezentate artistic, dar, cum se zice, viața bate filmul. Dahlonega și Bal Tagh-ūl se aflau la mică distanță unul de altul, aruncându-și reciproc încărcături energetice. El era însă mult mai puternic și era, evident, doar o chestiune de timp până când ea avea să moară. Asta dacă n-am fi intervenit noi.

M-am strecurat în spatele lui și am ridicat cu grijă deasupra, la vreo patru metri înălțime, cutia cu artificii. Mama, aflată de cealaltă parte, a invocat o vrajă „*Incendio!*", aprinzând-o, iar eu am rupt vraja anti-gravitațională chiar în acel moment. Neînțelegând de unde venea atacul, Bal Tagh-ūl s-a aruncat în lateral, cutia cu artificii ratându-l milimetric. Acestea luară foc, bubuind și sfârâind. Noroc că nu erau dintr-acelea de spectacol, că altfel nu scăpam niciunul în viață de-acolo. Mica diversiune a fost, însă, de ajuns pentru mama și Dahlonega, care acum invocau vrăji după vrăji, pe care Bal Tagh-ūl le anihila însă cu rapiditate, contraatacând, la rândul lui. Lupta se echilibrase și era clar că trebuia să intru și eu „pe teren", pentru a tranșa învingătorul. Dar nu știam ce să fac, căutând febril o soluție. Am închis ochii, am respirat adânc de trei, patru ori, relaxându-mă, și prima idee conștientă a fost melodia aia obsesivă, *Jersusalema*, pe care o ascultasem cu două zile înainte.

Lambda, lambda, zeta, zeta, xi, xi, fi, psi, miu.

Nu știu ce-mi venise, dar am schițat cu degetul în aer *lambda, lambda, zeta, zeta, xi, xi, fi, psi, miu.*

Spre imensa mea surprindere, în dreptul degetului meu s-a deschis un vortex dinamic purpuriu, așa cum nu mai văzusem niciodată până atunci. L-am proiectat spre Bal Tagh-ūl și asta l-a făcut vulnerabil pentru o fracțiune de secundă. Suficient pentru Dahlonega să invoce *„Somnum"* și lui Bal Tagh-ūl i s-au înmuiat picioarele și a căzut în transă.

Mama a prăvălit peste el o coloană întreagă de saci, îngropându-l, literalmente. Ferindu-mă, am mai apucat s-o aud mormăind:

— Ăsta ce-i? Azotat de amoniu?

— Repede, n-avem timp!

De afară se auzeau deja sirenele mașinilor de intervenție. Dahlonega deschise un vortex, ca să ne cărăm repede de-acolo, când am auzit deodată:

— Ajutor! Nu mă lăsați aici!

Am recunoscut imediat vocea Mariettei, iar Dahlonega a invocat o vrajă de căutare. Am găsit-o într-un colț, legată cu cătușe de bronz ceresc. Era îmbătrânită și vizibil sleită de puteri. Am scos din rucsac o fiolă de licoare-vindecătoare, pe care i-am apropiat-o de buze. A sorbit-o încet și culoarea i-a revenit în obraji.

— La naiba! zise Dahlonega, privindu-i cătușele. Nu mai am încă o fiolă cu acid azulic și n-o putem scoate de-aici prin vortex!

— Nu, dar o putem scoate prin timp. Ne vedem acasă, răspunse mama.

Deoarece cronopelerinajul nu se face invocând o vrajă, bronzul ceresc nu împiedică în vreun fel călătoria temporală. O luă în brațe și, o clipă mai târziu, dispărură amândouă.

— Hai de-aici, i-am zis Dahlonegăi.

Vocile în arabă ale pompierilor se auzeau în încăperea alăturată. Ne-am repezit în camera unde sosisem cu mama, dar Dahlonega s-a oprit, apucându-mă de mână și privindu-mă drept în ochi.

— Ce-i? Vrei să fac eu un vortex să ieșim? E un fel de test pe care vrei să-l dau?

Mă pregăteam să îl deschid, dar ea mă întrerupse:

— E prea mult dacă te rog să mă duci, măcar pentru o zi, în timpul tău?

N-am mai apucat să-i răspund. O explozie puternică ne-a pus la pământ. M-am ridicat asurzit, după câteva clipe. Privirea îmi era tulbure, dar puteam să văd că Dahlonega era inertă, având sânge pe față. Încă respira, totuși. Tremurând, am scos încă una din fiolele de licoare-vindecătoare și i-am picurat-o printre buze. Am luat-o în brațe, am închis ochii și mintea mi-a fost inundată de gândurile ei, pe care, inconștientă fiind, nu și le mai putea ascunde acum de mine. Eram și eu încă destul de amețit când am pășit prin nisipurile timpului, neștiind sigur în ce flux temporal vom ajunge.

Am reintrat în realitate lângă un drum care urca pe o colină. În zare puteam vedea marea. Nu știu cât am stat alături de ea. Nu era nicio grabă. Puteam să-i admir în voie trăsăturile delicate, buzele fine și nasul ușor obraznic. Am simțit nevoia s-o mângâi pe față și, spre marea mea surprindere, am simțit cum ceva se transformă în ea. Nu știam ce și m-am panicat. Nu aveam experiență cu transportul în timp a altor persoane, vrăjitori mai ales, și nu știam dacă puteau exista... efecte adverse. M-am liniștit, în cele din urmă, văzând cum Dahlonega se schimba sub ochii mei. Ridurile de pe față dispăreau, talia devenea mai subțire, sânii mai mici și mai fermi. Devenea adolescentă.

Deschise ochii, în cele din urmă, privind în jur, nedumerită.

— Unde suntem? îngăimă ea.

— Tot acolo. Doar că... în alt timp.

— Suntem în timpul tău? M-ai adus în viitor?

Am ridicat din umeri. Înainte să apuc să-i spun că nici eu nu știam, am auzit tropăitul unor cai venind de dincolo de vârful dealului, iar câteva clipe mai târziu își făcu apariția lângă noi un mic grup de soldați călare. Comandantul lor descălecă, privindu-ne curios. Cu siguranță, nu mai văzuse pe cineva în blugi până atunci.

— *Ave! An omne ius, mulier?*[1] zise el și întinse mâna, ajutând-o pe Dahlonega să se ridice.

1 Salutare! Ești bine, femeie? (lat. orig.)

Dacă îmbrăcămintea, sandalele sau săbiile scurte ar mai fi lăsat loc de vreo îndoială, pe brațul musculos, imediat sub marginea tunicii, se vedea tatuat SPQR, încercuit de două crenguțe de laur.

— *Si vales bene est, ego valeo*[2], *decurio!*[3] răspunse Dahlonega, zâmbind.

Apoi, întorcându-se spre mine, mă apucă delicat de umăr și mă trase spre ea.

— Mulțumesc, șopti ea.

2 Dacă tu ești bine, și eu sunt bine! (lat. orig.). Formulă obișnuită de răspuns în Roma antică.

3 *Decurion* (lat. orig.). Ofițer de rang inferior în cavaleria Romei antice.

SIMETRIE

Observatorul Caltech Palomar,
San Diego, California

Joi, 15 Februarie

— Șefu', ai un minut? întrebă roșcata cu păr cârlionțat care tocmai deschisese ușa biroului Directorului Laboratorului de Astrofizică. Sam Fickle deținea acest post de aproape opt ani; deși se apropia de șaizeci, arăta cu douăzeci de ani mai tânăr. Atletic, subțire și bronzat, era antiteza imaginii asociate în mod uzual cu un om de știință.

Ridicându-și capul din hârtiile pe care le citea, Sam zâmbi și răspunse:

— Sigur, Beth. Despre ce e vorba?

— Am făcut niște observații despre... despre... asteroidul ăsta care a fost observat acum nouă-zece zile; îți aduci aminte de notificarea de la Observatorul Perkins din Ohio?

Sam dădu aprobator din cap, fără să zică nimic, încurajând-o pe Beth să continue.

— Ei bine, ieri îl observam... și acum... nu mai e unde ar trebui să fie. Adică, e tot acolo sus, pe cer, dar vreo

4,5 milioane de mile distanță față de traiectoria proiectată.

Chestia asta îi atrase atenția lui Sam, lucru ușor de observat după ridicatul sprâncenelor.

— Zi-mi mai multe, ceru el.

Beth puse pe birou niște grafice scoase la imprimantă și așteptă în tăcere ca Sam să le studieze.

— Interesant... Foarte interesant... Ești sigură de astea? mormăi el după câteva minute.

— Am verificat de două ori. Aici sunt ultimele măsurători, de azi-noapte.

— OK, hai să facem așa: urmărește-i traiectoria la noapte și vezi dacă mai apar ceva modificări. În momentul de față avem două opțiuni. Prima, că măsurătorile inițiale au fost eronate. Dacă asta e situația, poziția asteriodului la noapte și mâine noapte va coincide cu calculele noastre și toată lumea o să fie fericită. Cealaltă, ei bine.... cealaltă opțiune e un pic mai delicată. Dacă nu stă pe traiectoria prestabilită, înseamnă că asteroidul răspunde unei forțe încă neidentificate, care-i schimbă viteza și direcția. Nu vreau să speculez în acest moment, așa că îmi rezerv asta pentru mai târziu. Ține-mă la curent, te rog.

— Sigur, șefu'. O să refac calculele iarăși, să fiu sigură. Pot să-l iau pe Matt cu mine?

— Sigur că da, dar asigură-te că și-a terminat analiza pe care i-am dat-o. Am nevoie de ea până la sfârșitul zilei. După aia, e al tău. Și, după o pauză scurtă, Sam adăugă, cu un zâmbet complice: Păstrați discreția, da?

Relația dintre Beth și Matt nu era un secret pentru nimeni. Matt fusese angajat anul trecut și era cu șase ani mai tânăr decât Beth. Ea fusese primul lui supervizor, iar relația dintre ei începuse la petrecerea de Crăciun. În martie, Beth îl rugase pe Sam să-l transfere pe Matt într-un alt departament, pentru a evita situația conflictuală cu regulamentele în vigoare, care împiedicau relațiile între un manager și un subordonat. Ca urmare, Matt fusese transferat în subordinea lui Eric Weasley, care superviza o echipă foarte mică (el și Matt, deocamdată) afiliată Centrului NASA de Studiu al Corpurilor Cerești din Vecinătatea Pământului.

— Ai mai aflat ceva cu asteroidul ăla? întrebă Sam direct, în loc de bună ziua, când intră în biroul micuț de la capătul culoarului, unde Beth lucra, luni dimineață.

— Da. Doar că... nu știu cum să spun, e ceva ciudat. Măsurătorile de ieri și de vineri erau normale, raportat la ziua de miercuri. Totuși, azi m-am uitat la măsurătorile de azi-noapte și... s-a întâmplat din nou. Asteroidul este mult mai departe față de unde ar trebui să fie. Noul vector îl aduce la numai 5 milioane de mile de Terra peste aproximativ 28 de zile. Acum introduceam datele cele mai recente în calculator și o să am o estimare mult mai precisă.

Matt stătea alături şi arăta ca o pisică prinsă la borcanul cu smântână. Sau, cel puţin, asta era senzaţia pe care o avea Sam. Nu era însă niciun semn că între cei doi avea loc vreo activitate neprofesională, aşa că decise că nu e cazul să facă vreo observaţie nepotrivită. Amândoi erau oameni serioşi, care munceau din răsputeri şi suficient de maturi încât să păstreze în afara serviciului orice aspecte personale.

Centrul Ames de Cercetare NASA,
Mountain View, California

Miercuri, 21 Februarie

Cei patru experţi ai laboratorului NASA de cercetare a planetei Marte, din echipa responsabilă de monitorizarea activităţii şi operarea curentă a lui *Curiosity*, participau la o şedinţă cu încă alţi douăzeci de specialişti. Vorbitorul avea un ton monoton şi, dublat de subiectul administrativ extrem de plictisitor al bugetului trimestrial, nu era de mirare că jumătate dintre cei din audienţă căscau de le trosneau fălcile.

Brian Garber studia cu multă atenţie un tabel din documentaţia ce le fusese oferită, când Linda McDaniels îi dădu un ghiont. „Ai văzut asta?" şi-i arătă o imagine pe tabletă. Brian era geofizician, iar Linda biologul echipei. Ceilalţi doi erau Jade Willis, o chimistă de vârstă mijlocie, şi Jonathan Kramer, specialistul IT.

— La ce mă uit aici? întrebă Brian în şoaptă.

— Uite, asta, aici. E un asteroid care a căzut sâmbătă pe Marte, dar eu abia acum am primit informația. Ar trebui să ai și tu asta pe mail.

— Destul de mare, să facă așa impact. Știm mai multe despre el?

— Știu cât știi și tu. Ți-am zis, abia am primit informația.

Ședința era pe terminate, iar micul grup se îndreptă spre laborator. Jonathan era primul, urmat de cele două femei și de Brian, la urmă, care-și verifica telefonul. Din celălalt capăt al culoarului, Robert Milfred venea drept către ei, strigând foarte tare, vocea sa reverberând în pereții coridorului:

— Știam c-o să vă găsesc aici! Oh, Doamne, ce zi, ce zi...

Robert era exact tipul de om de știință ciudățel, la limita normalului social. Absolvise MIT în top 1%, cu un doctorat în astrofizică. Visase să lucreze la NASA de mic copil, pasiune hrănită cu drag de tatăl lui, fost astronaut. Neavând însă calitățile fizice pentru a deveni și el astronaut, dar un creier capabil de operațiuni extrem de complexe, își depusese candidatura ca intern la NASA imediat după absolvire. Interviul nu fusese câtuși de puțin simplu, dar recrutorii fuseseră impresionați, în egală măsură, atât de pasiunea lui pentru științele spațiului cosmic, cât și de performanța sa academică. Cincisprezece ani mai târziu era la fel de entuziasmat să lucreze la NASA ca în prima

zi. Vorbea tare, făcea glume pe care doar cineva cu doctorat le putea înțelege și era cel de-al cincilea membru al echipei.

În mod evident surescitat, îl apucă pe Jonathan de cot și începu să gesticuleze larg, în timp ce vorbea:

— Au zis că e OK să-l trimitem pe *Curiosity* să se uite la asteroid. Dar trebuie să ne mișcăm repede, pentru că mâine e ultima zi când mai putem modifica programarea rover-ului. Avem foarte puțin timp.

— Hei, ce-i agitația asta? întrebă Jade.

— Un asteroid a căzut pe Marte săptămâna trecută. Putem să-l trimitem pe *Curiosity* să-l adulmece, cu condiția să nu se abată prea mult de la planul inițial. Momentul optim pentru reprogamare este acum, orbitele sunt sincrone. O să fie mai puțin optim peste două zile. Nu o să mai putem schimba ruta lui *Curiosity* de duminică încolo. Refacerea hărții și definirea traseului necesită munca a doi oameni timp de două zile. Ca urmare, fereastra de oportunitate se închide deja.

— Dar de ce am vrea să-l trimitem pe *Curiosity* să studieze meteoritul? întrebă Linda. Principalul obiectiv al lui *Curiosity* e strângerea de date care să ne spună în ce măsură există posibilitatea vieții pe Marte. Nu cred că un asteroid poate fi conectat cu existența vieții acolo.

— Faci mișto de mine? Pe bune? se întoarse Robert spre ea. Unde e curiozitatea omului de știință, dorința profundă de a descoperi ceva nou sau, altfel spus, acel

ceva care l-a scos pe om din peșteră și l-a făcut să pună piciorul pe Lună?

Linda chicoti. Îi făcea plăcere să-l provoace pe Robert să livreze un discurs motivațional de fiecare dată când avea ocazia.

— Bineînțeles, dragule. Și mie mi-ar făcea o plăcere nespusă să adulmec un bolovan aflat la milioane de mile depărtare. Îmi pare rău că nu pot să vă ajut cu reprogamarea roverului. Dar o să v-aduc gogoși și cafea, OK?

Observatorul Caltech Palomar,
San Diego, California

Luni, 26 Februarie

— Ei, ce-ai aflat? întrebă Sam, când în ușa biroului lui își făcu apariția Beth.

— Șefu, n-o să-ți vină să crezi. Am verificat calculele nu o dată, nu de două ori, ci de trei ori și, pur și simplu, e de neconceput! zise Beth dintr-o suflare, în timp ce trase un scaun pentru a se așeza, fără să fie invitată. Era clar că era foarte surescitată și eticheta la locul de muncă era ultimul lucru din mintea ei acum.

— Deci, iată cum stau lucrurile. O să fac un desen, dar dacă ai nevoie de cifre concrete, le am aici, continuă ea, punând un dosar pe birou.

Luă o foaie de hârtie și desenă în mijloc Soarele, apoi trei cercuri concentrice. Pe fiecare cerc desenă un

cerculeț pe care-l coloră în negru și scrise M, P și V în dreptul lor.

— Astea sunt Marte, Pământul și Venus. După cum vezi, Marte e la ora 9, Venus la ora 11 și Pământul la ora 2. Asta era poziția relativă a planetelor în urmă cu 17 zile.

Apucă un pix de pe masă și-l poziționă la ceva mai sus de jumătate de metru de foaia de hârtie.

— Asteroidul s-a fragmentat în două părți inegale, una cam un sfert din dimensiunea totală, care s-a separat de corpul principal și și-a schimbat traiectoria, îndreptându-se spre Marte. Lucrul acesta, în sine, este neobișnuit, pentru că trebuie să existe o forță care să determine asta...

În timp ce făcea această afirmație, scoase capacul pixului cu mâna stângă și-l direcționă către Marte.

— Corpul principal și-a schimbat, de asemenea, cursul și din cauza asta nu mai era acolo unde ne așteptam să-l vedem, ci, o săptămână mai târziu, la câteva milioane de mile distanță. E mecanică pură, concluzionă ea.

— Da, era un tip... parcă-l chema Newton, care, din câte-mi amintesc, s-a prins de chestia asta acum vreo trei, poate patru sute de ani, nu-i așa? continuă Sam, cu un zâmbet pe față.

— Așteaptă, partea stranie abia acum începe. Deci, porțiunea desprinsă s-a îndreptat spre Marte și și-a atins ținta acum patru zile.

— Da, am auzit ceva. *Curiosity* a fost reprogramat să-l cerceteze. Am informațiile mele din interior de la NASA, răspunse el unei întrebări nespuse, vizibilă pe fața lui Beth. Care e ciudățenia?

— Opt zile mai târziu, o a doua bucată s-a desprins de asteriod. Am determinat că masa e similară cu cea a primei bucăți și, bazându-ne pe pozițiile relative ale asteroidului și planetei Venus, va cădea pe Venus în aproximativ... patruzeci de ore. Traiectoria bucății rămase s-a schimbat din nou, îndreptându-se... încoace.

Acum, Beth ținea pixul mai aproape de hârtia cu schița, iar vârful era îndreptat spre Pământ. Atenția lui Sam atinsese brusc un alt nivel. Dintr-o postură relaxată pe scaun, se aplecă înainte, fără să zică nimic. Beth consideră tăcerea lui ca pe o invitație deschisă să continue:

— Dacă presupunerile mele sunt corecte, în următoarele 31 până la 37 de ore vom vedea o nouă desprindere. Mâine după-amiază. Noi nu o s-o putem vedea de aici, dar ar putea fi observată de la ruși sau din China, Japonia și India. Noi o să avem imagine post-factum, dar putem calcula noua poziție. O pot avea până la sfârșitul zilei, dacă vrei.

După o pauză relativ lungă, Sam ridică ochii spre tavan și începu să vorbească rar, cu o voce calmă și controlată.

— Îți dai seama că dacă chestia asta chiar se întâmplă, nu poate fi un fenomen natural. Nu se poate nici

într-un milion de ani ca un asteroid să se fragmenteze secvențial în bucăți de masă similară, într-o succesiune temporală precisă, așa încât fragmentele desprinse să nimerească trei planete aflate la zeci de milioane de kilometri una de alta. Pentru asta e nevoie de calcule foarte sofisticate și de o tehnologie foarte avansată pentru execuție. Mai e timp până mâine să confirmăm ipoteza, dar pe baza calculelor tale sunt convins că așa e. Du-te înapoi și începe să lucrezi la calculele alea. O să am nevoie de date exacte înainte să dau informația mai departe. Bună treabă, Beth. Bună treabă.

Ultimele lui cuvinte nu erau însă deloc prea entuziaste și o îngrijorare profundă răzbătea din tonul vocii lui.

Sistemul solar, undeva în spațiu

Marți, 27 Februarie

Creșterea modestă a atracției gravitaționale a Soarelui determină modificarea stării unui set de închizători magnetice. Pistoane uriașe începură să se extindă lent, ducând la separarea vechiculului spațial automat, în formă de asteroid, în două componente, una mai mare și una mai mică. Dacă cineva ar fi putut fi martorul acestui proces, ar fi fost fascinat de sentimentul de forță manifestându-se într-o liniște completă. Părea că un monstru din timpuri străvechi se trezea acum la viață.

Elysium Planitia, Cadranul Aeolis, Marte

Luni, 5 Martie

După o călătorie de 22 de *soli*, roverul *Curiosity*, de dimensiunea unui automobil, atinse zona țintă, unde un meteorit căzuse pe suprafața planetei Marte. Laserul în infraroșu vaporiză o mică porțiune a rocii masive și semnătura spectrală a acesteia fu analizată de camerele ultraspecializate. Compoziția stranie detectată declanșă următorul nivel de analiză chimică. Spectrometrul cu raze X identifică prezența aminoacizilor și acest fapt în sine fu suficient pentru a determina extensia unui mic braț, prevăzut cu un burghiu lung, care făcu o mică gaură în rocă și produse o cantitate redusă de pulbere, condusă printr-un sistem de benzi rulante la minilaboratorul *CheMin* din interiorul roverului.

Analiza confirmă prezența mai multor aminoacizi, dar și a glicozidelor – chiar dacă structura lor nu se potrivea cu nicio moleculă cunoscută de zaharide, scheletul de carbohidrați era o semnătură certă. Următorul pas era destinat microlaboratorului specializat *ChemCam* de la bordul lui *Curiosity*.

Rezultatele fură mai apoi trimise spre Pământ într-o transmisiune relativ scurtă, cu puțin înainte ca roverul să iasă din unghiul optim de comunicare a mesajului. 11 minute mai târziu, mesajul ajungea în serverele NASA.

Centrul Ames de Cercetare NASA,
Mountain View, California

Marți, 6 Martie

— Băi, ce chestie tare! Hei, băieți, ia veniți încoace să vă uitați la asta! strigă Jade, a doua zi dimineață, după ce privi cu atenție transcrierea mesajului trimis de *Curiosity*.

— Ce s-a întâmplat? *Curiosity* a găsit omuleți verzi pe Marte? întrebă Jonathan, în timp ce restul lumii se strângea în spatele scaunului lui Jade.

— Nu sunt verzi și nu sunt omuleți. În rest, ai dreptate, replică Jade cu un zâmbet malițios. Deci, iată ce am primit de la *Curiosity* despre meteorit: o proporție foarte, foarte mare de lutețiu și neodim.

— Deja mă simt atras de el! făcu Robert o glumă de-a lui.

— Ai puțintică răbdare. Următorul lucru de pe listă e asta! Și, fluturând o foaie de hârtie în fața ochilor celorlați, cu o moleculă colorată printată pe ea, adăugă cu emfază: Ta-daaa!

— Băi, să fiu a naibii! E pe bune? zise Linda.

— Nu poate fi, comentă Brian pe un ton convins. Pur și simplu, nu poate fi!

— Am câștigat Lozul cel Mare! Am găsit pe Marte dovada existenței materiei organice în spațiul extraterestru, chiar dacă nu e marțiană! Ce poate fi mai tare de atât?

Robert nu se putu abține să nu facă o nouă remarcă:

— Încă n-am terminat. Tonul lui Jade nu era deloc entuziast, ci mai curând sec. Vocea i se subțiase, era în mod evident emoționată, gâtul i se uscase și abia se abținea să nu izbucnească în lacrimi. Mai e ceva. Priviți aici!

Se întoarse și apăsă două taste la calculator. O imagine nouă apăru pe monitorul de 32 de inci.

Se lăsă liniște. O liniște adâncă, de parcă aerul se solidificase și nicio undă sonoră nu mai putea răzbate. Cu toții înțelegeau semnificația polipeptidului la care se uitau. Un lanț relativ lung format din aminoacizi legați unul de altul. Cărămizile din care erau construite proteinele. Și, luând în calcul molecula de mai devreme, un oligozaharid care aducea vag cu celuloza, fu clar pentru toți cinci că aveau de-a face cu cea mai neobișnuită și neașteptată analiză a unui corp ceresc.

— Cred că *Curiosity* o să fie foarte ocupat în perioada următoare. Asteroidul ăsta are multe surprize care încă n-au fost dezvăluite. Trăiesc senzația că e doar începutul, sparse Jonathan tăcerea.

Ceilalți dădură din cap aprobator, nimeni neîndrăznind să mai zică ceva.

Sediul Central JAXA, Tokyo, Japonia

Miercuri, 7 Martie

Hiroki Matsumoto stătea relaxat pe scaun, privind pe monitorul uriaș din fața lui fluxul de date al ultimei

transmisii a sondei Akatsuki. Sonda japoneză fusese trimisă spre Venus în 2010, dar ratase întâlnirea cu singura planetă 'doamnă' din sistemul solar, unul dintre propulsoare luând foc și dezintegrându-se complet. Timp de cinci ani plutise în derivă pe o orbită heliocentrică, până când Venus o ajunsese din urmă, iar când se aflase în proximitatea sondei, inginerii de la JAXA reușiseră s-o reintroducă pe orbita planetei, folosind propulsoarele de mică putere destinate manevrării în atmosfera venusiană. Fusese o reușită extraordinară, iar acum controlul misiunii primea cantități impresionante de date.

Fiind o persoană cu o memorie vizuală excepțională și cu mare afinitate față de cifre, Hiroki interpreta datele, căutând variații ale parametrilor planetei. Mai târziu, urma să le compare cu date mai vechi, cu scopul de a obține un tipar pe termen lung al vitezei vânturilor, presiunii atmosferice și temperaturii.

Venus este cel mai apropiat loc imaginabil de ideea de Iad. Presiunea atmosferică la suprafață este de 90 de ori cât cea terestră, egală cu cea de la o adâncime de 900 de metri sub apă. Temperatura, de asemenea, este extrem de ridicată, între 450-470°C, Venus fiind cea mai fierbinte planetă din sistemul solar, mai fierbinte chiar decât Mercur, care e mult mai aproape de Soare. Cauza este dioxidul de carbon, care creează un puternic efect de seră, reținând căldura solară.

Hiroki voia să vadă dacă variația distanței până la Soare, din timpul anului venusian, determină o schim-

bare semnificativă a acelor parametri, lucru posibil acum datorită acurateții crescute a măsurătorilor comparativ cu misiunile precedente. Nu dură mult până să observe o scădere ușoară a valorii temperaturii, chiar dacă se aștepta, de fapt, la o creștere, având în vedere că Venus se apropia de punctul de pe orbită cel mai apropiat de Soare.

Accesă datele din urmă cu 225 de zile, exact un an venusian în urmă, și spre surpriza lui, valoarea curentă a temperaturii era cu 21°C mai scăzută. O astfel de scădere, cu peste 8%, nu era deloc ceva de așteptat. Un alt gând îi trecu prin minte și se apucă să tasteze febril. Douăzeci de minute mai târziu avu confirmarea: 433°C era cea mai scăzută temperatură înregistrată vreodată pe Venus!

Decise să apeleze la departamentul tehnic al JAXA, pentru a verifica dacă era ceva în neregulă cu Akatsuki, dar trebuia să aștepte până a doua zi, întrucât sonda intra în ocultație și comunicarea cu ea nu mai era posibilă.

Sediul Central NASA, Washington DC

Miercuri, 7 Martie

După-amiaza era pe sfârșite, dar soarele arunca încă suficientă lumină în biroul din aripa de vest a sediului central al NASA, din Capitală. Connie Kinley, ofițerul pentru protecția planetară, stătea la birou, studiind ra-

portul care-i parvenise cu câteva minute înainte de a pleca acasă.

Se simțea obosită; fusese o zi lungă, în care analizase o multitudine de rapoarte științifice din săptămâna precedentă, când fusese în vacanță. În plus, mai era și pregătirea schiței raportului despre actualizarea măsurilor de siguranță biologică la bordul Stației Spațiale Internaționale, începând cu 1 iulie. Chiar dacă nu era vorba de nicio contaminare, un expert rus găsise un risc potențial legat de o procedură de testare a unor mostre și, de acolo, o serie de alte lucruri mărunte apăruseră parcă de nicăieri, generând un volum impresionant de muncă pentru reevaluarea eficienței unor proceduri mai vechi, raportat la experiența și nevoile zilei de azi.

Ca urmare, chestia asta era cireașa de pe tort. În mod normal, ar fi amânat-o pentru a doua zi – nu era chiar așa de urgent să evalueze ceea ce aflase *Curiosity* cu două zile în urmă. Marte se găsea la zeci de milioane de kilometri și, da, era o descoperire extraordinară. Dar de ce îi ceruse Noah să rămână până când avea o opinie preliminară? Ăsta era un mister pentru ea și bănuia că nici Noah nu știa mai multe.

— Deci, la ce mă uit aici? întrebă ea în telefonul pus pe difuzor, când Noah o sunase, cu un sfert de oră mai devreme.

Formele geometrice ciudate pe care le vedea erau ceva între organic și anorganic. Semănau cu niște poli-

goane cu formă regulată îmbinate ca piesele unui puzzle, destul de asemănător cu un cristal, dar de mai multe tipuri. Majoritatea erau hexagoane și heptagoane, dar erau destule pentagoane și octogoane. Toate erau distorsionate, deformate, ca și cum cineva ar fi luat conglomeratul de poligoane și l-ar fi rotit într-o mișcare de stoarcere combinată cu una de mulgere. Formele erau oarecum fluide, asemănătoare cu niște imagini pe care le văzuse cândva într-o reclamă la ulei de motor cu un aditiv special destinat optimizării lubrefierii. Animația din acea reclamă apăru brusc în mintea ei, subconștientul propulsând-o brusc din memorie. Nevoia de a revedea acea reclamă deveni acută, așa că deschise o pagină de YouTube și începu să caute diferite combinații de cuvinte-cheie. Nu durã mult până găsi ceva; nu era însă chiar ceea ce avea în minte. Filmulețul arăta o comparație între uleiul de motor natural și cel sintetic. Moleculele naturale aveau mărimi diferite, iar cele sintetice erau toate la fel. Vocea din fundal spunea că uleiul sintetic fusese conceput special pentru a rezista la temperaturi extrem de reci (reclama era pentru Canada) și șoferul se putea bucura de o durată mai lungă între schimburi, pentru că era creat special să reziste oxidării. Și mai era ceva. Formula era îmbunătățită cu particule nanomagnetice care mențineau uleiul pe pistoane, așa încât să întrețină, constant, un nivel minim de lubrefiere, care să reducă frecarea, la pornirea motorului la temperaturi

scăzute. Acele particule nanomagnetice erau reprezentate ca nişte mici sfere poligonale, cu fețe făcute din triunghiuri.

Un alt gând îi veni în minte – o minge de fotbal? Căută pe Google „minge de fotbal" și imaginea clasică, cu hexagoane albe și pentagoane negre, apăru într-o fracțiune de secundă.

Ridică telefonul și-l sună pe Noah. Era ceva ce trebuia să vadă neapărat. Acum!

Sediul Central NASA, Washington DC

Joi, 8 Martie

Russell Donovan era cel mai bun designer grafic care lucra la NASA. Era pasionat de *StarWars* (evident), iar biroul lui era decorat cu toate gadgeturile imaginabile din galaxia aflată foarte, foarte departe. Darth Vader te privea de pe cana de cafea, Yoda era tolănit pe mousepad, suportul de pixuri era plin de mini-săbii de lumină care se colorau diferit, iar şnurul de care-i atârna ecusonul avea emblema Alianței Rebele pe toată lungimea lui. Totuși, oarecum în mod neaşteptat, era îmbrăcat semi-protocolar, cu pantaloni negri, pantofi negri bine lustruiți și o cămașă neagră cu dungușe roşii, subțiri. Manşetele suflecate îi dădeau un aer foarte dandy.

Rolul lui la NASA era să creeze imagini video și foto plecând de la tot felul de date provenite de la telescoape,

radio-telescoape, sateliți, sonde și alte obiecte zburătoare prin spațiul cosmic. Un set de imagini în tonuri de gri, provenind de la trecerea lui Juno prin apropierea lui Jupiter, se transformase într-un colaj de imagini viu colorate, destinate să minuneze publicul american plătitor de impozite. Un set de date numerice de la New Horizon, din urmă cu doi ani, deveniseră, sub bagheta lui magică, cele mai bune imagini de înaltă rezoluție ale lui Pluto văzute vreodată de ochiul uman. Acum lucra la selecția imaginilor cometei K2 trimise de Hubble, pe care să le includă într-un filmuleț de trei minute, care urma să fie încărcat pe pagina web a NASA.

Telefonul sună de două ori înainte să răspundă prin activarea difuzorului, mâinile lui fiind ocupate cu tastatul. „Aici e Darth Russell; ar fi bine să ai un motiv întemeiat să generezi o asemenea tulburare în Forță".

— Verifică-ți e-mailul și răspunde cât mai repede, spuse vocea de la celălalt capăt al firului, fără niciun fel de formalități. Era Noah Packard. Cunoscut drept „Episcopul" datorită modului său de a interacționa cu ceilalți, întocmai ca un preot și pentru că întotdeauna era îmbrăcat în negru sau bleumarin, Noah era Administratorul Directoratului Științific. Cariera de 26 de ani la NASA îl făcuse o persoană foarte respectată și admirată, iar multe din realizările din ultimii ani fuseseră posibile datorită influenței și stilului lui de conducere. Ca urmare, un telefon personal de la el

însemna ceva realmente important și orice altceva deveni de importanță secundară, pe lista cu lucruri de făcut a lui Russell.

„Russell,

Vreau să descarci fișierele din link-ul de mai jos. Nu știm exact cu ce avem de-a face și am nevoie să faci o reconstrucție 3D, ca să ne putem da seama. Când termini, trimite imaginea tuturor celor din acest email.

Mulțumesc,

Noah Packard"

Descărcarea durã doar câteva secunde și cele 18 imagini fură salvate într-un folder denumit 'Noah ASAP'. Russell se apucă să deschidă fișierele unul câte unul și munca îl absorbi deîndată. O oră și jumătate mai târziu, ieși din transa în care păruse că se scufundase, postura i se relaxă și se rezemă de spătarul scaunului. Îi luase ceva timp până să-și dea seama cum trebuia să abordeze tema, dar odată ce realizase că cel mai simplu era să considere fiecare poligon deformat ca având o alură 'normală', următorul pas fusese să definească planurile în care acestea trebuiau proiectate. Schimbarea unghiului de perspectivă și repoziționarea elementelor fusese următoarea etapă. Odată ce toate piesele din puzzle ajunseseră la locul lor, extrapolarea la 3D devenise doar o chestiune de câteva minute. Imaginea rezultată arăta ciudat, nu semăna cu nimic cunoscut. O himeră alcătuită din poligoane, majoritatea hexagoane și heptagoane, având

câteva protruzii carea aduceau vag cu niște degete. Salvă imaginile în două formate diferite; unul era un set de 6 imagini luate de sus, de jos, din față, din spate, din stânga și din dreapta. Celălalt, un fișier video cu obiectul rotindu-se și învârtindu-se pe cele trei axe.

După ce apăsă butonul „Reply to all", plecă spre restaurantul de la parter, să ia prânzul.

Observatorul Caltech Palomar,
San Diego, California

Joi, 8 Martie

— De ce am impresia că am mai văzut asta înainte? întrebă Brian, privind figura ciudată care se rotea pe ecranul calculatorului Lindei.

Jade se uita peste umărul lui Brian, cu ochii mijiți.

— Pare ceva organic, dar nu-mi pot da seama cu certitudine ce poate fi. Ce e?

— Pe asta, în mod specific, sunt sigură 100% că n-ați mai văzut-o până acum. Dar ați mai văzut așa ceva? replică Linda, țăcănind cu repeziciune în tastatură și deschizând alte imagini.

— Par enzime, nu-i așa?

— Bravo. Exact. Asta de aici, de exemplu e o enzimă care se găsește în spanac. RuBisCo ajută la fixarea carbonului în plantele care stau în umbră. Fotosinteză, cu alte cuvinte. Structura e un hexadecamer cu opt unități mari și opt unități mici. Acum priviți aici.

Mai apăsă câteva taste, mai dădu câteva clickuri cu mouse-ul și, un minut mai târziu, toată echipa putu vedea pe ecranul ei două imagini, ambele în tonuri de gri.

— Am eliminat culorile din imaginea enzimei din spanac, ca să nu vă păcălească ochiul.

Acum, cele două imagini păreau vag asemănătoare, dar suficient încât oamenii de știință să realizeze că, fără îndoială, forma părea a fi un fel de enzimă.

— Poți încerca ceva, te rog? întrebă Jade. O poți roti pe axa Z? Ca o imagine în oglindă?

Linda pricepu imediat ce voia Jade să obțină, așa că roti imaginea nouăzeci de grade și apoi aplică funcția 'imagine în oglindă'. Noua imagine era acum mult mai asemănătoare cu enzima din spanac, în ciuda diferențelor evidente. Jonathan ceru Lindei permisiunea să-i utilizeze calculatorul. Cu mișcări precise, începu să modifice proporțiile enzimei extraterestre și perspectiva unghiulară. După ce termină, toți putură să observe cum tehnicile de transformare aplicate creaseră un grad și mai mare de similitudine.

— Fabulos. Doar cum e oare posibil?!

— Tocmai mi-am dat seama de ceva. Am rotit în oglindă imaginea originală, corect? Ne putem uita la aminoacizii ăia pe care i-a identificat *Curiosity*? întrebă Jade.

— Da, bineînțeles. Ce vrei să vezi?

— Dacă sunt levo- sau dextrogiri, veni scurt răspunsul.

Linda fu singura care pricepu imediat, în timp ce ceilalți aveau o privire rătăcită. Jade se simți obligată să-i lămurească:

— Toți aminoacizii din natură sunt levogiri. Aminoacizii au stereoizomeri levo- și dextro-, cum sunt, de exemplu, mâinile – cea stângă și cea dreaptă. Sunt identice, dar au o simetrie spațială în oglindă. Pentru a sintetiza un peptid sau o proteină, toți aminoacizii trebuie să fie levogiri. Un aminoacid dextrogir nu se poate include în structura polipeptidului, pentru că e greșit ca poziționare spațială. Un proces chimic aleator de generare de aminoacizi ar produce, în proporții egale, aminoacizi levo- și dextro-. Dacă procesul este facilitat de o enzimă, atunci toți aminoacizii vor fi levo-. Toate reacțiile biologice trebuie să folosească aminoacizi levo-. Toată viața pe Pământ este construită din aminoacizi levo-. Nu există o producție naturală de aminoacizi dextro-.

— Toți sunt dextrogiri, spuse Linda, care, în vreme ce Jade le ținea celorlalți prelegerea despre steroizomeri, analizase fișierele trimise de *Curiosity*.

— Ei bine, asta înseamnă că avem de-a face cu o situație foarte, foarte stranie. Sigur nu e naturală. Chestia aia sintetizează molecule biochimice, dar care nu sunt compatibile cu procesele vii de aici, de pe Pământ. Trebuie să trimitem un raport. Şi încă repede. O să fac o schiță, dar o să vreau să arunci o privire pe ea imediat ce o termin, concluzionă Jade, așezând mâna pe umărul Lindei.

Sediul Central JAXA, Tokyo, Japonia

Marți, 13 Martie

Hiroki avea patru e-mailuri din Statele Unite, sosite toate între 5:00 și 6:30 dimineața. Americanii știau că datorită diferenței de fus orar, era suficient timp să primească un răspuns înainte de a-și încheia ziua de lucru pe Coasta de Vest. Ca urmare, nu stătu mult pe gânduri și se apucă să colecteze datele cerute de colegii de pe celălalt mal al Pacificului. Destul de neobișnuit, cererile lor erau legate de cele mai recente transmisiuni primite de la Akatsuki, cerându-i-se confirmarea scăderii temperaturii pe Venus. Observând semnăturile expeditorilor, Hiroki remarcă faptul că doar două proveneau din California, celelalte fiind din Hawaii și Washington DC.

În timp ce ultimul raport trimis de Akatsuki se descărca, Hiroki se întrebă de ce oare patru unități operaționale diferite ale NASA, inclusiv administrația centrală, voiau să știe același lucru, în același timp?

După ce identifică datele cerute, Hiroki compilă un raport actualizat și-l trimise tuturor în același e-mail. Gândindu-se că poate nu era etic să-i adauge pe toți în același câmp „To:", adăugă o notă în care spunea că se bucura să-i poată ajuta pe colegii americani, că în viitor, dacă au nevoie de informații despre Venus, să apeleze tot la JAXA, și apăsă „Send", după ce-l adăugă pe șeful lui, aflat în vacanță, Masaaki Sakamoto, în câmpul „Bcc:"

Ulterior, în timpul după-amiezii, Hiroki primi un e-mail de la Sakamoto, care-i cerea să-l țină informat despre orice modificări climatice care aveau loc pe Venus și dacă americanii mai voiau și alte informații.

Înainte de a pleca acasă, Hiroki verifică dacă Akatsuki mai trimisese și alte rapoarte. Temperatura la suprafață scăzuse cu încă 4°C în ultimele 48 de ore.

Pentagon – Departamentul Apărării Statelor Unite
Washington, DC

Miercuri, 14 Martie

Noah stătea în fotoliul rotit spre fereastră, privind în gol. În mod normal, era imposibil să-i citești gândurile, dar acum fața lui era o carte deschisă. Perplexitate. Aceasta era cea mai bună descriere a stării lui mentale. Creierul lui încerca să pună laolaltă toate datele, iar rezultatul crea mai multă confuzie. Un citat din Sherlock Holmes îi veni în minte: „Odată ce elimini imposibilul, ceea ce rămâne, *oricât de improbabil,* trebuie să fie adevărul."

Patru echipe, în laboratoarele lor. Patru rapoarte diferite, așezate frumos, la doi centimetri unul de altul. Patru culori diferite pentru fiecare dosar. O singură concluzie. *Sunt pe drum spre noi.* Cine erau ei și când urma să ajungă, era o cu totul altă chestiune.

Viața extraterestră era o idee cu bătaie lungă. O bacterie pe un satelit al vreunei planete gazoase sau

un semnal radio non-natural era maximum ce putea un om de știință să spere într-o viață dedicată cercetării spațiului. Dar așa ceva? Asta?! O mașinărie interstelară de mărimea unui asteroid, capabilă să țintească trei planete și să elibereze un sistem magneto-enzimatic complex, menit să transforme atmosfera și să sintetizeze biomolecule, ei bine, **asta** era un lucru foarte, foarte special.

Nu era pregătit pentru așa ceva. De fapt, nimeni pe Pământ nu era cu adevărat pregătit. Fuseseră simulări, briefinguri, tot felul de ședințe, dar realitatea nu fusese niciodată atât de dură. Și, înainte de a suna la Departamentul Apărării, trebuia să vină cu răspunsuri la întrebări pe care nu le pusese nimeni, niciodată.

O oră mai târziu, vorbea la telefon cu Abigail Watkins, Ministrul Adjunct al Apărării și Securității Globale. Îi luase zece minute s-o convingă că nu era nicio glumă și că era chiar situația reală cu care se confruntau. Cu ezitare, dna. Watkins îi promisese c-o să analizeze documentația și o să-l notifice până la sfârșitul zilei, cu privire la următoarele acțiuni de urmat.

Dna. Watkins îl sunase apoi pe telefonul mobil, după numai douăzeci de minute. Vocea ei fusese extrem de nervoasă și îl întrebase pe Noah dacă poate să participe la o ședință, la Departamentul Apărării, la ora 20:00. Având în vedere traficul de seară, din Washington, Noah realizase că trebuia să plece chiar atunci. Pusese cele patru dosare colorate în geantă, își

luase haina din cuier și coborâse în parcarea de la subsol.

La 19:45, intră pe poarta Pentagon-ului. Ofițerul de gardă îi verifică identitatea și o escortă veni imediat şi-l conduse la camera unde avea loc ședința, la etajul 5 din aripa de Nord a celei mai mari clădiri din lume. În încăpere se aflau deja alți patru indivizi, fiecare cu un set de documente în față. Mai erau două locuri neocupate, în dreptul lor aşteptând seturi similare de documente.

— Bună seara, dle. Packard! îl întâmpină un colonel înalt, îmbrăcat în uniforma Forțelor Aeriene. Luați loc, vă rog, îi arătă unul din scaunele de lângă ecranul de proiecție. Dna. Watkins va sosi imediat.

Cum termină fraza, ușa se deschise și Abigail Watkins intră în cameră. Mică de statură, slabă și îmbrăcată cu un costum negru, se mișca foarte iute. N-ar fi putut spune dacă așa era ea în mod normal sau agitația impusă de situația curentă o făcea să fie așa. Se gândi c-o să-și dea seama el, la un moment dat.

— Ei bine, dle. Packard, ai reușit să creezi destulă activitate aici! deschise ea conversaţia, în timp ce se așeza pe scaunul rămas liber. Asta pentru că aveam doar liniște și pace și nimic interesant de făcut... – mai adăugă ea, cu un zâmbet protocolar. Nu știu dacă ați avut timp pentru prezentări. Colegii mei – arătând de la stânga la dreapta –, maiorul Jason Blake, colonelul Jeffery Gilman, colonelul Patrick LaFrance și Lt-Col.

Timothy Archer. Se opri și, printr-o ușoară ridicare a bărbiei, îl invită pe Noah să preia discuția.

Acesta trase adânc aer în piept și începu, cu o voce moderată:

— Acum douăzeci și șase de zile, unul din observatoarele noastre din Hawaii a făcut o descoperire cu privire la un asteroid care se apropia de sistemul nostru solar. Ceea ce părea doar o curiozitate științifică, anume un vizitator din spațiul interstelar, s-a dovedit a fi... cu totul altceva. Din asteroid s-au detașat secvențial trei segmente, de dimensiuni aproximativ egale, cam de un sfert din volumul asteroidului. Primul s-a îndreptat spre Marte, atingându-și ținta șase zile mai târziu. Locul impactului a fost în raza de acțiune a roverului *Curiosity*, iar echipa care se ocupă de acesta a reușit să-i reprogrameze traseul și să obțină un set exhaustiv de analize.

Scoțând dosarul roșu, Noah îi instrui pe ceilalți să se uite la o pagină anume.

— A reieșit, continuă el, că asteroidul are o compoziție predominantă din neodim și alte metale rare, structurate într-o formă poligonală, pe care am putut s-o reconstruim în 3D.

După o scurtă pauză de efect, Noah reluă:

— Experții noștri de la NASA au concluzionat că e o structură de tip enzimatic, capabilă să-și schimbe forma și să modifice reacțiile biochimice pe care le catalizează. Altfel spus, inginerie lichidă.

— Ce fel de reacții facilitează? întrebă col. LaFrance.

— Ajung acolo imediat. Dați-mi voie să revin la asteroid, deocamdată, dacă nu vă supărați. Noah extrase un al doilea set de hârtii din dosarul galben. La opt zile după prima separație, din asteroid s-a detașat un al doilea fragment, de dimensiuni similare cu primul. Acesta s-a îndreptat spre Venus, unde a asolizat acum nouă zile. Nu avem o misiune la suprafața planetei, dar există una japoneză – Akatsuki – ce orbitează Venus, iar JAXA ne-a transmis o serie de date foarte îngrijorătoare.

Noah alese cu grijă o foaie din dosarul pe care-l ținea și, privind îndeaproape tabelul Excel imprimat, spuse:

— Se pare că atmosfera de pe Venus a început să se modifice într-un ritm rapid, după acest eveniment. Avem de-a face cu o scădere semnificativă a temperaturii la suprafață, de la 471°C la 424°C în doar șapte zile. Iar rata în scădere a temperaturii crește logaritmic, așa că estimatele curente spun o poveste foarte interesantă; dacă fenomenul care are loc acolo continuă în același tipar, o să avem o temperatură la sol sub punctul de fierbere a apei... în următoarele cinci, până la șase săptămâni.

— Cum e posibil așa ceva? întrebă și Timothy Archer.

— Există o teorie pe care încă o analizăm cu atenție, dar cea mai bună explicație pe care o avem, deocamdată, este că dacă fragmentul de pe Venus e similar cu

cel de pe Marte, atunci schimbă, probabil, însăşi natura atmosferei de pe Venus. După cum ştiţi, aceasta este alcătuită, în proporţie de peste 90%, din dioxid de carbon. Presupunem că are loc un proces enzimatic care converteşte acest dioxid de carbon în altceva, eliminându-l rapid din atmosferă, ceea ce duce la scăderea efectului de seră şi, deci, la scăderea temperaturii.

— Vreo idee ce poate fi acest 'altceva'? continuă seria întrebărilor col. Gilman.

— Materie organică. Face acelaşi lucru pe Marte, dar la o scară şi o rată mult mai mică. Marte are o atmosferă extrem de rarefiată, dar relativ bogată în dioxid de carbon şi obiectul a reuşit să creeze macromolecule organice. Pentru mine a fost şocant să remarc structura chimică a acestor molecule extraterestre. Experţii au confirmat că sunt zaharuri şi peptide; încă le analizează şi urmează să primesc mâine mai multe detalii. Evaluarea noastră actuală sugerează că, având în vedere abundenţa materiei prime pe Venus, respectiv dioxidul de carbon, ca sursă primară de carbon, şi oxigen, procesul de pe Venus poate crea compuşi organici mult mai complecşi.

După o altă pauză foarte lungă, Noah reluă prezentarea.

— Suntem azi, aici, pentru că am determinat că un al treilea fragment se îndreaptă, acum, spre Terra. Estimăm impactul peste cinci zile, în emisfera nordică; cel mai probabil în Siberia Orientală, Alaska sau nord-

vestul Canadei. Sau undeva în Oceanul Arctic. Încă lucrăm la determinarea exactă a punctului de impact.

Se lăsă o tăcere adâncă. Semnificația cuvintelor lui Noah se coagula în mințile participanților la ședință.

— Deci, ca să fiu direct, începu Lt-Col. Archer, cu o voce aspră, vrei să spui că un artefact extraterestru capabil de modificări climatice se îndreaptă spre Pământ în momentul acesta?

— Da, domnule colonel. Iar preocuparea majoră pe care o avem se referă la tipul de schimbări pe care e capabil să le producă. Nu știm, practic, nimic despre această tehnologie – doar că folosește o inginerie foarte complexă bazată pe particule nanomagnetice care creează structuri de tip enzimatic. Mai mult, moleculele create prin acest proces nu sunt compatibile cu viața pe Pământ. Există o serie de diferențe chimice majore.

— Sugerez să ne revedem mâine la prânz; dacă există noutăți, vă rog să le trimiteți prin canalul securizat de comunicare. Maiorul Blake va fi ofițerul de legătură cu Departamentul Apărării, încheie vocea lui Abigail scurta ședință, după un lung moment de tăcere.

Pentagon – Departamentul Apărării Statelor Unite
Washington, DC

Joi, 15 Martie

Noah ajunse cu aproape 20 de minute mai devreme, doar pentru a constata că era primul participant la în-

tâlnire. La scurt timp, ofițerii din seara precedentă își făcură apariția unul câte unul și, cu cinci minute înainte de ora stabilită, toată lumea era de față.

Nu mai avură loc niciun fel de prezentări formale. Nici conversații de conveniență.

Col. Jeffrey Gilman deschise ședința. Deși se adresă către toată audiența, Noah avu sentimentul distinct că îi vorbea doar lui, în particular. Era de parcă ceilalți știau deja ce urma să spună colonelul, iar prezența lor avea doar rolul de a da mai multă greutate spuselor lui, ca un juriu gata să împărtășească judecătorului rezultatul dezbaterii.

— După ce am analizat cu atenție toate datele pe care Departamentul Apărării le-a putut colecta în așa de scurt timp, precum și informațiile furnizate de NASA, noi, aici, la Pentagon, considerăm că aterizarea acestui obiect extraterestru reprezintă o amenințare iminentă a vieții pe Pământ, iar ca urmare, decizia noastră este să împiedicăm producerea acestui eveniment. Departamentul Apărării are capabilitatea de a distruge sau măcar de a devia asteroidul pe o traiectorie de non-coliziune cu Terra, iar măsurile pregătitoare au început deja.

— Ei bine, nu e prea mult de zis despre asta, mormăi Noah. Puteați să-mi trimiteți un e-mail.

— Domnule Packard, sunteți perfect conștient că pe baza informațiilor pe care chiar agenția dv., NASA, le-a furnizat, nu avem multe opțiuni, mai ales datorită

timpului foarte scurt rămas până la impact, replică rece colonelul.

— Pot întreba ce alte opțiuni au fost luate în calcul? continuă Noah.

— Sigur. Au fost doar două. Dacă aterizarea ar fi fost pe teren propriu sau în Canada, am fi considerat ca opțiune să construim un zid de izolare în jurul asteroidului, ca să-l putem studia mai departe. Cantitatea de informații științifice pe care le-am fi putut extrage nu poate fi estimată. Dacă, pe de altă parte, aterizarea ar putea avea loc la ruși sau în ocean și opțiunea nu poate fi decât cea comunicată înainte. Nu putem lăsa chestia aia să-și vadă de treabă la trei mii de metri sub apă, iar noi să avem mâinile legate de adâncimea Oceanului Arctic și să expunem omenirea la riscul extincției; doar suntem ceva mai evoluați decât dinozaurii, nu? Și, cu siguranță, nu vrem ca rușii să-și pună mânuțele pe așa ceva. Pe de altă parte, nu suntem siguri nici de capacitatea lor de a crea un zid de izolare suficient de repede – Cernobîl e un martor credibil despre cum fac ei față unei astfel de situații – ca să nu vorbim că nici nu vrem ca o altă putere să dezvolte tehnologii bazate pe particule nanomagnetice înaintea noastră.

— Se pare că nimeni n-o s-o facă, oricum, completă sarcastic Noah.

— Noi o vom face. Mai sunt încă două acolo, sus, și mi-a șoptit mie o păsărică, cum că NASA va primi în curând fonduri speciale pentru a accelera proiectul primei misiuni cu echipaj uman spre Marte.

Noah nu-și găsea cuvintele. Nu i se întâmpla prea des, dar pur și simplu nu-i trecuse prin minte că Unchiul Sam nu avea de gând să lase o minune a tehnologiei plutind aiurea la cincizeci de milioane de kilometri fără să-și suflece mânecile și să o aducă acasă. Dar, la urma urmei, totul avea sens. Aprobă tăcut din cap și se ridică de pe scaun.

— Domnilor, sunt convins că este, probabil, cea mai înțeleaptă alegere, chiar dacă mie, ca om de știință, îmi pare rău să văd un obiect artificial extraterestru pulverizat în spațiu. Știți să mă găsiți, dacă aveți nevoie de mine.

Ieși pe ușă la ora la care ședința ar fi trebuit, de fapt, să înceapă.

Spațiul interstelar,
circa 20 ani-lumină distanță de Terra

Sha'qtel-naX era singur în cabina sa. Privind prin fereastra micuță, se uita la o stea ce licărea slab, drept în fața ochilor lui. Un milion de gânduri îi alergau prin minte. Avea nevoie de niște vești bune. Moralul celor șaptezeci de milioane de suflete ale refugiaților era departe de a fi ridicat. Erau generația de mijloc și toți știau că aveau să-și dea ultima suflare în adâncurile spațiului. Copiii lor, unii dintre ei, dacă aveau să trăiască suficient, ar fi putut fi printre cei care aveau să

ajungă la noua lor casă, una din planetele care orbitau Nah'toon-beH, steaua îndepărtată spre care se îndreptau.

Erau aproape treizeci și șase de mii de nave în flotă, rezultatul incredibilului efort făcut de stră-stră-bunicii lor, în urmă cu aproape o mie de perioade. Planeta lor intrase într-o activitate seismică stranie, din străfundurile ei izbucnind din ce în ce mai des gaze toxice. Încetul cu încetul, viața pe planetă se diminuase. Era clar că în una, maximum două generații, Khal'-gek-caD avea să ajungă o planetă moartă. Singura lor șansă era descoperirea unei alte planete pe care s-o numească *acasă*.

A fost nevoie de o întreagă generație pentru a lansa flota spațială, alcătuită din nave capabile să parcurgă distanțe uriașe în spațiul cosmic, timp de o mie cinci sute de ani, menite să servească drept locuințe, după asolizare, pentru cel puțin încă o generație. Toate resursele civilizației lor fuseseră puse la bătaie pentru a construi aceste orașe spațiale zburătoare, care adăposteau zeci de milioane de ființe.

Cea mai mare realizare științifică a acelor vremuri fusese, după părerea lui Sha'qtel-naX, ingineria genetică, prin intermediul căreia puteau acum să își reducă metabolismul de aproape cinci ori. În felul acesta, resursele necesare pentru a hrăni migranții putuseră fi reduse foarte mult, iar tehnicienii agricultori reușiseră, astfel, să țină ritmul cu nevoile populației. Exista,

însă, și un risc: dacă mutația genetică nu era înlăturată după cinci generații, aceasta putea deveni permanentă. Iar pe termen lung, asta n-ar fi însemnat nimic altceva decât extincția speciei.

Pe de altă parte, dacă ar fi fost să-i asculte pe ceilalți membri ai Consiliului Căpitanilor, dezvoltarea nanotehnologiei magnetice fusese factorul critic pentru succesul misiunii lor. Capacitatea de a recrea aproape orice compus organic din materiale anorganice, fusese, fără nicio îndoială, o realizare absolut excepțională. Computere miniaturizate ultrasofisticate, care aveau capacitatea de a analiza mediul și de a selecta un set de reacții chimice care să ducă la sinteza unor compuși bine definiți, fuseseră trimise la bordul a trei sonde spațiale, care zburau de două ori mai repede decât flota, acestea urmând să ajungă pe planetele-țintă cu mult înainte de sosirea lor, pentru a le pregăti ecosistemele pentru colonizare.

Speranța lor era ca cel puțin una dintre ele să asolizeze pe o planetă cu atmosferă și cantități suficiente de apă sau dioxid de carbon. Acum ar fi trebuit să fi ajuns deja, dar avea să mai dureze cel puțin o perioadă, poate o perioadă și jumătate până când datele despre planetele țintă aveau să ajungă înapoi la ei.

O mică hologramă apăru dintr-odată, parcă de nicăieri. Era vizibilă doar datorită luminii polarizate. Prezenta un buletin de date trimis de Centrul de control al misiunii.

Până acum, singura certitudine era că două dintre cele trei sonde reușiseră să asolizeze. A treia încetase să mai trimită semnale și presupunerea lor era că se pierduse în adâncurile spațiului sau fusese atrasă și înghițită de gravitația lui Nah'toon-beH.

Sha'qtel-naX citi buletinul și începu să scrie un memo adresat căpitanilor celorlalte nave:

„Dragă Căpitane,

Cel mai recent raport despre sondele de transformare planetară confirmă că două dintre ele au ajuns la destinație. Din păcate, contactul cu a treia, care se îndrepta spre planeta cea mai promițătoare, s-a pierdut.

Echipa științifică speră că oricare dintre cele două sonde va fi capabilă să pregătească planeta pe care a ajuns pentru a deveni casa nepoților noștri.

Mai multe detalii vor fi trimise la începutul următoarei perioade, pe canalele obișnuite.

Împărtășește, te rog, aceste vești minunate cu echipajul tău!"

AVERTISMENTUL LUI MARTE

Comandantul modulului Mars-1000 activă propulsoarele pentru controlul manual al asolizării și timp de câteva minute se auziră doar bipuri și fâșâitul discret al jeturilor. Ceilalți doi membri ai echipajului așteptau în tăcere încheierea manevrelor, aruncând din când în când o privire afară, sperând să vadă solul. Totul era sub control, coborârea se făcea lin și nimic nu părea nelalocul lui; cu toate acestea, în cabină se simțea o nervozitate extremă.

Coborârea se apropia de final și comandantul Steven Richardson părea o extensie vie a echipamentelor de bord. Sau poate invers, se gândi doctorul Quach, conștientizându-și pulsul ridicat și respirația accelerată.

— Încă 8 minute, zise Richardson. Totul e în regulă. Deocamdată.

Cele opt minute trecură pe nesimțite și, cu un ușor tremur, modulul asoliză lin. Cu toții putură vedea cum toate luminițele de pe panoul de bord erau ,pe verde' și un oftat general de ușurare se făcu auzit. Percepură imediat gravitația planetei roșii, care, deși mult mai

redusă decât a Terrei, li se păru binevenită după cele nouă luni petrecute în spațiu.

— Domnilor, bun venit pe Marte! spuse Richardson.

Starea de tensiune îi însoțise constant de-a lungul celor nouă luni de la plecarea de pe Terra, deși nu se întâmplase nimic concret care să tragă vreun semnal de alarmă. Programul de explorare a lui Marte fusese mult accelerat datorită nevoii de a ajunge cât mai repede, pentru a investiga asteroidul misterios care se prăbușise pe Planeta Roșie cu doisprezece ani în urmă. Într-o cursă contra-cronometru, similară cu cea a anilor '60 de cucerire a Lunii, NASA se văzuse nevoită să pună la punct un program complex, cu multe necunoscute, care trebuia să ducă pe Marte un echipaj uman pe care, evident, trebuia să-l aducă și înapoi.

— Ai făcut o treabă nemaipomenită. Fabulos. Chiar suntem pe Marte. Nu te-am întrebat până acum, ai pregătit să spui ceva memorabil când o să pui piciorul pe solul marțian?

Cel care vorbise era secundul, Mark Cullen. Un tip dintr-o bucată, Mark ajunsese pe Marte printr-un ciudat concurs de împrejurări. Spre deosebire de majoritatea astronauților, Mark nu provenea nici din rândurile piloților, nici din armată, fiind la bază programator. Cu o constituție fizică de atlet de mare performanță și făcând dovada unor extraordinare calități de lider, se remarcase printre candidații pentru primul echipaj marțian.

— Da, m-am gândit, să știi. Am avut nouă luni lungi să mă gândesc la o frază de impact, răspunse zâmbind Richardson.

Destul de mic de statură, brunet și cu ochi negri, comandantul contrasta puternic cu Cullen. Pilot înnăscut, cu o minte ascuțită și ambiție pe măsură, Steven se „poziționase pe orbita NASA", cum îi plăcea să spună, încă înainte de împlinirea vârstei de 30 de ani. Participase la două misiuni pe Stația Spațială Internațională și fusese la comanda navetei Orion IV, chiar în timpul primului zbor al acesteia.

— E, și ne ții așa, în tensiune? glumi Cullen.

— Da, răspunse sec Richardson. Tu să ai grijă să iasă bine înregistrarea.

Urmări cu atenție imaginile afișate pe cele două mici monitoare și activă releul de transmisie către nava care orbita la 440 de kilometri deasupra lor.

— Aici Mars-1000, mă auzi? Aici Mars-1000, mă auzi?

— Aici Orion IX. Te aud perfect. Felicitări pentru asolizare. Totul OK acolo jos?

— Aici Mars-1000. Totul OK. Vreau să verificăm canalul video. Activ acum.

— Canal video clar. Gata de ieșit la plimbare? Să vă întoarceți înainte să se lase întunericul, da? se auzi chicotind Sharon Dunnett.

Sharon rămăsese pe navă împreună cu Yasuyo An. Cele două femei aveau un rol crucial în buna desfășu-

rare a misiunii, iar faptul că urmau să petreacă împreună o jumătate de an nu părea să le deranjeze foarte tare. Deși Yasuyo era, de fapt, specialistul în comunicații al misiunii, Sharon era cea căreia îi plăcea cel mai mult să vorbească, dintre toți.

Richardson își verifică încă o dată costumul și intră în sasul din partea de jos a modulului, urmat de Cullen. Nu puteau intra toți trei în același timp, așa că stabiliseră ca doctorul Quach să rămână înăuntru, în primă fază. Comunicarea radio funcționa normal, iar cea video venea pe două canale, câte unul de la fiecare cameră video atașată de căștile astronauților.

— Semnal video, OK. Semnal audio, OK. Puteți ieși. Baftă! Trebuia să rămână oarecum formal, de dragul protocolului. Orion IX, poți începe transmisiunea spre Terra.

— Fii tu liniștit, sunteți live din momentul în care ați apăsat butonul portocaliu, glumi Sharon. E drept, semnalul n-a ajuns încă nici măcar la jumătatea drumului. Aveți suficient timp să plantați și niște flori, că prea e dezolant peisajul acolo.

Quach o auzi pe Yasuyo izbucnind în râs. Nici el nu își putu opri un zâmbet. Putea vedea acum picioarele lui Richardson coborând cele patru trepte metalice de sub trapa de ieșire. Își simți inima bubuind cu putere. Era martorul unui moment-cheie al istoriei omenirii. Încă un pas. Acum! Amprenta ridată a cizmei drepte a lui Richardson părea nefiresc de mare.

— Am început să cucerim Universul, planetă cu planetă. Azi, Marte!

Vocea comandantului Richardson era surprinzător de calmă rostind acele cuvinte care urmau să facă istorie. Quach se gândi că dacă ar fi fost el, n-ar fi putut lega nici măcar două cuvinte. Momentul emoționant nu se terminase încă. Ajutat de secundul său, Richardson reuși, câteva minute mai târziu, să înfigă steagul american în solul marțian. Quach făcea în neștire fotografii, în timp ce camerele video ale celor doi astronauți înregistrau pentru posteritate în 4K. Activă legătura cu nava și transmise imaginile făcute cu doar câteva momente mai devreme. Aproape imediat o auzi pe Sharon suspinând.

— O, Doamne, nu pot să cred, nu pot să cred! Sunteți fantastici! O, Doamne!

Yasuyo se auzi și ea pe fundal:

— Bravo! Deschidem șampania!

Și vocile celor două femei se pierdură într-o chicoteală exaltată.

Miza misiunii pe Marte nu era însă doar orgoliul întâietății, deși, oficial, Casa Albă promova această idee, pentru a reda poporului american încrederea în forțele proprii, după seismul economic al decadei anilor '20. Decizia fusese luată în stratosfera politicii și a

armatei, încă din anul precedent Marii Crize. Atunci, roverul *Curiosity* inspectase un asteroid prăbușit pe Planeta Roșie, iar datele trimise către Centrul de Control al Misiunii bulversaseră pe toată lumea. Concluzia la care ajunseseră specialiștii NASA, oricât de stranie, fusese că acel asteroid era, de fapt, artificial, venind nu se știe de unde și trimis nu se știe de cine, care se dovedise a avea capacitatea de a modifica atmosfera și solul marțian, făcându-le potrivite pentru susținerea vieții. Analiza făcută de microlaboratoarele specializate ale lui *Curiosity* arătase atunci că asteroidul avea o structură extrem de complexă, similară cu cea a enzimelor, fiind alcătuit din nanoparticule magnetice cu formă poligonală, care catalizau sinteza unor compuși organici complecși folosind dioxidul de carbon disponibil pe planetă. La puțin timp după aceea, se observase o modificare a atmosferei marțiene, aceasta devenind din ce în ce mai densă și mai bogată în azot și oxigen. Cele mai recente măsurători făcute de roverul *Perseverence,* aflat la sol, arătau niște valori de-a dreptul incredibile, cu o densitate a atmosferei de 10 ori mai mare decât înainte și o creștere a temperaturii medii la suprafață cu 11°C.

Dorința de a afla mai multe despre acest misterios obiect era depășită doar de speranța că, odată analizată structura acestuia, omenirea va fi capabilă să o reproducă și să o utilizeze pe Terra. Din acest motiv, americanii doreau să fie primii, conștienți fiind că o

astfel de tehnologie avea să le ofere un avantaj critic în noul război rece cu China, care își făcea deja simțite efectele. Mai mult, 2033 fusese un an perfect pentru lansarea misiunii, datorită poziției relative a celor două planete, care favoriza călătoria interplanetară.

Dar niciunul din aceste gânduri nu se aflau acum în mintea celor trei astronauți. Asolizaseră la mai bine de 16 km de obiectivul misiunii lor, motivul fiind, în special, relieful din jurul acestuia. Cartografierea lui Marte indicase doar două zone adecvate, iar specialiștii NASA se deciseseră la cea din Elysium Planitia.

Timpul nu era de partea lor, iar explorarea propriu-zisă urma să înceapă peste trei zile. Deocamdată, în următoarele 24 de ore trebuiau să instaleze tabăra de bază și să recupereze încărcătura a cel puțin unuia din „coletele MarsEx." Încă din 2025, când programul intrase în linie dreaptă, NASA începuse expedierea în avans a tot felul de echipamente destinate susținerii activității prelungite a unei echipe de astronauți. Problema era că unele dintre acestea se aflau la distanțe considerabile de locul unde se aflau ei, iar pentru recuperarea lor era nevoie de o expediție care putea dura mai mult de o zi întreagă.

Quach ieși și el afară.

— Uite cine a venit! Al treilea marțian din istorie! făcu Cullen când îl văzu.

Pășea ușor, săltăreț. Mintea lui începea să proceseze conștient senzația stranie a prezenței pe o altă planetă,

în care lucrurile sunt, într-o oarecare măsură, la fel ca pe Pământ, dar în egală măsură complet diferite.

Durata zilei marțiene și înclinația pe orbită sunt aproape la fel ca cele ale Terrei, ceea ce făcea ca mișcarea aparentă a soarelui pe cer să fie asemănătoare. Anotimpurile, însă, sunt de două ori mai lungi, deoarece anul marțian durează aproape dublu. Acum era jumătatea primăverii australe, ceea ce le oferea mai bine de 300 de zile de căldură și lumină de acum încolo. Gravitația era de trei ori mai redusă, iar medicul din el găsea foarte interesantă biomecanica deplasării pe sol, dar acum nu era vreme pentru asta. Activitățile de făcut imediat după asolizare fuseseră stabilite cu mult timp înainte și se făcuseră mai multe scenarii posibile în funcție de ceea ce urmau să găsească la fața locului. Deocamdată, totul era conform previziunilor, așa că următorul pas era asigurarea oxigenului. Cea mai apropiată unitate MOXIE se afla la șase kilometri distanță și, teoretic, urma să le asigure suficient oxigen pentru următoarele zile. Quach estimă la aproximativ trei ore timpul necesar deplasării dus și întors, iar în această perioadă, ceilalți doi urmau să instaleze cortul. El era cel desemnat să aducă două butelii cu oxigen, care cântăreau aproape 75 de kilograme. Efortul real, însă, era de trei ori mai mic, așa că un singur om era de ajuns.

Scoase din modul drona pentru ghidaj și constată enervat că nu era încărcată. Nu se gândise nimeni s-o verifice și acum era complet inutilă. O scoase să se în-

carce afară, la soare, dar avea nevoie de cel puțin șase ore. Richardson scăpă o înjurătură când află asta și redirecționă comunicarea lui Quach cu nava aflată pe orbită. Yasuyo îi răspunse aproape imediat.

— Te aud foarte clar. Te și văd, probabil pentru încă o oră. Am coordonatele lui MOXIE 4; trebuie să mergi spre est-nord-est. Dacă începi să te deplasezi, îți pot da feedback.

Quach nu putea folosi pe Marte nici măcar o simplă busolă, planeta neavând câmp magnetic. Trebuia să se orienteze după soare, care era sus, deasupra orizontului, dar încă nu ajunsese la înălțimea maximă. Soarele nu părea semnificativ mai mic, așa cum se așteptase, dar era cel puțin la fel de strălucitor, dată fiind densitatea mai mică a atmosferei. Îl zări și pe Phobos, satelitul cel mai mare al lui Marte, mult mai mic însă decât Luna. Cu puțin noroc, putea vedea și o eclipsă, gândi el. Ar fi fost a treia pe care ar fi văzut-o, după cele din 2017 și 2024, observate împreună cu tatăl său.

Elysium Planitia se găsea în emisfera sudică marțiană, deci la prânz soarele arăta nordul. Asta înseamna că trebuia să se deplaseze avându-l oarecum în partea stângă. Se puse în mișcare și, două minute mai târziu, Yasuyo confirmă că se afla în direcția cea bună. Solul era destul de nisipos, așa că putea să revină fără probleme la bază urmându-și propriile urme.

Peisajul pe Marte era fascinant și dezolant, în același timp. I se părea că se află într-o plimbare lungă, cu

un efect relaxant asupra lui. Ideea că nimeni altcineva nu mai pusese piciorul acolo înaintea lui era de-a dreptul fabuloasă. *„To boldly go where no one has gone before*[1]*."* Expresia faimoasă a căpitanului de pe Enterprise, pe care o auzise de sute de ori pe când urmărea serialul Star Trek, în copilărie, se materializa acum cu fiecare pas pe care-l făcea.

— Ești prea mult către est, ia-o ușor spre stânga, auzi brusc vocea lui Yasuyo.

Trebuia să fi ținut cont, într-adevăr, că soarele se deplasa, la rândul lui, pe cerul roșiatic, când ar fi trebuit să ajungă la MOXIE urmând să fie deja miezul zilei.

— Ești la limita vizibilității acum. Estimez că în cel mult zece minute vei fi în afara razei mele vizuale, dar probabil că o vei putea vedea deja pe MOXIE. E drept în fața ta acum, la aproximativ un kilometru.

— Mulțumesc, Yasuyo! confirmă Quach.

Se uită într-o doară la indicatorul de oxigen al buteliei – era la 87%, conform așteptărilor. Câteva minute mai târziu se urcă pe o piatră ceva mai înaltă și scrută orizontul. Zări unitatea MOXIE ceva mai departe decât se așteptase și se îndreptă direct într-acolo.

MOXIE era un echipament complex, capabil să extragă și să stocheze oxigen din dioxidul de carbon aflat

---

1 „Să mergi cu îndrăzneală acolo unde nimeni n-a mai mers." (lb. eng. în original) Replică a căpitanului navei spațiale *Enterprise*, Jean-Luc Piccard, personaj din franciza ***Star Trek***, creată în secolul XX de Gene Roddenberry.

în abundență în atmosfera marțiană. NASA trimisese în ultimii ani nu mai puțin de unsprezece astfel de unități, din care zece funcționau în parametri nominali. Acestea acopereau strategic o arie de aproape o mie de kilometri pătrați, astfel încât oriunde ar fi asolizat misiunea, să nu se afle la o distanță mai mare de 10 kilometri de una din acestea. Dacă unitățile MOXIE nu ar fi produs suficient, atunci șederea lor la sol ar fi fost foarte scurtă, oxigenul disponibil fiind necesar pentru propulsia modulului la revenirea pe Orion IX.

Odată ajuns la unitatea producătoare de oxigen, verifică gradul de umplere al celor patru butelii. Răsuflă ușurat când observă indicatoarele acestora – trei dintre ele erau la peste 98%, a patra, însă, abia ajunsese aproape de 40%. MOXIE funcționa și probabil că a patra butelie încă se încărca. Era mai mult decât suficient, totuși. Într-una din zilele viitoare avea să revină cu rover-ul, să o transporte la bază, dar acum singurul lucru care conta era că aveau suficient oxigen.

Detașă cele trei butelii pline și le așeză atent alături, repoziționând unitatea în așa fel încât să beneficieze de cât mai mult soare. Dacă ar fi fost cu mâinile goale, ar fi simțit o senzație lipicioasă pe carcasa metalică, în partea dinspre sol, dar ceea ce remarcă fu stratul foarte fin din ceva ce părea a fi praf, depus pe butelii. Ce i se păru straniu fu faptul că acesta lipsea pe restul mașinăriei. Prima explicație care-i veni în minte fu aceea că buteliile, fiind făcute dintr-un aliaj pe bază

de fier, atrăseseră acel praf care, probabil, avea oarece proprietăți magnetice. Îl șterse cu dosul mănușii, apoi prinse două din cele trei butelii cu o chingă, făcând un fel de ham, își strecură mâinile prin cele două bucle, se lăsă pe vine și le ridică de la sol, aburcându-și-le pe umeri. Erau mari și, deși deocamdată nu le simțea ca fiind excesiv de grele, se întrebă cât de mult putea să meargă, totuși, cu amândouă. Dacă ar fi fost prea dificil, își zise în sinea lui, putea lăsa una pe drum și să se întoarcă s-o recupereze mai târziu.

— Steve, aici Quach. Mă auzi?

— Afirmativ. Raportează.

Richardson se auzea foarte clar în difuzoarele căștii.

— Am ajuns la obiectiv. Trei butelii pline, a patra încă se încarcă.

— Minunat. Crezi că poți aduce două? vru să știe comandantul.

— Fac tot ce-mi stă în putință. Altceva? O bere rece pentru cei doi constructori? glumi Quach.

Porni la drum, întorcându-se pe urmele propriilor pași. În spatele lui, un praf fin se ridică de la sol, formând un norișor străveziu, și se așeză cuminte pe buteliile de oxigen.

Drumul dură încă o oră și jumătate. Quach nu simți oboseală, deși, după nouă luni de imponderabilitate în spațiul cosmic, s-ar fi așteptat să-i fie mai greu. Exercițiile zilnice de pe navă își dovedeau însă acum, din plin, eficiența. Putea vedea de departe cortul ridicat

de colegii lui, care, în aproape trei ore, reușiseră să pună stâlpii de susținere și acoperământul, iar acum aveau de montat ușa specială, care funcționa pe post de sas, asigurând etanșeitatea.

Îl văzură apropiindu-se și veniră amândoi în întâmpinarea lui. Apucă fiecare câte o butelie de oxigen și parcurseră ultimele sute de metri împreună. Nimeni nu zise nimic o vreme, Quach refăcându-se după efort.

— Pentru câte zile crezi că ne ajung astea două? fu curios Cullen.

— Teoretic, măcar șase. Una la trei zile. Dacă le recuperăm pe toate și sunt pline, avem suficient oxigen pentru 120 de zile. Între timp, unitățile MOXIE vor continua să producă. Dacă nu avem pierderi, suntem acoperiți pentru cel puțin 180 de zile.

Ajunși la tabăra de bază, reluară toți trei munca la etanșeizarea cortului. Trebuiau să termine înainte de lăsarea întunericului și, deși mai aveau câteva ore bune la dipoziție, erau multe de făcut între timp. Fiecare știa exact ce sarcini îi reveneau; montaseră și demontaseră tot echipamentul de cinci, poate șase ori înainte de plecare, de două ori îmbrăcați cu costumul de astronaut. Erau familiarizați cu fiecare bolț, cu fiecare conector. Cu toate acestea, oricând era posibilă o surpriză. Iar aici, la milioane de kilometri depărtare de casă, surprizele puteau însemna moartea.

— Eu am terminat! zise Richardson într-un târziu, strângând ultimul șurub al panoului fotovoltaic.

Cullen adusese între timp una din baterii de pe modul și o fixa acum de partea din spate a cortului, servind și ca element de ancorare. Aproape fiecare obiect avea utilități multiple, iar mai bine de jumătate din echipamentele modulului puteau fi demontate și utilizate pe durata misiunii la sol.

— E mai ceva decât un briceag elvețian! spusese odată, admirativ, unul dintre ingineri.

— Așa e. E un briceag american, îl poți folosi oriunde, chiar și pe Marte! răspunsese Richardson și toată lumea izbucnise în râs.

Cullen cuplă una din cele două butelii cu oxigen la valva principală. Mormăi satisfăcut văzând indicatorul pe verde. Cuplă apoi o a doua butelie, verde, adusă de pe navă, pe care scria mare N2, cu litere negre.

— Gata? Putem să-i dăm drumul? vru el să știe.

— Afirmativ! zise Richardson, făcându-i semn lui Cullen să deschidă prima butelie, cea cu azot.

Câteva secunde mai târziu, un fâsâit foarte discret îi înștiință că azotul începea să umple camera etanșă. Nu aveau nevoie de o presiune egală cu cea atmosferică de pe Terra, specialiștii NASA determinând că era suficientă una de 0,8 atmosfere, echivalentul terestru al presiunii atmosferice la altitudinea de 2000 de metri. Butelia de azot se goli în cele din urmă, iar Cullen, înainte să dea drumul primei butelii cu oxigen, șterse praful care se depusese pe ea de când o adusese Quach. Nu se gândi însă că acel praf nu se așezase pe nimic

altceva. Iar dacă n-ar fi fost deja seară, poate că ar fi văzut cum norișorul de praf se ridică și se îndreaptă spre cort, depunându-se doar pe piesele din oțel care asigurau conectarea stâlpilor din fibră de carbon.

Camera interioară se umpluse în mare măsură și presiunea era stabilă, semn că nu se pierdea gaz pe nicăieri. Cullen începu să rotească încet valva buteliei cu oxigen. Câteva minute mai târziu, senzorii arătară o concentrație de 20% oxigen, 80% azot și o presiune de 0,8 atmosfere.

— Acu-i acu'! Să vedem cum stă treaba! zise Richardson încrezător.

Păși prin sas, securiză prima ușă și o deschise pe cea de-a doua. Cullen îl urmă în spațiul relativ mic al primei așezări umane pe un alt corp ceresc. Conform protocolului, unul dintre ei urma să își scoată casca pentru a respira liber, unul trebuia să îl asiste complet echipat, iar al treilea, în acest caz Quach, trebuia să rămână afară. Din motive de siguranță și, totodată, pentru a optimiza spațiul pentru astronauți, unul dintre ei urma să doarmă în interiorul modulului și doi în cort.

Deși nu era niciun motiv să creadă că ar fi putut fi vreo problemă, cu toții aveau emoții, chiar dacă nimeni nu arăta acest lucru. Cullen îl ajută pe Richardson să își desfacă chingile de prindere a căștii, iar comandantul o ridică de pe colierul metalic de la baza gâtului. Quach atinse numele comandantului pe monitorul tabletei aflată la intrarea în cort, selectă opțiunea „sem-

ne vitale" și citi: oxigen – 99.2%, puls 91. Cullen se auzi și el în radio, confirmând atmosfera respirabilă din interior. Asistat, la rândul său, de comandant, Mark își scoase și el casca, iar Quach îi putu auzi chicotind.

În prima zi pe Marte, totul se desfășurase fără niciun incident. Sau, cel puțin așa credea el. Se urcă în modul, închise trapa etanșă și se dezechipă. Bău niște apă cu nesaț și desfăcu apoi un nutripack. Realiză abia acum că nu mâncase nimic aproape paisprezece ore.

— Doc, ești OK? se auzi vocea lui Steven. Noi, aici, dăm petrecere – sărbătorim 'Ziua Asolizării'. Pui tu ceva muzică?

Quach râse amuzat.

— Stai să chem și fetele, făcu el. Orion IX, mă auzi?

Nu era sigur dacă nava era deasupra orizontului, dar își zise că oricum trebuia încercat.

— Ce fac marțienii? răsună vocea lui Sharon în difuzor.

— Ați terminat de montat tabăra? vru să știe și Yasuyo.

— Da, comandantul și Mark sunt în cort, iar eu în modul. Ne pregătim de odihnă. Totul a mers ca pe roate. Steven vrea să puneți niște muzică.

Se asigură că releul de pe modul era conectat cu tabăra și activă transmisiunea. Richardson începu să înregistreze jurnalul primei zile, iar controlul misiunii pe Terra urma să-l primească peste aproximativ optsprezece minute.

Noaptea se așternea peste Elysium Planitia. Cei trei astronauți erau pregătiți de culcare, știind că a doua zi trebuia să înceapă devreme munca. Quach aruncă o ultimă privire pe monitoare și un mesaj de avertizare îi atrase atenția. Roverul care trebuia să-i asiste nu se mișcase deloc. Acesta se afla la mai bine de 14 kilometri de ei și răspunsese la comenzi imediat după ce asolizase. Controlul Misiunii ar fi trebuit să îl direcționeze spre tabără.

— Orion, aici Mars-1000 – mă auzi?

— Afirmativ. N-ai somn la ora asta? Vrei să-ți citească mami o poveste cu omuleți roz de pe Terra? glumi Sharon.

— Nu, n-am chef de povești cu extramarțieni la ora asta, îi întoarse el replica. Vreau să-mi citești parametrii roverului, dacă poți, continuă, de data asta serios, incluzând în comunicare și ID-ul comandantului. Nu credea că adormise, iar dacă era o problemă, oricum trebuia să fie informat.

— Hmm.... ciudat. Nu s-a mișcat deloc. OK. Ia stai să văd ceva... Hmmm. Bateriile sunt încărcate. Hai, că o să ne lămurim care-i necazul. Mai avem suficient timp să comunicăm cu Pământul și-i lăsăm pe ei să găsească o soluție. Cine știe, poate s-a blocat în ceva. Eu zic că dimineață o să fie în fața ușii, așteptându-vă cuminte să-l scoateți la plimbare.

Oboseala și stressul de peste zi îl prinseră din urmă și adormi puțin mai târziu.

Dimineața veni cu o durere cruntă de ceafă, datorită poziției incomode în care stătuse peste noapte. În mod evident, trebuia să doarmă într-o altă poziție, dar din păcate opțiunile erau limitate în spațiul restrâns din modul.

Activă comunicațiile și transmise un „bună dimineața" general, vrând să vadă dacă se mai trezise și altcineva. Vocea lui Mark răspunse aproape imediat, urmată de cea a lui Yasuyo. Deși știa că, teoretic, nu avea ce să se fi întâmplat peste noapte, se simți ușurat auzind că totul era în regulă, și în tabără și pe navă. Douăzeci de minute mai târziu, echipat în costumul spațial, intră în sasul modulului, pregătindu-se să iasă afară.

— Dorian, mă auzi?

Era Richardson.

— Afirmativ, răspunse Quach.

— Bună dimineața din nou. Ești gata? Se pare că e o problemă cu roverul și va trebui să mergem pe jos până acolo.

Quach oftă adânc. Verifică încă o dată echipamentul, închise trapa sasului dinspre interior, activă pompa de vid și când presiunea în sas arătă 0,20 atmosfere, deschise trapa exterioară și coborî pe sol. Richardson și Cullen îl așteptau deja. Roverul era undeva la 14 kilometri de bază. Aveau în față cel puțin trei ore de mers.

— Să sperăm că-l putem pune în funcțiune, comentă Cullen.

Cu toții știau că roverul era o componentă foarte importantă a misiunii lor, deplasarea de-a lungul și de-a latul Planetei Roșii, pe jos, cărând în spate tot felul de echipamente, nefiind o idee care să le facă nici pe departe prea mare plăcere, ca să nu vorbim de limitarea ariei pe care o puteau acoperi.

Se puseră în mișcare imediat. Majoritatea timpului o petrecură în liniște. Nu aveau multe informații, comunicarea cu roverul funcționa, iar testele făcute de pe Terra nu identificaseră nicio disfuncționalitate, ceea ce făcea și mai dificilă misiunea lor. Cullen spera că era fie o problemă la componenta de telecomandă, fie că roverul era înțepenit în ceva – ambele situații putând fi remediate.

Pentru Quach, peisajul era similar cu cel din ziua precedentă, dar pentru ceilalți doi era cu adevărat prima excursie pe suprafața lui Marte. Deloc spectaculos, peisajul se întindea monoton; lumina soarelui părea ceva mai intensă și mai gălbuie decât se așteptaseră, atmosfera fiind prea subțire pentru a modifica semnificativ spectrul.

Încet-încet, se acomodau cu gravitația lui Marte și cu deplasarea în costumele spațiale. Cullen găsise un

mod aparte de a păși, făcând mici salturi, ca un atlet. Richardson și Quach îl copiară aproape imediat, micul grup mărindu-și semnificativ viteza de deplasare. Quach încercă să facă rapid un calcul privitor la consumul de oxigen, dar pentru că nu reușea să-și ducă gândul până la cap, recurse la o altă metodă. La o oră de la plecare, se uită la indicatorul de oxigen al buteliei – arăta 82%. Parcurseseră deja mai bine de opt kilometri și asta însemna că mersul săltăreț, deși consuma mai mult oxigen, era totuși mai eficient decât mersul normal, dacă i se putea spune așa.

O jumătate de oră mai târziu, Richardson activă drona și o ridică la aproape zece metri. Ținea în mână controlerul și activă transmisiunea greentooth în așa fel încât nu doar ceilalți doi puteau vedea aceeași imagine pe miniecranul din cască, dar, prin intermediul releului de pe modul, imaginile erau transmise spre navă și, de acolo, spre Terra.

— Suntem deasupra voastră încă patru ore, informă Yasuyo. Vă vedem clar – distanța până la obiectiv este de aproximativ 1200 metri, pe direcție 0.

Richardson roti lent camera dronei până identifică vehiculul. După două ore și zece minute de la plecare ajunseseră la rover.

— Hai să vedem care-i necazul cu tine, băiatule! exclamă Cullen, odată ce puse mâna pe capacul panoului de control. Quach zâmbi, auzindu-l pe Cullen, care vorbea cu mașinile de parcă ar fi fost vii.

Își aduse aminte de tatăl lui, care proceda la fel. În copilărie, când Fordul lor vechi le făcea probleme iarna, i se adresa în același mod, rugându-l să fie 'băiat bun' și să pornească. Îl vizitase pe bătrân cu doar câteva zile înainte să plece. Mintea lui era încă vioaie, spirituală, dar corpul îl trădase.

— Sunt mândru de tine cum niciun tată n-a fost vreodată! îi transmisese el când înregistrarea cu primul echipaj uman pe Marte fusese făcută publică pe canalele de știri.

Avea dreptate, pentru că tații lui Richardson și Cullen nu mai trăiau, ceea ce însemna că dl. Matthew Quach era singurul tată din lume al cărui fiu pășea pe Marte. Știa că nu-l va mai revedea vreodată, doctorii dându-i cel mult un an de trăit. Simți o lacrimă formându-i-se la coada ochiului. *Ah, la naiba!* gândi el, pentru că nu și-o putea șterge. Nu-i spusese nimic înainte de plecare, temându-se că va renunța pentru a fi alături de el în ultimele clipe, lucru, de altfel, perfect adevărat. Îi spusese abia după patru luni de zbor interplanetar. Clipi de câteva ori, respiră adânc și își focaliză privirea pe Cullen, care butona de zor panoul de control.

— Gata. Dă-i o cheie acum, să vedem dacă o ia.

Richardson chicoti, amuzat de stilul lui Cullen. Era un mic vrăjitor al gadgeturilor, iar cum electronica și programarea erau de departe mai importante decât mecanica, pentru echipamentele spațiale, fără nicio îndoială că Mark era omul potrivit să-i dea de cap.

— Nada. Nu vrea, zise el dezamăgit.

— Ce naiba...? Ar trebui să pornească. Efectiv, nu văd nimic care să fie în neregulă!

Cullen era vizibil iritat. Quach se apropie și el, din partea cealaltă. Nu avea ce să facă și nu voia să-i încurce pe cei doi. Observă niște praf care se așezase pe rover și i se păru oarecum neobișnuit că praful respectiv se depusese și pe o porțiune verticală a unui panou lateral. Un imbold îl făcu să dea cu mâna, într-o tentativă de a-l îndepărta. Fu un gest reflex, la care nici nu se gândise, izvorât probabil din condiționarea lui de a face mereu curat. O secundă mai târziu, roverul prinse viață. Mai întâi clipiră câteva luminițe pe panou, apoi rămaseră aprinse permanent, iar motorul electric al vehiculului de teren vibră abia perceptibil.

— Ești un meseriaș! zise vesel Richardson.

Cullen nu spuse însă nimic. Ceva era nelalocul lui, dar nu putea spune ce anume. Părea că roverul prinsese viață singur, fără ca el să fi făcut ceva.

— Hai, toată lumea la bord! Să mergem să aruncăm o privire la asteroid, să ne facem un plan de bătaie pentru mâine.

Locul unde asolizase roverul nu se afla chiar pe linia care unea tabăra cu asteroidul, dar ocolul nu era foarte mare, doar vreo cinci kilometri în plus.

În timp ce roverul avansa lent, cei trei astronauți priveau mirați peisajul marțian din jurul lor, scoțând ocazional exclamații scurte „Uau! Uită-te acolo!" sau „Ai văzut?". Richardson înregistra video deplasarea, pentru a trimite filmul către Terra. Dincolo de protocolul expediției, era curiozitatea sutelor de milioane de împătimiți care urmăreau cu sufletul la gură aventura marțiană. Cullen arătă cu mâna o dună mai abruptă, drept în fața lor. Era bine să coboare din rover și să urce pe jos, ușurându-i aparatului sarcina. Richardson o luă înainte, urmat de Quach și de Cullen, care încheia micul convoi. Pășeau săltat în gravitația redusă, sărind chiar și doi metri o dată. Steven ridică drona și când aceasta ajunse deasupra dunei, exclamă:

— Măi să fie! Incredibil!

Proiectă prin greentooth imaginea captată de dronă către însoțitorii săi, care nu-și reținură nici ei uimirea.

Un sfert de oră mai târziu, aflați pe vârful dunei, vedeau acum cu ochii lor ceea ce drona le arătase cu puțin timp înainte. Deși putuseră studia o serie de fotografii de mare rezoluție luate de pe orbită, ceea ce li se așternea în fața ochilor era mai mult decât își imaginaseră.

Asteroidul trona în mijlocul unui crater puțin adânc. Era fusiform, având aproximativ patruzeci de metri lungime și aproape opt, în porțiunea cea mai lată. Mai multe detalii nu se vedeau, deoarece de jur-împrejurul lui părea că solul dăduse naștere unui fel de mușchi de culoare închisă, de o nuanță albastru-verzui, care

se întindea pe o rază de câteva zeci de metri și care arăta ca o pătură enormă așternută cu grijă peste crater și asteroid.

— Parcă ar fi o uriașă pată de petrol, observă Quach.

— Arată... organic, spuse contrariat Cullen. Mă așteptam la altceva, dar nu știu să spun exact la ce.

— Mă întreb, de ce culoarea asta nu a apărut pe niciuna din fotografii? Zona din jurul asteroidului părea neagră și toată lumea a crezut că e urmare a vreunei reacții chimice sau urmare a impactului, dar, da, într-adevăr, aspectul este cât se poate de organic.

— A fost de vină, probabil, corecția cromatică, pentru că lumina are o reală componentă de roșu. Filtrele foto au ajustat culorile, răspunse Cullen.

Drona coborî până la câțiva metri deasupra solului acela. Făcu o serie de fotografii de detaliu, pe care le trimise apoi către nava aflată pe orbită. Sharon urma să le analizeze în următoarele ore.

Richardson le ordonă celorlalți să-l aștepte și coborî singur cu roverul cei șase sute de metri până la marginea ciudatei formațiuni. Recoltă câteva mostre, se urcă în rover și reveni alături de Cullen și de Quach.

— Hai să ne întoarcem. E destul de târziu și avem mult de mers până la bază.

Cullen nu scoase un cuvânt, dar graba cu care se urcă în rover arăta că era întrutotul de acord. Quach studie atent mostrele colectate de Steven. Arătau ca niște fire scurte, destul de subțiri, de culoare gri închis.

Urma să vadă mai multe la microscop, odată ce vor fi ajuns la tabără. Așeză cutiuța cu mostre alături, între el și Steven. Deodată, roverul se opri brusc, fără nicio cauză aparentă.

— Ce mă-sa mai are acum? răbufni enervat Cullen.

Încercă să-l reporneaască, dar degeaba. Coborî, urmat de Quach. Steven rămase în rover, urmând să-l asiste pe Cullen, care, zece minute mai târziu, continua să înjure, nereușind să-i dea de cap, în timp ce Richardson butona nervos controalele roverului.

Quach, sătul să privească peisajul, scoase cutia cu mostre afară, dorind să le mai studieze un pic. Și atunci, roverul se decise să pornească.

— Toată lumea la bord! strigă Richardson.

De astă dată, Cullen se așeză în spate, lângă Quach.

— Ține asta puțin, îi zise acesta, întinzându-i cutia, să se poată aşeza.

Cullen o luă și o îndesă pe consola dintre cele două locuri, unde stătuse și mai devreme. Şi roverul se opri iar.

— Nu se poate! Nu se poate!! explodă Richardson, enervat.

Quach avu o străfulgerare. Întinse repede mâna şi trase cutia cu mostre afară. Roverul prinse viață. Se uită lung la Cullen, care-i întoarse privirea, dincolo de vizorul căștii.

— Ai idee ce se află sub asta, aici? îl întrebă Quach, indicându-i consola.

— Da. Calculatorul de bord.

Începea să-și dea seama.

— Dar aici ce se află? continuă și puse degetul pe unul din panourile exterioare.

— Calculatorul secundar, care controlează încărcarea bateriilor și transferul de energie la motor. De ce?

— Nu sunt prea sigur acum, dar am impresia că *ceva* interferează cu funcționarea calculatoarelor roverului. Mai devreme, pe panoul acesta se așezase un praf fin și roverul a pornit imediat cum l-am îndepărtat. Acum, aceste... *chestii,* dacă sunt aproape de calculatorul de bord, îl blochează.

— Știm că asteroidul are capabilități magnetice, interveni Richardson. Ar fi posibil ca o activitate magnetică foarte intensă să ducă la genul ăsta de disfuncționalități?

Aștepta un răspuns de la Cullen, dar în cască se auzi vocea lui Yamayo, care le monitoriza conversațiile.

— O, da. Toate echipamentele sensibile au un scut care să împiedice interferențele, inclusiv cele electromagnetice. Numai că pe rover acesta lipsește, pentru că cineva acolo sus s-a gândit că nu pot exista astfel de probleme pe Marte și au mai economisit câteva sute de grame.

Quach puse cutia în spate, departe de modulele de control, aproape de baterii, iar Richardson porni spre tabăra de bază. Începeau să apară surprizele și trăia cu senzația, cumva, că acesta era doar începutul.

Decizia de a se întoarce la bază se dovedise una înțeleaptă. Drumul înapoi trecea printr-o regiune plină de pietre și bolovani și le trebuia mai mult timp să înainteze.

— Avem un MOXIE la 3,5 km de-aici. Dacă mergem să-l luăm, facem cam 6 km mai mult, informă Cullen.

Richardson se uită la ceas și făcu un calcul mental.

— Cât ne mai ține roverul?

— Suficient până la tabără, dar nu știu dacă poate face față unui ocol suplimentar.

Era exact genul de situație în care un comandant de misiune trebuie să ia decizii. Pregătirea de-a lungul sutelor de ore de training de gândire tactică și strategii decizionale se condensa acum, pentru a da răspunsul la o problemă simplă. Richardson putea vizualiza argumentele pro și contra care îi veneau în minte de parcă erau afișate în două coloane pe un ecran de calculator. Nevoia de a asigura rezerva de oxigen. Siguranța echipajului. Siguranța echipamentului. Riscuri cunoscute. Riscuri necunoscute. Care erau soluțiile posibile?

— Uite cum facem. Quach, tu te duci la unitatea MOXIE pe jos. Iei cu tine drona. Noi te așteptăm într-un punct de întâlnire cam la... 5 km de-aici. Între timp, i se mai încarcă și roverului bateriile. Transferăm în rezervoarele individuale oxigenul rămas în butelia pe care o utilizăm acum și o iei cu tine, s-o conectezi la MOXIE. E OK așa?

Logica lui Richardson avea sens. Cullen trebuia să rămână lângă rover dacă ar fi avut vreo problemă. Quach se despărţi de ceilalţi doi după zece minute. Simţi că i se face foame. Mai era timp suficient până la căderea serii şi estimă că avea să mai dureze cel puţin două ore până ajungeau la tabără. Iuţi pasul, sărind cu uşurinţă peste un bolovan cât toate zilele, observând cu coada ochiului culoarea neobişnuită, cu irizaţii care reflectau lumina soarelui.

Sus, pe Orion IX, Sharon Dunnett studia atentă fotografiile primite de la sol. Deşi nu avea niciun fel de analize chimice la dispoziţie – urma să le primească abia după ce mostrele aveau să fie examinate în minilaboratorul din tabără – avea suficiente elemente care să-i permită o evaluare preliminară.

Şatenă, subţirică, cu părul tuns scurt şi ochi de culoarea alunei, Sharon era creierul ştiinţific al expediţiei. Avea două masterate, unul în biochimie şi unul în chimie-fizică, iar lista realizărilor ei profesionale umplea două pagini. Nu doar acestea erau, însă, punctele ei forte, deşi, fără îndoială, pregătirea profesională fusese un prim criteriu în selectarea ei pentru misiune, din rândurile celor peste 1200 de candidaţi. Datorită unei capacităţi empatice absolut neobişnuite, dublată de puterea de a răspunde cu uşurinţă la orice situaţii

neprevăzute, Sharon obținuse niște punctaje de-a dreptul astronomice la testele și simulările făcute în timpul selecției. Intrată pe „lista scurtă", confirmase rapid așteptările și foarte curând devenise clar pentru toată lumea că rolul de specialist științific al misiunii fusese deja revendicat.

Acum, în timp ce aștepta rezultatul unei analize comparative a imaginilor, atenția îi fu atrasă de un detaliu aparent minor. Selectă două imagini și le suprapuse, observându-le cu interes. Aria definită de zona întunecată din jurul asteroidului se alungise puțin spre direcția astronauților, ca un deget care se întinde. Intervalul de timp între cele două fotograme era relativ mare, de aproape 11 minute. Accesă ultima imagine luată de dronă și evaluă din nou forma întunecată. Protruzia pe care o observase mai devreme era acum foarte alungită, dar, așa cum părea, era orientată spre rover. Alinie în secvență toate imaginile și le derulă rapid, ca într-un film.

— Băi, ce chestie! exclamă ea.

— Ce-ai găsit? vru să știe Yasuyo, aflată în cealaltă parte a camerei.

— Uită-te singură și zi-mi ce crezi.

Sharon derulă rapid imaginile, făcând-o și pe Yasuyo să exclame:

— Băi, ce chestie!

— Nu, n-ai voie să zici la fel ca mine! E replica mea și am înregistrat-o la Oficiul de Patente şi Mărci. Hai,

străduieşte-te puţin şi vino cu propria ta replică, dacă vrei.

Izbucniră amândouă în râs. Yasuyo se întoarse la consola ei, salvă fișierul în format video și-l trimise spre Terra pentru analiză și recomandări. Descărcă o copie a fișierului și în computerul de pe modulul aflat la sol, să poată fi vizualizat și de ceilalți. Continua să monitorizeze activitatea celor trei, având acces la comunicarea radio între ei și observându-le poziția pe un monitor aflat chiar deasupra frunții ei.

Îl putea vedea pe Quach, aflat acum la mai puţin de un kilometru de MOXIE 8 și, la distanță de el, roverul care se îndrepta spre tabără. O idee îi trecu prin minte şi manevră controlerul camerei video de la tribord spre direcția asteroidului. Pata întunecată se observa distinct. Mări imaginea la maximum și făcu o serie de fotografii.

— Sharon! Cred că ar trebui să vezi asta!

Partea care, mai devreme, arătase ca un deget, luase acum formă de pară, se detașase de restul formațiunii și avansase cam o jumătate de kilometru în direcția echipajului, ca și când ar fi plecat în urmărirea lor.

— Ar trebui să-i avertizăm?

Întrebarea era retorică, fiind clar pentru amândouă ce trebuia făcut.

Richardson și Cullen ascultară atent mesajul de pe navă. Formațiunea avansa lent pe direcția lor, cam jumătate de kilometru pe oră. Deşi, teoretic, n-avea cum să-i prindă din urmă, era clar că odată ajunși la bază trebuia să facă ceva. Dar ce? Și ce s-ar fi putut întâmpla dacă *chestia* aia ar fi ajuns la ei? Să-i atace, cumva?

Steven se întoarse şi aruncă o privire spre cutia de plexiglas unde se aflau mostrele colectate. Îl bătu uşor pe umăr pe Mark, arătându-i și lui ceea ce vedea. Firișoarele acelea se adunaseră laolaltă, într-o împletitură ciudată. În mod evident, nu era o întâmplare; cumva, ceva le făcuse să-și modifice aspectul. Aveau, deci, o oarecare formă de autonomie. Împărtăși cu Sharon observația.

Quach, care asculta și el discuția, interveni:

— Mi se pare că se comportă ca un organism foarte complex, în care fiecare componentă are, totuși, o anumită individualitate, ca niște cili autonomi.

— Îți dai seama ce spui? Adică, nu zic că nu ai dreptate, dar implicațiile sunt majore, zise Sharon.

— Hei! interveni Richardson. Exact de-asta suntem aici. Știm că asteroidul ăsta e foarte neobişnuit şi fiecare informație pe care o colectăm ne ajută să ne îndeplinim misiunea. Aveți grijă să transmiteți tot înapoi acasă, da?

Quach ajunse la MOXIE 8 un sfert de oră mai târziu. Așa cum se așteptase, cele patru butelii erau încărcate 100%. De data aceasta conștientiză prezența prafului fin pe butelii. Scoase două din ele, le șterse cu multă grijă și o așeză în locul liber pe cea goală. Un norișor de praf se formă sub ochii lui, ridicându-se de la sol și depunându-se pe butelia nouă. Se apropie și privi cu atenție. Praful se depusese doar pe corpul metalic al buteliei, fără ca măcar un singur firicel să atingă ecranul din plexiglas al manometrului sau robinetul din rășini compozite. În mod clar, praful avea proprietăți magnetice.

Se gândi, într-o doară, la faptul că funcționarea echipamentului MOXIE nu fusese afectată așa cum se întâmplase cu roverul. Dacă unitățile MOXIE n-ar mai fi reușit să producă oxigen, atunci misiunea lor ar fi avut probleme foarte mari. Înregistră audio observațiile făcute, ridică cele două butelii și le puse pe câte un umăr pe fiecare și plecă spre locul de întâlnire cu ceilalți camarazi ai săi.

Cu o jumătate de oră mai devreme Richardson îl informase că ei ajunseseră deja și-l așteptau, conform planului.

Sus, pe orbită, Yasuyo urmărea atentă deplasarea formațiunii, care acum căpătase o viteză mai mare.

Având cam doisprezece metri în porțiunea cea mai lungă și patru în cea mai lată, nu era foarte mare, dar faptul că nu știau cu ce aveau de-a face era suficient să-i țină în gardă.

— Controlul misiunii zice să lăsați roverul la o distanță sigură de tabără, îl informă ea pe Richardson. Dacă formațiunea e atrasă de componentele metalice, e foarte important să nu ajungă la modul. Dacă îl compromite...

— Misiunea eșuează, completă comandantul.

Nu-i convenea deloc modul în care evoluau lucrurile.

— Quach, cât timp mai ai până la *rendez-vous*?

— Douăzeci de minute, veni prompt răspunsul.

— Încearcă în cincisprezece.

Aruncă o privire pe panoul de bord al roverului. Bateria era la 44% și se încărca, dar mai lent decât și-ar fi dorit. Era frustrat, pentru că nu avea ce face și trebuia să aștepte.

— Ce planuri ai? întrebă Cullen.

— Mă gândesc să ne întoarcem la bază, descărcăm oxigenul și echipamentul de pe rover, după care trimitem roverul la o distanță sigură. Poate un kilometru? Și vedem ce se-ntâmplă. Nu-mi place deloc chestia asta.

— Nu știu dacă o să țină figura *a la long*. Câteva ore, poate? Și ce facem când se va descărca bateria roverului? Are nevoie de aproape o zi întreagă să se încarce complet de la soare.

— Prea multe necunoscute, prea multe variabile. Pot lua în calcul pierderea roverului sau incapacitarea lui definitivă. Cel mai periculos scenariu este însă incapacitarea modulului. Am rămâne pe Marte, fără posibilitatea de a ne întoarce. Asta trebuie să avem în minte în primul rând.

Cullen dădu aprobator din cap. Nu avea nici el o sugestie mai bună.

— Îl văd deja pe Dorian, zise el, arătând în zare. Cred că ne-a văzut și el. Mă duc să-l ajut.

Plecă fără să mai aștepte aprobarea lui Richardson.

Între timp, Yasuyo monitoriza formațiunea, care se deplasa acum cu o viteză constantă, e drept, nu foarte mare, de aproape 3 km/oră, și ajunsese acum în punctul în care Quach se despărțise de ceilalți doi. Fără niciun motiv aparent, se opri acolo. Când Yasuyo activă transmițătorul, să-i spună lui Richardson, ceva neașteptat se petrecu. Formațiunea se diviză în două, una din jumătăți continuă pe drumul urmat de rover, iar cealaltă plecă pe urmele lui Quach.

— Steve! Se întâmplă ceva acolo, la voi. Chestia aia s-a separat în două! O parte vine spre tine, iar cealaltă merge după Quach. Dacă mai aveam vreun dubiu, acum s-a spulberat. E inteligentă! Știe ce face!

Activă canalul video și transmise pe ecranul roverului ceea ce vedea de pe orbită. Richardson privi câteva secunde bune ecranul. Cullen și Quach se apropiau în pas alert, atât cât le permitea terenul. Bateria

roverului era acum la 46%. Richardson se uită în sus; soarele era încă pe cer. Făcu repede un calcul – mai era timp să se încarce încă 25-30%, dar urma să consume cam 5% până la bază. Se întrebă ce anume determinase substanța aceea să-l urmeze pe Quach? Dacă era atrasă de metal, avea sens să vină după rover. Dar Quach? Butelia goală! Asta trebuia să fie. Dar putuse oare 'adulmeca' urma fierului? În veni în minte imaginea unui câine care la început adulmecă o urmă, dar odată ce-a găsit-o, o ia la goană pentru a prinde prada.

Cullen și Quach ajunseră la rover cu cele două butelii și le așezară în spate, lângă cutia cu mostre. Imediat, firele împletite din cutie se ridicară și se îndreptară spre butelia cea mai apropiată. Richardson văzu acest lucru ca o confirmare a ipotezei lui și le spuse și celorlați ce credea.

Roverul demară, cu cei trei exploratori îndreptându-se spre bază, unde ajunse după patruzeci de minute. Opriră la cinci sute de metri, între doi bolovani. Se apucară să descarce repede tot echipamentul de pe rover; Richardson și Quach apucară fiecare câte ceva și se îndreptară spre tabără, iar Cullen duse roverul pe vârful unei dune din apropiere. Îl puteau vedea și acesta se putea încărca încă o jumătate de oră în plus, beneficiind de mai mult timp la soare.

— Băieți, trebuie să vedeți asta! se auzi Yasuyo în căști. Prima formațiune s-a oprit fix în punctul vostru de *rendez-vous* cu Dorian și se pare că își așteaptă jumătatea. Estimez timpul la aproximativ o oră.

Între timp, Quach luă mostrele și o cutie cu echipament și intră în cort. Așeză cutia pe masa micuță și își scoase doar casca și mănușile, nedorind să se dezechipeze complet. Introduse cutia în nișa etanșă, apoi o deschise cu multă precauție. Extrase cu o pensă unul dintre fire, îl așeză pe suportul de observare și apropie brațul microscopului. Imaginea la 500X se formă imediat pe ecran, sub forma unui șir de zale atașate una de alta prin intermediul unor cârlige. Deși aspectul părea organic la o primă vedere, mărind imaginea la 1000X observă că aducea mai mult cu un lanț de bicicletă decât cu cilii. Mări la 2000X, rezoluția maximă pe care o avea la dispoziție și, înainte să-și dea seama de ceea ce vede, Sharon, care urmărea și înregistra tot ce vedea și el, exclamă în difuzor:

— Băi, ce chestie!

Structura apărea fină, continuă, fără niciun fel de asperități chiar și la acel grad de mărire. Din acel unghi se puteau vedea două muchii longitudinale care defineau trei planuri. Deplasă ușor spre stânga suportul, menținând firul în centrul imaginii, până când ajunse la cap. Roti cu pensa capul firului și-l potrivi sub lupa microscopului. Era un poligon perfect, cu șapte laturi.

— Chestia asta nu e naturală nici într-un milion de ani! spuse Sharon, confirmând impresia pe care și-o făcuse și el.

Extrase un alt fir din cutie și-l puse și pe acesta sub microscop. Era foarte asemănător cu primul, dar avea

în plus o structură octogonală pe secțiune. Mai studie câteva și mai găsi unele hexagonale și chiar pentagonale. Nici el, nici Sharon nu fură surprinşi peste măsură, unele din datele furnizate de *Curiosity*, în urmă cu peste un deceniu, oferind indicii despre componentele poligonale ale asteroidului.

Secționă cu grijă unul din fire, la un centimetru de cap, și privi atent sub lupă ce se întâmpla. Cele două bucăți se reuniră aproape imediat, iar locul tăieturii nici nu se cunoscu. Se confirma astfel ipoteza că aveau de-a face cu o tehnologie nanomagnetică, creată, fără nicio îndoială, de o civilizație mult mai avansată.

Quach auzi în difuzor vocea lui Richardson, care-i spunea că Yasuyo observase că cele două jumătăți se recombinaseră și acum reluase deplasarea pe drumul urmat de rover. Formațiunea avansa constant, cu 2,4 km/oră, ceea ce le oferea mai puțin de două ore până când i-ar fi ajuns.

— Vreau să fim pregătiți de evacuare de urgență, dacă o să fie cazul! spuse comandantul.

Nu erau multe de luat înapoi la bord, majoritatea echipamentelor fiind oricum gândite să rămână la sol, pentru a ușura cât mai mult sarcina modulului.

Quach strânse cu grijă mostrele înapoi în cutie, apoi o puse într-un container special rezistent la lovituri,

apă sau foc, își puse casca și mănușile și represuriză costumul. Luă containerul și ieși afară, îndreptându-se spre modul. În trecere, îl văzu pe Cullen montând două butelii de oxigen la exteriorul modulului, pentru a asigura combustia necesară decolării. Conform protocolului, Richardson trebuia să fie în modul, pregătind secvența de predecolare. Deocamdată, însă, erau în așteptare. Mai aveau puțin mai mult de o oră.

Quach ridică drona și transferă pe miniecranul vizorului imaginea captată de camera video a acesteia. Formațiunea se apropiase destul de mult, dar se afla încă departe. Dădu un ocol taberei, vrând să se asigure că nu uitau nimic important. Nu știa când s-ar fi putut întoarce cineva acolo. Culese câteva pietricele cu aspect diferit, pe care le puse într-un container separat. Zâmbi amar. La atât se redusese operațiunea de recoltare de probe din solul marțian.

— Rezervorul de oxigen e în parametri operaționali, informă Cullen.

— Secvența de prelansare este finalizată, anunță și Richardson, la rândul lui.

— Și acum, ce facem? Așteptăm, pur și simplu? vru Quach să știe.

— Da. Dacă formațiunea se îndreaptă spre rover, lăsând în urmă tabăra, rămânem. Dacă vine însă spre noi, ridicăm ancora. Limita este linia dintre cei doi bolovani de-acolo, punctul până la care am venit cu roverul.

La viteza de deplasare a formațiunii, cei cinci sute de metri le asigurau un răgaz de zece minute. Mai mult decât suficient cât să intre cu toții în modul și să decoleze.

Timpul se scurgea îngrozitor de lent. Quach și-ar fi dorit să fi mâncat ceva cât fusese în cort, dar pur și simplu atunci nu simțise foamea.

— Uite-o! zise Richardson.

Se apropia lent, ca un covor mișcător. Quach înțelese acum rostul articulațiilor din firele studiate – acționau ca niște mici șenile.

— Mă întreb ce sursă de energie are. Cred că e solară, zise Cullen.

Formațiunea ajunse, în cele din urmă, la bolovanii care reprezentau limita de siguranță. Se opri, parcă nesigură de ceea ce trebuia să facă mai departe. Quach își simțea pulsul bubuindu-i în tâmple. Auzea în cască respirația sacadată a lui Cullen. După câteva zeci de secunde, poate chiar un minut, formațiunea se puse din nou în mișcare, îndreptându-se spre duna unde se afla roverul. Răsuflă ușurat, convins că pericolul trecuse. Covorul mișcător își reluase viteza uzuală, urmând să ajungă la rover în ceva mai mult de un sfert de oră.

— Trecem la planul B! îl auzi pe Richardson.

Înainte să apuce să întrebe care-i planul B, vocea lui Yasuyo confirmă recepționarea ordinului și activă telecomanda roverului de pe orbită. Acesta începu să

se deplaseze încet, depărtându-se de tabără. Trei kilometri mai departe se deschidea o crevasă. Quach înțelese că planul B era să sacrifice roverul, care urma să atragă după el formațiunea în prăpastie. Richardson ieși din modul și se alătură celorlalți doi. Priveau de departe ce se întâmpla, iar când roverul ieși din câmpul lor vizual, o luară pe urmele lui, curioși să vadă urmarea.

În spatele lor, praful magnetic care se depusese pe conectoarele metalice ale cortului se ridică, la rându-i, urmându-i de la distanță.

În tot acest timp, drona continua să le trimită pe vizoare imagini, retransmise pe Orion IX. Quach avea senzația unui joc video, unde el și ceilalți se aflau în modul spectator, privind cum bestia încolțește eroul, care urmează să se sacrifice pentru binele celor mulți. Doar că nu era un joc, era chiar realitatea.

Roverul ajunse la limita crevasei și se opri. Covorul mișcător își continua neabătut drumul, distanța reducându-se cu fiecare secundă. Cinci sute de metri. Trei sute. O sută cincizeci. Cincizeci de metri. Douăzeci de metri. La zece metri de rover, formațiunea se opri, întocmai ca un prădător care știe că prada nu mai are nicio scăpare și își pregătește atacul final. Însă, în loc să avanseze, începu să se lățească, iar apoi formă un semicerc, cu roverul în centru. Abia acum începu să strângă. Cullen întoarse capul spre Richardson.

— Acum? întrebă el.

Richardson ridică mâna și rămase cu ea sus. Formațiunea mai avansă un metru și aproape atinse roverul.

— **Acum!** veni ordinul.

Roverul se puse în mișcare, prăvălindu-se în prăpastie. Covorul mișcător se refăcu, compact, și-l urmă în adânc.

— Huuu... – se auzi răsuflarea ușurată a lui Cullen. Îi părea rău de pierderea roverului, dar realiză că, practic, le trecuse glonțul pe la ureche.

Manevră drona să se apropie de locul incidentului și o coborî cât de mult putu, pentru a lua imagini din crevasă. Nu se vedea mai nimic, așa că aprinse miniproiectorul. Lansă programul automat de cartografiere și urmări calm cum drona începe să patruleze, făcând poze succesive de mare rezoluție, după un tipar predefinit. Yasuyo și Sharon urmau să analizeze pozele și să le transmită pe Terra.

După ce drona reveni la picioarele lui Cullen, Richardson ordonă sec:

— Să mergem.

Auzea ca prin vis piuitul enervant al alarmei, iar în cele din urmă reuși să deschidă ochii.

— Dorian, mă auzi? Recepție. Dorian, recepție. Aici Orion IX. Dorian?!

Avu nevoie de câteva secunde bune ca să conștientizeze ce se întâmplă și unde se află. Întinse mâna și activă comunicatorul modulului de lângă el.

— Dorian Quach, recepție.

— Trezește-te, repede! Pune-ți costumul. Nu ai timp! Era Yasuyo, cu vocea întretăiată.

— Ce se întâmplă? întrebă el, încă buimac.

— Chestia aia... acum a înconjurat tabăra. Richardson și Cullen sunt înăuntru. Nu pot să iau legătura cu ei!

„Care *chestie*...?", gândi el buimac. „Oh, ***Chestia aia!***"

Încercă și el, fără succes, să-și contacteze colegii. Timpul standard de echipare completă era de șaizeci de secunde. Quach bătu orice record, îmbrăcându-se în costumul de astronaut în mai puțin de cincizeci. Odată ce senzorul de presiune arătă 'verde', intră în sas, închise trapa etanșă, depresuriză incinta și ieși afară.

Soarele încă nu se ridicase deasupra orizontului, dar zorii revărsau lumină suficientă pentru ca el să poată vedea cum de jur-împrejurul cortului se întindea, ca un brâu lat, ceea ce părea o blană deasă și neagră. Firele care alcătuiau 'blana' erau culcate, fără să se miște în vreun fel. Părea că doarme. Își aduse aminte de Cullen, care presupusese că formațiunea folosește energia soarelui – dacă avea dreptate, atunci mai avea la dispoziție cel mult două-trei minute.

Făcu repede un ocol și observă o zonă mică, unde cercul nu se închidea complet. Avansă până la cort și

începu să frece puternic cu mâna de stratul exterior, sperând că zgomotul va trezi pe cineva. Între timp, eforturile lui Yasuyo de a-i contacta pe cei dinăuntru se pare că dăduse rezultate, căci vocea lui Cullen se făcu auzită în cască:

— Alarmă! Trezirea, Steve, trezirea!

— Știu că Dorian e undeva afară, dar nu-l văd! se auzi Yasuyo.

— Sunt chiar lângă cort, pe latura de nord, interveni Quach. Formațiunea e inertă, dar asta se poate schimba în orice moment. Evacuați tabăra imediat!

Soarele se ridicase acum milimetric deasupra orizontului și primele raze cădeau pieziș, aruncând umbre lungi pe valea Elysium Planitia.

Cei doi avură nevoie de foarte puțin timp pentru a se echipa, ajutându-se unul pe altul. Cortul se deschise câteva secunde mai târziu, iar Cullen își făcu primul apariția. Vru să pășească prin iarba metalică, dar aceasta prinse viață chiar atunci. Fu doar o mișcare, ca o undă superficială, dar suficient cât să-l facă să ezite. Cu o zi înainte executase salturi mai mari decât avea nevoie acum. Se dădu înapoi un pas, își luă avânt și sări. În plin salt, când Cullen se afla deasupra formațiunii, aceasta făcu un val înalt de o jumătate de metru în direcția lui. Nu izbuti să-l atingă. Ajunse teafăr de partea cealaltă, dar Richardson se afla încă în cort. Iarba metalică începu acum să se agite, fremătând amenințătoare.

— E prea riscant să sari și tu, zise Cullen.

— Am o idee. Vino să-mi dai o mână de ajutor, ceru Quach, îndreptându-se spre un bolovan mai mare.

Cullen înțelese instinctiv ce voia să facă tovarășul său și i se alătură imediat. Era prea greu să-l ridice, chiar și în gravitația redusă de pe Marte. Rostogolindu-l, îl împinseră cât de mult putură, până la marginea formațiunii. Apucându-l de o parte și de alta, se opintiră și-l ridicară puțin, aruncându-l în mijlocul formațiunii, ca pe o insulă. Iarba metalică strivită de greutatea bolovanului se descompuse în părți mai mici, care fură rapid absorbite de restul firelor, sau cel puțin așa li se păru.

Richardson își doză efortul și sări, vrând să folosească bolovanul drept trambulină pentru un al doilea salt. Planul, însă, nu-i reuși. Alunecă ușor și fu nevoit să se oprească, agățându-se cu mâinile de creasta bolovanului. Abia ce își recăpătă poziția verticală, că iarba mișcătoare începu să se adune în jurul pietrei. Acum n-avea de ales, trebuia să sară din nou, însă fără să mai aibă cum să-și ia vreun avânt. Se ghemui, pregătindu-se, dar nu mai apucă să facă al doilea salt. Iarba metalică se grupă ca o pană sub bolovan și, ridicându-l brusc, îl rostogoli pe o parte.

Richardson se dezechilibră și căzu. Fu imediat acoperit de miile de fire metalice, care se comportară aidoma unui roi de insecte minuscule năpustindu-se avide asupra prăzii.

Richardson se ridică totuși, scuturându-se și părând că e în regulă, dar după câteva secunde, se prăbuși în genunchi.

— Fugiți! Plecați acum! răsună glasul lui, ultimele sunete semănând mai mult a horcăit.

Cullen făcu un pas, dorind să-l ajute, dar Richardson ridică mâna stângă, cu palma deschisă, oprindu-l.

— Trebuie să-l ajutăm! gemu Cullen, întorcându-se spre Quach.

— E prea târziu!... O, Doamne! Vino, vino repede!

Din unghiul în care se afla, Quach putuse vedea cum costumul lui Richardson era perforat în numeroase puncte, prin care se infiltrau firele metalice.

— Presiunea din costumul lui Steve s-a prăbușit! țipă Sharon în căști. Ce se întâmplă? Băgați-l înăuntru!

— S-al-va-ți-vă! Fff-uu-gii..., abia se mai auziră şoaptele comandantului, după care se prăbuși, inconștient, acoperit de covorul mișcător.

Quach și Cullen rămăseseră locului, împietriți. Nu le venea să creadă că tocmai asistaseră la moartea comandantului și prietenului lor. Cu o inspirație adâncă, ce răsună puternic în căşti, primul care-și reveni fu Cullen. Îl bătu pe umăr pe Quach şi-i făcu semn, repezindu-se spre modul. Quach, însă, alergă spre grămada de echipamente scoase din modul cu o seară înainte, luă o cutie pentru mostre şi se întoarse spre iarba metalică.

— Ce faci? Haide odată!! strigă Cullen.

— Pornește secvența de start! Am nevoie de minutele alea de până la decolare. Doar n-am făcut degeaba cincizeci de milioane de kilometri.

— Ești sigur? ceru Cullen confirmarea.

Quach răspunse ridicând degetul mare. Se apropie precaut de zona în care iarba metalică era mai îngustă și, cu mânerul de fibră de sticlă al unui instrument, separă o mică porțiune din aceasta. O acoperi cu cutia și o trase deoparte. Era o cantitate semnificativ mai mare decât cea culeasă cu o zi în urmă și putu vedea cu ochiul liber că aspectul firelor care o compuneau era mult diferit. Firele captive se ridicară toate ca niște cobre în miniatură, îndreptându-se în aceeași direcție. Nu avea însă timp pentru asta. De altfel, nu mai avea timp pentru nimic. Iarba metalică curgea acum fluidă spre el, ca o pată de ulei care se întinde, tăindu-i calea către modul.

— Am inițiat secvența de prelansare. Decolăm în șase minute! îl anunță Cullen, închizând capacul de la panoul de control al modulului.

Șase minute. Ceva îi atrase atenția și privi spre cort. Corpul comandantului ieșise la suprafață și era purtat ca pe un val de iarba metalică, dus până la marginea acesteia. Butelia de oxigen a comandantului fusese separată de restul echipamentului, iar acum era învăluită de mii de firișoare subțiri. Fier! Asta era! *Chestia* avea nevoie de fier. Comandantul fusese doar o victimă colaterală.

Drumul drept nu e întotdeauna și calea cea mai scurtă. Se întoarse și o luă la fugă, ocolind cortul, pentru a ajunge la modul din partea opusă. Cullen se urcase deja pe primele trepte și învârtea închizătoarea sasului. Atunci văzu și el butelia comandantului și realiză că ar fi explodat dacă avea să fie perforată. Aflată la numai câțiva metri de modul, explozia ar fi cauzat, fără îndoială, daune mari acestuia, punându-le și lor viața în pericol. Fără să stea pe gânduri, se repezi spre butelie, o apucă cu grijă și o azvârli cât putu de departe. Aceasta făcu un arc de cerc și căzu în spatele unei mici dune de nisip. Nemaiașteptând să vadă dacă explodează sau nu, Cullen făcu un salt lateral spre Quach, în timp ce-i striga să-l ajute să-și scoată propria butelie.

Quach ajunse la el aproape în același timp în care primele fire se urcau pe cizmele lui Cullen. Buteliile se puteau scoate cu ușurință, sistemul fiind gândit să permită înlocuirea lor rapidă. Dar, chiar și așa, operațiunea părea că durează o veșnicie. Quach reuși, în cele din urmă, să o desprindă și o aruncă în direcția opusă modulului, gândind că iarba metalică se va îndrepta spre noua sursă de fier. Într-adevăr, firele metalice îl abandonară pe Cullen, dar acum se îndreptau spre el. Butelia lui era la fel de ademenitoare. Știind ce trebuie făcut, se întoarse cu spatele spre Cullen, care-i întoarse serviciul. Acesta o apucă zdravăn, începu să se rotească aidoma unui atlet la aruncarea cu ciocanul și o eliberă, cu o boltă înaltă.

— Hai, repede! strigă el.

Oxigenul din costum le ajungea pentru zece minute, iar până la decolarea modulului mai rămăseseră ceva mai mult de trei. Cullen o luă înainte și Quach îl urmă. Dar iarba metalică mișcătoare îl înconjură. Ce mai era acum?!

— Mostrele! strigă Cullen. Aruncă odată cutia aia și hai să plecăm naibii de-aici!

Quach, însă, nu avea de gând să se dea bătut. Aruncă, într-adevăr, cutia, dar spre înainte. Spera să fie mai rapid decât iarba metalică și până acum își dăduse seama de viteza cu care aceasta era în stare să se miște. Era extrem de fluidă și își modifica rapid forma când stătea pe loc, dar când era vorba să înainteze, avansa mai întâi cu o mică porțiune, ca un deget, apoi restul venea lent din urmă. Nici acum nu se comportă altfel și Quach o depăși cu ușurință, culegând din mers cutia și grăbindu-se să facă ultimii pași, ca un rugbyst care înscrie un eseu, lăsându-și adversarii în urmă.

Intră în sas, unde-l aștepta Cullen, trase după el ușa etanșă și activă presurizarea incintei. Când LED-ul verde se aprinse, după treizeci de secunde, Cullen deschise ușa care dădea spre interior. Intrară amândoi și cât timp Quach securiză ușa, Cullen se așezase deja la consolă, inițiind secvența de decolare.

— Șaizeci de secunde!

— S-ar putea să nu le-avem! Ceva se întâmplă acolo jos și nu-mi dau seama ce?

Quach privea pe hublou, dar unghiul nu-i permitea să observe mare lucru. Ce putea vedea, totuși, era că iarba metalică împresurase modulul și putea presupune că acum se urca pe picioarele metalice.

— Sunt de titan, nu au proprietăți magnetice. Nu cred că ar trebui să ne facem griji, încercă Cullen să-l liniștească.

— Da, dar panoul de control al computerului extern? Cum a fost cel al roverului?

Cronometrul secvenței de start arăta patruzeci de secunde. Treizeci și nouă. Treizeci și opt. Quach activă camera video externă și amândoi putură vedea pe monitorul central cum firele metalice urcaseră pe suporții modulului, ca o iederă sălbatică.

— Chiar dacă decolăm, crezi că reușim? E o chestie fără viață, magnetică. N-are nevoie de oxigen și știm că rezistă acțiunii vidului cosmic.

Nu-i plăcea să fie avocatul diavolului. Cullen nu spuse nimic. Nici n-avea ce. Quach avea dreptate. Acum el era la comanda misiunii și trebuia să ia o decizie. Doar o minune i-ar mai fi putut salva. Mai mult, nu era deloc sigur dacă voia să pună nava în pericol, aducând la bord o entitate extraterestră despre care nu știau nimic.

Quach privea tăcut monitorul. Unsprezece secunde. Zece. Afară se făcu deodată umbră și, ca la un semn, toate firele metalice se desprinseră și căzură de pe modul. Ce naiba?! Ce se întâmplase?

Cullen nu mai stătu pe gânduri, conștient că indiferent de cauză, minunea se produse. Trase manșa și activă aprinderea combustibilului. În timp ce modulul se ridica spre cer, avură și explicația ciudatului fenomen. Phobos tocmai produsese o eclipsă și umbra pe care o proiectase pe sol timp de câteva zeci de secunde privase de energie iarba metalică, suficient timp cât să nu se mai poată menține pe scheletul de titan al modulului.

Părăseau Marte după mai puțin de patruzeci și opt de ore. Puteau doar spera că mostrele recoltate meritau efortul și sacrificiul comandantului Richardson.

O zi mai târziu, se aflau toți patru în atriumul lui Orion IX. Sharon făcuse deja o serie de examinări ale firelor magnetice și le arăta, impresionată, ce aflase.

— Mostrele recoltate de Dorian din chestia aia care v-a atacat sunt diferite de cele recoltate inițial. Secțiunea nu mai are formă de poligon, ci de stea. Cele mai multe sunt cu șapte colțuri, există însă și câteva cu opt. Nu pot decât să presupun, dar cred că au rol complet diferit față de primele.

— Știm că asteroidul catalizează o serie de reacții de sinteză, dar mă întreb ce rol ar putea avea acestea? continuă Dorian ideea lui Sharon. Va fi interesant de văzut cum funcționează. Sigur cei de la NASA vor avea ce studia ani buni de-acum înainte.

— Și DARPA, în egală măsură, interveni Cullen. Sharon, poți mări, te rog, aici? arătă el cu degetul.

Imaginea se mări de câteva ori.

— Doctore, corectează-mă dacă greșesc, dar ție cu ce-ți seamănă asta? adăugă el.

— Hm... Cu un cârlig, ca la viermii intestinali? La asta te gândeai? răspunse Quach.

— Sunt pe un teritoriu pur speculativ, dar aș zice că formațiunea care ne-a urmărit e un fel de sistem defensiv al asteroidului.

— Dacă primele fire erau din blana pisicii, astea sunt ghearele, ceea ce ar justifica pe deplin diferențele de aspect față de primele mostre, încercă Sharon o comparație pentru Yasuyo, care privea nedumerită.

Yasuyo dădu din cap și întrebă:

— Mă gândeam, oare cum a ieșit *chestia aia* din crevasa unde a căzut cu roverul? Acolo, clar, nu bătea soarele și am văzut că chiar și-un pic de umbră e suficientă s-o inactiveze.

— S-a folosit de energia din bateria roverului, care era aproape complet încărcată. Uite-aici!

Sharon se întoarse la consolă, introduse câteva comenzi și pe ecran se afișară fotografiile făcute de dronă, în care se vedea foarte clar cum iarba aceea metalică se energizase după ce învelise complet roverul, o serie de microdescărcări electrice fiind vizibile pe toată suprafața ei.

— Deci, poate stoca energie? întrebă Quach.

— Depinde de tipul de energie. Cea solară e... nestructurată. Cea electrică, sub formă de curent continuu, e cu totul altceva. Pe o infrastructură magnetică, eu zic că da, poate fi stocată, zise Cullen.

Jos, pe planetă, praful alcătuit dintr-o pulbere fină se desprinse de pe unitatea MOXIE 4, sub forma unui norișor, și se orientă spre covorul metalic aflat acum la jumătatea distanței dintre tabăra abandonată și asteroid. Se depuse pe acesta, particulele care-l compuneau dispersându-se pe suprafața firelor metalice.

Câteva minute mai târziu, masa de fire poligonale își schimbă direcția, îndreptându-se spre MOXIE 4, la care ajunse cu puțin înainte de căderea serii, învelind-o ca o pătură, la fel cum un părinte își învelește cu grijă copilul adormit.

STELLAVIRUS

Era aproape de ora prânzului și lucrul acesta se simțea în stomac. Decise să ia o pauză de o oră, suficient cât să ajungă la pizzeria de vizavi. Deși lucrurile reintraseră în normal în ultimele câteva luni, stresul continuu, pe durata celor doi ani de pandemie cu coronavirus, se resimțea în toate laboratoarele și birourile din complexul clădirilor CDC[1].

Din acest motiv, atunci când citise mesajul recruterului pe LinkedIn, care îl întreba dacă ar fi interesat de un job în sectorul privat, răspunsese „da" și dorise să știe mai multe.

Nu mai contau cei douăzeci și patru de ani de cercetare în virusologie, care îi aduseseră nenumărate premii științifice și recunoașterea profesională pe toate meridianele lumii. Sigur, poate că într-o oarecare măsură îl deranjase faptul că nu fusese luat în calcul pentru funcția de director de departament, dar trebuia să recunoască, ce-i drept, că era mai bun la analizat secvențe ADN virale și la evaluarea studiilor clinice decât

---

1 **CDC** – *Center for Disease Control and Prevention* este Institutul Național de Sănătate Publică al SUA. (n.ed.)

la planificarea bugetelor și intervievarea candidaților pentru joburile disponibile.

Odată ajuns la Big Bang Pizza, verifică pe telefon dacă era gata comanda – o pizza mare, în stil newyorkez, cu extra bacon și jalapeño. Se așeză la o masă liberă, își deschise laptopul și începu să lucreze la actualizarea CV-ului. Nu erau prea multe de făcut, pentru că, la urma urmei, el fusese cel căutat, dar i se spusese că așa cerea protocolul.

După ce termină, mai studie o dată fișierul cu datele despre companie. Era fondată de doi cercetători plecați din MIT – Massachussets Institute of Technology, care contribuiseră la dezvoltarea AGE – Ingineria Genomică Automată. Ceea ce-l surprindea cel mai mult era faptul că nu înțelegea care avea să fie rolul său. Deși numeroase cercetări aveau ca element pivotant ADN-ul și ARN-ul viral, existau, cu siguranță, și alți oameni de știință specializați. Recruterul nu răspunsese explicit la această întrebare, când avusese primul interviu prin telefon; doar rostise un „datorită experienței unice legată de coronavirus" și promisese că va căuta să afle mai multe. „Sunt doar un specialist în resurse umane, nu în viruși, probabil că oricum nu aș înțelege de ce anume te vor pe tine." Înțelesese atunci că nu era vorba de un recruter propriu-zis, ci mai curând de un head-hunter, un tip care caută un anume profil de candidat, dintr-o listă extrem de scurtă. În toată America nu erau, probabil, mai mult de zece, poate

doisprezece experți care se puteau compara cu el și, practic, toți lucrau în mediul academic sau cercetarea finanțată de Guvern. Efectiv, nu avea sens să facă cineva genul acesta de cercetare fundamentală, în mediul privat. Tocmai de aceea fusese destul de reținut în a se implica, până când aflase salariul pe care urma să-l primească. Cum mai avea destul până la finalul carierei, o astfel de sumă reprezenta, cu siguranță, calea spre o pensionare cu cel puțin cinci ani înainte de termenul legal.

Se făcuse timpul să se întoarcă la laborator. Îi arătă legitimația ofițerului de pază, iar când activă cu cardul deschiderea ușii, se trezi gândindu-se dacă acolo aveau tot așa un sistem sofisticat de acces securizat. Realiză, în acel moment, că luase deja decizia să lase în urmă CDC-ul.

Avionul ateriză lin pe aeroportul din Phoenix, Arizona. Se îndreptă spre șoferul limuzinei, care ținea la vedere o tabletă cu numele lui, așteptându-l la Sosiri. Drumul până la hotel nu dură mult; făcu un duș și se întinse pe pat. Interviul era programat pentru ora 15:00, așa că dispunea de suficient timp. Avea de partea lui beneficiul celor două ore date de diferența de fus orar.

Fix la 14:15 coborî în lobby-ul hotelului, unde îl aștepta același șofer. Se întrebă, în sinea lui, dacă stătuse

după el sau mai făcuse și alte curse între timp. În mașină, își puse căștile în urechi, să asculte muzică; era un semn clar că nu voia să fie deranjat cu conversații mărunte.

Jumătate de oră mai târziu, mașina intră în parcarea unei clădiri mici, cu doar două niveluri, dar destul de lată. Fu surprins, căci se așteptase la o construcție mult mai mare. Avea să afle, ulterior, că acolo se găseau doar birourile administrative, iar laboratoarele erau în alte două locații, din afara orașului.

Fu condus cu multă curtoazie într-o sală de ședințe unde îl așteptau trei bărbați și o femeie. Primul lui gând fu acela că întârziase și era ultimul venit la întâlnire, dar realiză imediat că nu era cazul. Mai mult, ceva mai târziu avea să vină încă o persoană – deși nu știa, era vorba chiar de COO[2]-ul companiei.

Atmosfera era destul de relaxată; participanții îl antrenau în conversații pe subiecte minore, voiau să știe mai multe despre el și despre munca lui la CDC, dar totul era foarte casual, fără să lase impresia unui interviu pentru un job.

— Și, deci, despre ce e vorba în această ofertă, ce anume aveți de gând să faceți și cum mă pot implica eu? întrebă el, în cele din urmă.

În sală se făcu liniște.

---

2 COO – *Chief Operating Officer* este Directorul de Operațiuni al unei companii, practic al doilea în ierarhia firmei, după Directorul Executiv. (n.ed.)

— Domnule Brunner, înainte de a răspunde trebuie să vă întreb dacă ați citit cu atenție contractul de confidențialitate pe care l-ați semnat înainte de a veni aici.

Cel care i se adresase era un anume Tim, dar nu-i reținuse numele de familie când se prezentase.

— În diagonală, trebuie să recunosc. Dar sunt perfect conștient că orice se întâmplă aici din punct de vedere profesional este confidențial.

Tim scoase dintr-un dosar o copie a contractului și i-l dădu peste masă.

— Pagina 3. Am marcat paragrafele 9 și 10. Vă rog să le recitiți și să ne confirmați încă o dată că sunteți de acord.

Luă cu o oarecare circumspecție foile din fața lui și sări direct la paragrafele menționate. Citi cu atenție, nu o dată, ci de două ori. Căzu pe gânduri – erau, probabil, cele mai restrictive clauze pe care le văzuse vreodată, și avea destulă experiență. Oricum, n-avea de gând să bată toba despre ce făcea la lucru, iar în acest moment curiozitatea lui atinsese cota maximă.

— Da. Sunt de acord! confirmă el verbal.

Poate i se păruse, dar audiența răsuflă ușurată, de parcă nu respirase nimeni cât timp el se uitase peste contract.

— Specializarea noastră este editarea genetică. Știi, modificăm gene, mai eliminăm o mutație, chestii din astea. Pentru asta, folosim una dintre cele mai avansate tehnici, mAGE – ai auzit de ea, probabil. Ei bine, avem

în momentul de față o teorie care, dacă se validează, schimbă radical tot ceea ce se face în acest moment în editarea genetică în lume. E ca și cum am trece de la căruța cu cai la avionul supersonic. Un specialist dintr-unul din laboratoarele noastre a observat o modificare neobișnuită la ADN-ul unei bacterii la care lucra. Bacteria respectivă trebuia să genereze metan ca produs de metabolism – un proiect interesant, care ar rezolva multe probleme din industria petrolieră. Ei bine, spre marea lui mirare, cultura bacteriană respectivă a început să producă amoniac. Două zile mai târziu, o altă cultură bacteriană, dintr-un alt laborator, fără nicio legătură cu prima, a început și ea să producă, de asemenea, amoniac. După numai o săptămână, tot laboratorul devenise, practic, o fabrică de amoniac, dacă înțelegi la ce mă refer. Pe scurt, cercetătorii noștri au descoperit că toate bacteriile dobândiseră aceeași genă, care utiliza azotul din mediul de cultură, nu din atmosferă. Știm asta, pentru că am folosit izotopul N-15.

— Pare o contaminare virală care a rescris ADN-ul bacterian, zise Brunner.

Ceilalți se uitară unul la altul în tăcere.

— Nouă ne-a luat unsprezece zile să ne dăm seama de asta!

Brunner nu comentă nimic, dar în schimb întrebă:

— Ați identificat virusul?

— Da. Este o variantă de coronavirus. L-am botezat omega-virus, pentru că e foarte diferit de variantele

alfa, beta, gama și delta de coronavirusuri descrise până acum.

— Aha. Ceea ce explică de ce mă aflu eu aici. Dar care-i scopul cercetării voastre și care e legătura cu editarea genetică?

— Scopul e simplu. Să-l atingem... e ceva mai complicat. Și acesta e, de fapt, motivul pentru care vă aflați aici, domnule Brunner. Vrem să folosim virioni pentru a edita ADN-ul celulelor eucariote.

Brunner pufni.

— E absurd. Nu suntem nici măcar într-o fază teoretică în care așa ceva să fie posibil. Mai mult, un virus e... un virus. El pleacă, se duce într-o comunitate, devine o pandemie, trece bariera inter-specii. Odată cutia Pandorei deschisă, s-a terminat.

— Să înțeleg că nu vă interesează proiectul din motive etice?

— Oarecum, nu știu ce să zic. Dar sunt circumspect că un astfel de proiect ar fi posibil.

— Domnule Brunner, interveni cu calm singura femeie din sală, (Hellen? Da, parcă Hellen o chema) în urmă cu douăzeci de ani, cât de imposibile păreau teoriile și aplicațiile care fac astăzi parte din arsenalul științific? Dacă ați reciti azi manualul de virusologie de atunci, cum vi s-ar părea?

Brunner râse.

— Ca și cum aș citi „20.000 de leghe sub mări". Interesant, dar dintr-o altă epocă.

— Următoarea decadă, domnule, a început deja. Aici este avangarda.

— Deci, ca să concluzionez, aveți nevoie de cineva cu experiența mea ca să puteți crea un virus artificial capabil să rescrie ADN-ul celulei țintă? Corect?

Ceilalți încuviințară.

— OK. Batem palma. Când încep?

Munca intră pe făgașul normal în săptămâna care urmă mutării în Arizona. Analize, studii, alte analize, alte studii. Nu era nimic spectaculos, doar multă muncă migăloasă și multe ore de petrecut în fața calculatorului, studiind diversele combinații. Uneori era frustrant, părea aproape de o descoperire majoră, doar pentru a reveni în punctul de unde plecase, după ce descoperea o incompatibilitate. Cel mai frustrant era însă faptul că trecerea la celulele eucariote nu se făcea decât tranzitoriu, doar pentru una, cel mult două generații. La procariote era mai simplu, ajunsese la menținerea ADN-ului modificat timp de mai multe generații și părea stabil. Ceva lipsea, însă, dar nu avea nici cea mai vagă idee ce. Și cel mai dificil era că nu avea pe cine să întrebe, îi lipsea thinktank[3]-ul de la CDC.

3 **Thinktank** – Grup de experți în diferite domenii, care lucrează în echipă, organizând ședințe de *brainstorming* pentru a identifica idei și noi abordări de rezolvare a problemelor. (n.ed.)

De fapt... n-ar fi putut să-și creeze propriul thinktank aici? Discută ideea cu Jerome, unul dintre vicepreședinți, la una din întâlnirile de lucru.

O săptămână mai târziu, în aceeași sală unde avusese loc interviul de angajare, în urmă cu mai bine de șase luni, Brian Brunner se afla lângă un flipchart, cu o cutie de markere colorate în mână, în fața unui grup de alte patru persoane.

— Eu, unul, nu înțeleg de ce mă aflu aici, zise un tip care arăta foarte relaxat, cu barbă şi blugi.

— Ești IT-istul, așa-i?

— Răspuns corect. De-aia nu pot să-mi dau seama de ce e nevoie de mine.

— Ne trebuie idei noi. Am atins o limită în ceea ce facem și e nevoie de un suflu nou. Iar regula acestei abordări este că orice idee e binevenită. Eu am să înregistrez discuția și o voi analiza ulterior, dar e important să știm cu toții că nu există idei proaste. Ca urmare, vă invit să vorbiți liber.

Toți agreau regulile *brainstorming*-ului și drept urmare Brunner se simți liber să treacă în revistă principalele puncte ale problemei.

— Ceea ce vrem este să găsim o cale prin care modificările ADN-ului induse de virus să rămână definitive. Virusul nu rescrie efectiv ADN-ul celulei gazdă, dar o forțează să producă o serie de enzime necesare reproducerii lui. Noi vrem să păcălim virusul ca, la rândul lui, să forțeze celula să producă enzimele pe

care le vrem noi. Ce știm până la ora asta este că, cel mai probabil datorită faptului că nu putem sincroniza toate celulele, după una-două generații, celulele care conțin virusul nu se mai reproduc, iar cele fără virus, în mod evident, nu mai produc proteinele pe care le urmărim.

— Pot să întreb care-i beneficiul? Adică, de ce e important să facem asta?

— Editarea genetică în versiunea multiplicării ADN-ului e o metodă foarte eficientă pentru probleme punctuale. Dacă însă e nevoie de remedierea unui complex de gene afectate, atunci e mult mai dificil. Versiunea utilizării unui virus are mult mai mult sens dacă ne gândim la ușurința administrării lui și la faptul că un virus oricum poartă informația producției mai multor proteine. Mai mulți iepuri, cu un singur foc.

— S-a încercat cu un singur virus?

— Da. Cu o versiune modificată a lui Covid-19.

— Pot să întreb de ce?

— E mai complicat de explicat, dar Covid-19 are o serie de proprietăți... particulare, care-l fac, de departe, cel mai bun candidat pentru o astfel de operațiune.

— Adică? insistă același interlocutor.

— Covid-19 are o serie de proteine de suprafață care-i permit să penetreze cu mare ușurință în celule. Similar cu HIV sau Ebola.

— Dar ce legătură e între HIV, Ebola și coronavirus?

— Niciuna. Aparțin unor familii diferite.

Brunner ezită, totuși, când făcu această afirmație, lucru sesizat de Ragy, IT-istul.

— E ceva ce nu ne spui. Dacă e vorba despre o informație clasificată, să știi că toți am semnat același contract.

— E o informație clasificată, într-adevăr. Dar de la CDC.

— Aha. Atunci facem așa. Ne dai doar elementele care au apărut public, dar despre care tu știi cu certitudine că sunt adevărate. Ca urmare, confidențialitatea nu e încălcată. Ce zici?

Cel care venise cu ideea era un bărbat trecut de vârsta mijlocie și care nu se omorâse cu vorba până atunci.

Brunner zâmbi. Era, într-adevăr, o formă elegantă de a ocoli clauza de confidențialitate.

— OK, zise într-un târziu. În presă a apărut, la un moment dat, o observație potrivit căreia piața din Wuhan, de unde a pornit epidemia, este aproape de un laborator militar de cercetare microbiologică. Mai mult, acolo se făceau studii despre Ebola și HIV. Să spunem că e foarte (accentuă cuvântul foarte) puțin probabil ca o serie de nu mai puțin de cinci mutații față de „standardul" familiei de virusuri să apară spontan, natural, la câteva sute de metri de acel laborator.

— Deci, practic, tu confirmi că e un virus modificat de chinezi?

— Eu doar făceam revista presei și vă spun ce mi s-a părut mie interesant.

Brunner nu-și putu reține un rânjet.

— Și care ar fi importanța acestui fapt, în ce ne privește?

— Ca noi să putem crea un virus cu aceste proprietăți de penetrare a celulelor umane, ne-ar trebui resursele unui stat, nu ale unei companii private. Mergem pe autostrada deja creată de ei.

— Dacă pot să întreb, există o explicație pentru diferențele de manifestare a bolii la copii față de vârstnici? Doar eram curios.

Era același bărbat de mai devreme, Oliver. Dacă își aducea bine aminte, Oliver lucra în departamentul unde se pregătea documentația oficială pentru FDA.

— E adevărat că acest virus dă reacții foarte diferite la grupele extreme de vârstă. Copiii, practic, nu au fost afectați de Covid-19. Paradoxal, din ce s-a observat în studiile clinice, penetrarea virusului în celulele din organismele tinere a fost de 8-12 ori mai mare decât la grupa peste 80 de ani.

Vru să continue, dar Ragy îl întrerupse:

— Stai, stai. Adică vrei spui că la copii și adolescenți rata infectării celulelor este de zece ori peste cea a bătrânilor, iar manifestările sunt invers proporționale cu această rată? Cum e posibil?!

Brunner răsuflă lung înainte de a răspunde:

— Nu știm. Avem doar teorii, niciuna confirmată. Să revenim la ce ne doare, OK?

Discuția intră pe un teritoriu foarte specializat pentru următoarea jumătate de oră, spre disperarea lui

Ragy, care nu pricepea mai nimic. Voia să își scoată telefonul, să verifice niște cotații la bursă pe care le urmărea de ceva vreme; ca urmare, se scuză, pretinzând că se duce la baie și ieși din cameră. Reveni cinci minute mai târziu și, în timp ce se așeza la loc, îl auzi pe Brunner concluzionând:

— Suntem înapoi în punctul de unde am plecat. Trebuie cumva să rezolvăm decalajul între momentul inițial al infecției și cea de-a doua sau a treia generație de celule.

— Scuze, am fost puțin afară și poate mi-a scăpat ceva, dar aş vrea să fac o observație, dacă mi se permite.

Ceilalți se întoarseră spre el, destul de surprinși. Singurul care zâmbea era Brunner.

— Mi-a venit o idee, legată de ceea ce se vorbea mai devreme. Anume, că la Covid-19 penetrarea în celulele organismelor tinere este mult mai mare decât la vârstnici. S-ar putea, de exemplu, ca răspunsul organismului să fie invers proporțional cu numărul de celule infectate? Și atunci, pentru a reduce acest răspuns, ca să poată trece dincolo de punctul critic, infecția inițială să fie masivă? Știu că pare contraintuitiv, dar așa gândesc eu, poate greșesc...

Brunner își țuguie buzele, arătând o concentrare mentală intensă.

— E o teorie care poate fi verificată, dar problema este cum facem acea infectare masivă inițială? E un timp necesar între momentul administrării dozei,

până când virusul se propagă și se multiplică. E cu dus și întors.

— Nu se poate face o formă latentă a virusului? Să se propage lent și când s-a atins masa critică, să se activeze simultan? își completă Ragy ideea.

— Dezvoltă.

— Virusurile ransomware, spre exemplu. Mă refer la virusurile de calculator, pentru că la asta mă pricep. Contracararea lor este o procedură relativ simplă și hackerii care le folosesc știu că dacă virusul e detectat, devirusarea calculatoarelor sau actualizarea bazelor de date ale programelor antivirus le blochează intențiile criminale cu mare eficiență. Ca urmare, se practică infectarea latentă a cât mai multor calculatoare, care poate trece nedetectată, pentru că nimeni nu știe că fișierul X sau computerul Y este infectat și, la un moment prestabilit – de exemplu, la o anumită dată și oră –, virusul se activează pe toate computerele unde se găsește. Nu s-ar putea face așa ceva și cu un virus biologic?

Oarecum amuzați, ceilalți chicotiră.

— Cum poți semnala unui virus ce oră este? se auzi o voce.

Ragy se simți jenat, dar Brunner interveni prompt.

— Vă rog, vă rog... Și făcu cu mâinile un gest de calmare, având palmele deschise și orientate în jos. În primul rând, respectați-l pe Ragy. Intervenția lui este exact ce dorim de la el – anume, o idee din afara cutiei

noastre. Apoi, întorcându-se spre Ragy: Foarte interesantă ideea, din punctul meu de vedere. Multiplicare latentă și activare la semnal. Ce semnal am putea folosi pentru un virus? adresă el o întrebare grupului.

— Temperatura? Dacă atinge, să zicem, 38,5° C, să se activeze?

— Temperatura e o idee bună, dar mai curând aş merge pe o temperatură scăzută. Temperatura ridicată poate inactiva virusul.

— Aici am o observație, interveni Ragy din nou. Un semnal recepționat de organismul țintă este modulat diferit, iar reacția nu e aceeași. Oamenii nu sunt computere, să răspundă identic. Virusul este însă același, indiferent de subiect. Ar trebui un semnal adresat direct virusului. Ca un comutator.

— Aha! De exemplu, o substanță chimică administrată pacientului, neutră pentru organismul uman, dar care activează virusul! spuse un alt specialist.

Brunner se uită la ceas. Depășiseră o oră și jumătate de când erau în ședință și simțea nevoia să încheie. Mulțumi participanților și își strânse foile de pe masă, înainte de a elibera sala.

Următoarea săptămână fu destul de anostă. Arizona e de-a dreptul dezolantă dacă te aventurezi prea

mult dincolo de oraș, drept pentru care de escapade nu prea putea fi vorba. Prea mulți prieteni nu-și făcuse de când se mutase din Atlanta, așa că, pentru Brunner, munca era principala preocupare. Dar lunile de stat în laborator sau în fața monitorului începeau să își spună cuvântul și venirea primăverii era mai mult decât așteptată.

În timp ce se gândea să-și ia vreo două zile libere și să plece undeva, în natură, trebui să-și restarteze calculatorul. Era a nu știu câta oară doar azi când i se bloca în timpul rulării aplicației de vizualizare 3D a genomului viral. Ca urmare, trimise un e-mail la departamentul tehnic și plecă în pauza de prânz.

Reveni după aproape o oră și îl găsi pe Ragy butonând de zor tastatura.

— Salve! Care-i treaba?

Ragy se întoarse și-i răspunse la salut.

— Cred că îți trebuie un computer mai puternic, părerea mea. O să-ți mai facă figuri până o să ți-l înlocuim, asta e. Dar sper ca în cel mult zece zile să primești un bombardier.

Zâmbiră amândoi.

— *Brainstorming*-ul ăla de l-am făcut săptămâna trecută. Mi s-a părut foarte tare, chiar dacă n-am priceput decât cinci la sută. De multe ori îmi dau seama că nici nu știu ce faceți voi aici, și sunt chestii foarte mișto.

— E, proiectul ăsta e foarte... special, ca să zic așa. De avangardă. Suntem pe un teritoriu necunoscut. Nici eu nu știu exact ce facem.

Chicoti.

— Unde te uiți la Super Bowl? întrebă Ragy deodată, ca și când ar fi fost evident că urma să vadă meciul.

La naiba, abia acum realiză că în finala Campionatului de Fotbal American urmau să se înfrunte Arizona Cardinals și Atlanta Falcons. Îi ieșise cu totul din minte.

— Nimic special. O să-mi iau floricele și bere și o să-l văd acasă.

— Oh, nu. În niciun caz! Fac la mine o chindie cu niște prieteni. Friptane și bere. Trebuie neapărat să vii, doar ești din Atlanta și vrem să avem și noi pe cineva de care să facem mișto când o să luați bătaie.

— Noi? Să luăm bătaie? Poate peste o mie de ani! exclamă el plin de vervă. Vă smotocesc șoimii de vă zboară toate penele de cardinali!

— O să vedem!

Ragy plecă, promițând să-i trimită adresa.

Sâmbătă după-amiază, Brunner ajunse acasă la Ragy printre ultimii. După el mai veni un cuplu, Ethan și Meagan. El era tehnician la un observator astronomic, iar ea profesoară de liceu, vizibil însărcinată. Niște oameni foarte simpatici, cu care petrecu ceva timp de vorbă. Se părea că nici ea nu cunoștea prea multă lume, dar Ethan era în largul lui, majoritatea celor de acolo fiindu-i amici.

Fripturile erau de-acum gata. Mirosul era amețitor și-și dădu seama cât îi era de foame. Se așeză pe un

șezlong, la marginea piscinei, și mușcă cu poftă din carne.

— Tu ești omul din A'lan'a? auzi o întrebare în spatele lui.

Se întoarse și văzu o femeie de vreo treizeci și ceva de ani, care tocmai ocolea să ajungă în câmpul lui vizual. Recunoscu accentul sudist și modul aparte de a pronunța numele orașului.

— Se pare că nu sunt singurul de pe-aici, așa-i?

— Ai dreptate! Eu m-am mutat aici cu soțul, acum doisprezece ani. I-l arătă cu un gest cu bărbia. Eu sunt Kathy. Ei, cum ți se pare Arizona?

Continuară discuția amicală despre mâncare, vreme și alte subiecte pline de substanță. Între timp, li se alătură și Meagan, gravidușa de mai devreme. Cuprins de discuție, abia dacă remarcă momentul în care toată lumea dădu năvală înăuntru. Începea meciul.

Ocupă un loc lângă ușă („Așa, stai acolo, să poți să fugi dacă luați bătaie!") și luă o bere. Era amuzat de atmosferă, foarte relaxată și amicală. Din facultate nu mai avusese parte de o gașcă așa de veselă, iar asta fusese în urmă cu foarte, foarte mulți ani. Într-un alt secol, de fapt.

Ethan se așeză lângă el. Era un tip relativ înalt, bine făcut, cu o alură atletică. Sigur făcea mult sport.

— Am înțeles că ești astronom?

— Oh, nu. Sunt șeful Departamentului Tehnic al Observatorului Belina Peak. Doar mă asigur că echipa-

mentele funcționează. Pentru mine, astronomia e doar un hobby. Dacă mă uit la cer, recunosc constelațiile, dar cam atât. Și tu, cu ce te ocupi, de fapt?

— Sunt virusolog, zâmbi Brunner. Am lucrat la CDC înainte să vin aici.

— La CDC? Wow! Deci ești un expert de vârf în domeniul tău.

— Prefer să-i las pe alții să zică asta.

— Ar trebui, într-o bună zi, să-l cunoști pe șeful meu, directorul Observatorului. E un tip foarte fain. E genul tău. Foarte inteligent, trăind în două lumi.

— Ce? Cum adică, în două lumi?

— Păi, lumea aia, de acolo (își ciocni tâmpla cu degetul arătător), foarte puțin populată – și lumea asta reală, în care ne uităm cum Cardinals tocmai marchează un touchdown!!!

Urale, îmbrățișări, sticle ciocnite.

După nenumărate reluări ale fazei, începu primul calup de reclame. Super Bowl-ul nu era doar un spectacol sportiv, ci și unul al reclamelor. Pe lângă milioanele de dolari plătite pentru un spot, practic, toate companiile își lansau reclame noi la acest eveniment, unele dintre ele extrem de spectaculoase.

După ce atmosfera se mai domoli, Brunner reluă discuția:

— Așa. Ziceai mai devreme de șeful tău și de cele două lumi în care trăim.

— Era o metaforă, să nu mă înțelegi greșit. Ragy mi-a spus că ești un tip foarte tare și unul dintre cei

mai mari experți în virusologie din lume. Petreci mult timp destul de singur în laborator și s-a gândit să te cheme aici, să mai cunoști ceva lume, să-ți faci niște prieteni. Exact la fel e și Big K, șeful meu.

— Da, îl înțeleg. E interesant cum dincolo de un anumit punct, viețile oamenilor se aseamănă incredibil de mult. Hm. Uite, eu mă gândeam, de exemplu, la indivizi din punct de vedere biologic. Virusul nu știe că te cheamă John sau Albert, ori că ești zidar sau geniu. Pentru el, tu ești doar o țintă, un mijloc de a se reproduce. La fel și stelele la care se uită șeful tău. Ele au treaba lor, acolo sus, și nici măcar nu le pasă de noi, care suntem doar pulbere trecătoare de stele.

— Mișto zis. Apropo, de curiozitate, ce face un virusolog la o firmă ca Phoenix Genetics?

— Ethan, din păcate nu-ți pot da detalii despre munca mea. Dar ce pot să-ți spun este că proiectul la care lucrez, odată finalizat, va crea o revoluție în modul în care se face editarea genetică.

Ethan râse.

— Lasă-mă să fac o speculație. Unu și cu unu fac doi. Vreți să folosiți virusuri modificate pentru editarea genetică. Bat câmpii?

Brunner realiză cât de evident era acest lucru, dacă până și un nespecialist putea înțelege asta. Îi plăcea tipul. Decise să-i testeze limitele.

— Ce știi despre editarea genetică?

— Vezi tu, există o serie de similarități între ce faceți voi și ce face un programator, de exemplu. Voi lucrați

cu un sistem de operare creat de Dumnezeu (arătă spre tavan), noi cu unul creat aici, în Silicon Valley. O celulă produce proteine, un computer scoate o foaie la imprimantă. Editarea genetică este ca și cum ai rescrie cod. Cum ai face un patch[4] la un software. Greșesc?

Mai era un minut până la pauză. Falcons întoarseră scorul și în cameră se lăsă liniște. Ultimele cuvinte ale lui Ethan i se decantau lent în minte. Era interesant cum reușea el să translateze într-un limbaj simplu niște idei complexe. N-avea de unde să știe că era o tehnică deprinsă de la șeful lui, care trebuia să traducă în termeni generali concepte științifice, pentru a obține finanțarea proiectelor Observatorului. Dar mult mai interesant era conceptul de patch. Era ceva acolo care îl zgândărise pe creier.

— Felicitări, pinguinule! Am văzut-o pe Meagan. Când trebuie să nască? E băiat sau fată? V-ați gândit cum o să-l cheme? îl întrebă unul dintre bărbați pe Ethan, turuind o rafală de întrebări.

---

4 **Patch** – Set de modificări aduse unui program de computer sau a datelor suport ale acestuia, concepute pentru a-l actualiza, remedia sau îmbunătăți. Aceasta include remedierea vulnerabilităților de securitate și a altor bug-uri, astfel de patch-uri fiind denumite, de obicei, corecții de bug-uri sau corecții de erori. Patch-urile sunt deseori scrise pentru a îmbunătăți funcționalitatea, utilizabilitatea sau performanța unui program. Patch-urile pot fi instalate fie sub control programat, fie de către un programator uman folosind un instrument de editare sau un depanator. Acestea pot fi aplicate fișierelor de programe de pe un dispozitiv de stocare sau în memoria computerului. Patch-urile pot fi permanente (până când sunt reparate din nou) sau temporare. (n.ed.)

— Pe 10 aprilie. E băiat. Și ne-am gândit la... Nicholas.

— Mișto. Încă o dată, felicitări. Te las, mă duc să mai iau o bere. Vrei și tu?

— De ce nu? O Stella, dacă mai e.

Brunner urmări cu atenție discuția și când rămase doar cu Ethan, își manifestă curiozitatea:

— De ce ți-a zis pinguin? dădu el din cap. E vreo glumă de-a voastră?

— Nu, dar așa mi-au zis după ce am venit din Antarctica. Nu mă deranjează, dacă te gândeai la asta.

— Ai fost în Antarctica? Ce-ai făcut acolo?

— Am montat un radiotelescop, printre altele. Aventura vieții mele.

— M-ai făcut curios. Cum e acolo?

— Ah, e o poveste lungă. Uite, știi ce? Vino într-un weekend la noi. Vino de vineri, îți fac turul Observatorului, poate-l cunoști și pe Big K. Mergem și la pescuit, ce zici?

— Mulțumesc de invitație. Chiar mi-ar face plăcere. Sunt un mare iubitor de natură.

— Așa rămâne, atunci. Spre început de martie, să fie vremea OK. Vorbim.

Trei zile mai târziu, Ragy îi aduse computerul cel nou.

— Pun pariu că la CDC n-aveai așa ceva! exclamă el, în timp ce instala echipamentul.

— Ai fi surprins. La departamentul meu aveam numai „bombardiere" din astea. E drept, la Resurse Umane aveau niște abace. N-am apucat să-ți mulțumesc pentru invitație, m-am simțit foarte bine.

— Normal, ce să zici și tu? Ai fost singurul care s-a bucurat la finalul meciului. Am văzut că ți-ai făcut și niște prieteni.

— Interesant personaj, Ethan. Înțeleg că sunteți amici vechi.

— Ethan? Omule, e un tip supertare individul. El zice că-i doar un tech, dar n-ai idee ce chestii e în stare să facă. Ține tot Observatorul ăla la degetul mic. Și crede-mă, nu-i de colea. Gata jucăria! (Se ridică de pe scaun, invitându-l pe Brunner să ia în primire computerul cel nou.) Ia vezi de ce-i în stare.

Brunner deschise aplicația 3D GenVirMaker și începu să ruleze câteva dintre ultimele fișiere. Acestea se încărcară imediat și pe ecran apărură o serie de macromolecule care se roteau lent.

— E SF curat ce faci tu aici, pe cuvântul meu! Asta ce-i? arătă Ragy spre ecran.

Brunner avu pentru o clipă intenția să-i zică „e prea complicat", dar își aduse aminte de Ethan, care translatase cu foarte mare ușurință o idee științifică în limbaj comun și-și zise că ar trebui să facă și el asta, să poată comunica simplu cu nespecialiștii. „Ce naiba, merită să încerc!", gândi el.

— Ții minte ce ai sugerat la ședință, anume activarea la un semnal a virușilor latenți? Ideea nu e rea, nu

e rea deloc, dar producerea unui astfel de semnal e un coşmar. Ca urmare, trebuie să găsesc o cale de a induce activarea virusului într-un mod care să fie foarte specific. M-am gândit la un factor chimic, cum ar fi o substanţă care se înghite sau se injectează. Dar e infernal de multă muncă.

— De ce nu un factor fizic? Ştiu că vorbisem de temperatură, dar pot fi şi altele. Radiaţii infraroşii cu o anumită lungime de undă, un puls electromagnetic, raze X.

— Nu prea merge. Organismele vii nu sunt susceptibile la genul acesta de semnale.

— Nu? Dar atunci de ce radiaţiile ionizante sunt periculoase pentru om?

— Acolo se produce o deteriorare nestructurată a ADN-ului sub bombardamentul electromagnetic sau cu particule. N-ai cum ţinti fix aici, de exemplu, spuse şi arătă pe ecran.

— Dar dacă ai face o chestie mixtă? Asta, aici, e o macromoleculă ADN, da? Zona roşie pe care ai arătat-o e zona care trebuie modificată, din câte-mi dau seama. Ca orice structură 3D, ea trebuie să aibă o frecvenţă de rezonanţă; o radiaţie fix pe această frecvenţă va distruge selectiv doar această regiune. De ce nu poţi, de exemplu, să activezi virusul prin distrugerea unei secvenţe anume? Iar dacă nu mă înşel, spectrele de rezonanţă ale microorganismelor sunt în altă plajă de frecvenţe decât la celulele umane.

— Cum?! se miră pe bună dreptate Brunner. Pe asta de unde ai scos-o?

— De la etajul trei. Știi, mie-mi place să aflu mereu chestii noi, iar în clădirea asta se lucrează la niște lucruri foarte cool. Cei de la trei au un proiect foarte interesant, cu utilizarea pulsațiilor electromagnetice pe frecvența de rezonanță a microorganismelor, care le bubuie, pur și simplu. Am înțeles că, de exemplu, unele bacterii au un perete care face față diferenței de presiune dintre interiorul și exteriorul bacteriei, ca la un submarin. Tu trebuie să știi mai bine chestia asta. Ei zic că o pulsație electromagnetică în frecvența de rezonanță a peretelui îl face să vibreze suficient de tare încât să crape, și bacteria moare. Adio rezistență la antibiotice. Iar cum celulele umane nu au un astfel de perete, nu sunt afectate. E ca la radio, AM și FM. Cu totul alt spectru de frecvență.

Brunner era mut de uimire. Deși era domeniul lui, habar nu avea de o astfel de teorie. Decise să afle mai multe, și asta încă repede.

Trecu încă aproape o lună de muncă asiduă. Noua direcție pe care o luase cercetarea îl absorbise complet. Ziua devenea noapte, noaptea devenea zi și datele se acumulau cu repeziciune. Se simțea ultraenergizat de ceea ce întrezărea la capătul proiectului. Nu

mai avusese parte de o asemenea vervă creatoare de peste douăzeci de ani. Numai că spiritul nu se potrivea cu trupul. Mâncatul pe apucate, somnul prea puțin și faptul că stătea mai tot timpul pe scaun, în fața computerului, nu putea rămâne fără consecințe. Într-o bună zi, clacă, pur și simplu. Cât parcurse dimineața drumul din pat până la bucătărie, ameți. Se așeză pe scaun câteva clipe, apoi porni mașina de cafea și se așeză iar. Adormi cu capul pe masă. Se trezi trei ore mai târziu, cu o durere infernală de ceafă din cauza poziției nefirești în care dormise. Se panică în primul moment, dându-și seama că nu putea ajunge la laborator înainte de prânz. Se răzgândi, totuși, să se mai ducă la lucru. Realiză că oricum n-avea rost, era incapabil să mai gândească limpede. Sună la birou, să anunțe că își ia liber pentru tot restul zilei, iar dacă nu se simțea în formă, probabil urma să stea acasă și a doua zi.

Neavând nimic altceva mai bun de făcut, decise să recupereze din maldărul de reviste care se formase pe noptieră; deși mai apuca din când în când să citească unul-două articole, ritmul acumulării era mai mare decât reușea el să parcurgă înainte de a adormi.

Drept urmare, înarmat cu o cană de cafea, se așeză pe balansoarul de pe terasă și începu să citească în diagonală. După vreo câteva articole, unul îi atrase atenția. Deși revista era de popularizare științifică, articolul respectiv era despre o curiozitate medicală. Era bine articulat, iar autorul știa să scrie coerent, documentat.

Curios dacă era doar un bluf sau era vorba despre ceva real, intră în casă (oricum i se făcuse un pic rece și voia să-și ia un pulover) și căută pe net mai multe detalii.

Într-adevăr, publicațiile de specialitate acoperiseră subiectul cu destul de multă generozitate, dar pentru că cele șase cazuri avuseseră loc în afara Statelor Unite, ecourile în publicațiile americane fuseseră foarte slabe. În schimb, The Journal of Chinese Medicine acoperise subiectul copiilor nou-născuți cu organe „în plus". Deși copii cu patru rinichi mai existaseră și înainte, acum era vorba despre copii născuți în ultimul an, la care se descoperise prezența unui organ „nou". La început, medicii crezuseră că e vorba de o a doua splină, observabilă la examenul ecografic din timpul sarcinii. Numai că poziția, densitatea ultrasonografică și forma nu arătau deloc a splină. Mai mult, la doi dintre acești copii, organul respectiv era pe partea dreaptă, neputând fi vorba, deci, de splină. Crezându-se că e o tumoră, în acele cazuri s-a procedat la extirparea respectivului organ, odată ce vârsta copilului a permis. Spre marea surpriză a medicilor, organul respectiv nu semăna cu nicio formațiune cunoscută, arătând aidoma unei pipote, dar nefiind asociat tractului digestiv. Câteva clicuri mai târziu, Brunner mai făcu o descoperire – patru cazuri avuseseră loc în Wuhan, China, iar două în Incheon, Coreea de Sud. Două dintre orașele-focar primare ale pandemiei cu Coronavirusul din 2020-2021.

Străfulgerat de o idee, accesă www.italjmed.org, situl web al Italian Journal of Medicine. Nu-i luă foarte mult să descopere ceea ce intuise: cazul unei fetițe născută cu aproape un an în urmă, căreia chirurgii îi extirpaseră „o tumoră benignă de 2x3 cm, în greutate de 48 g, formată preponderent din țesut muscular, localizată retroperitoneal".

Înghițind încet o gură mare de cafea, Brunner conștientiză că acești copii nu putuseră fi infectați cu coronavirusul, fiind însă concepuți la scurt timp după debutul pandemiei de Covid-19. Dacă era o relație de cauzalitate între aceste cazuri și infecția virală, elementul de legătură trebuia să fie părinții acestor copii.

O altă idee năstrușnică îi veni în minte și căută pe net anatomia liliecilor. Așa cum se așteptase, de altfel, nu găsi niciun „organ" care să corespundă descrierii. Nici la șerpi nu putu să descopere un astfel de „organ". Ca urmare, se văzu nevoit să abandoneze teoria conform căreia coronavirusul adusese în bagajul genetic uman secvențe de ADN de la animalele de la care se presupunea că provenise. Și totuși, ceva trebuia să fie acolo. Era prima oară că regreta că plecase de la CDC. Dacă ar fi lucrat încă acolo, ar fi avut acces la cu totul alte resurse de informație.

A doua zi reveni la laborator, dar gândurile îi erau împrăștiate. Rezultatele mai multor experiențe se lăsau așteptate, așa că decise să mai facă o vizită la etajul trei, unde descoperise o serie de proiecte fascinante.

Mai fascinantă decât ele i se părea însă Tamara, o rusoaică foarte atrăgătoare și extrem de inteligentă, dornică să-i împărtășească cercetările ei. Era însă măritată și relația lor era strict platonică.

— Ce vânt te-aduce în laboratorul meu, voinice de pe alt etaj? făcu ea, văzându-l cum intră pe ușă.

— Liftul, lumina ochilor mei! răspunse el, conform ritualului. Râseră amândoi și el se așeză chiar lângă ea, aproape atingând-o. Nu-mi stă deloc mintea la virusuri azi. Am nevoie de o pauză, cred.

— Ia-ți niște zile libere.

— Iau foarte serios asta în calcul. Ce faci aici? Asta ce-i? arătă el pe ecranul calculatorului ei.

— A, un proiect foarte special. Era foarte exotică atunci când scăpa uneori câte un cuvânt cu un puternic accent slav. Nu știu, însă, dacă s-ar putea să te intereseze, așa că mai bine să vorbim despre vreme, îl tachină ea.

— Tot ce e legat de tine mă interesează, ți-am mai spus-o! zâmbi el.

— Bine, dragule. Uite, aici – chestia asta, vezi? Se apropie de ea ca pentru a vedea mai de aproape ecranul și-i simți părul blond atingându-i fața. Putea să-i miroasă aroma florală a șamponului de la dușul de dimineață.

— Da, simt. Aaaa, văd. Ce e?

Ea zâmbi complice și-i răspunse în șoaptă, susurându-i în ureche:

— O himeră. Geneza de organe interspecii. Coborând și mai mult vocea, abia putând-o auzi și forțându-l să se apropie și mai mult de ea: Dar numai dacă există o similitudine genetică mare între două specii, bineînțeles.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă el, tot în șoaptă.

— Dacă reușim, am putea să creștem o inimă sau un rinichi uman pe un cimpanzeu. Apoi, revenind la un ton normal: Trebuie să modificăm ADN-ul produsului de concepție, dar fertilizare in vitro la maimuțe încă nu face nimeni. Ca urmare, ne-am gândit la rescrierea ADN-ului din celulele reproducătoare. Însă mai e mult până departe. Trebuie să inoculăm ADN-ul modificat încă în timpul sarcinii, așa încât puiul să se nască cu ADN hibrid. Iar dacă ai nevoie de o inimă, să zicem, până se poate recolta trec 1-2 ani, iar de multe ori pacienții care necesită transplant nu au atât de mult timp la dispoziție. Ca să nu mai vorbim de costuri. Trebuie niște buzunare foarte adânci. Și desigur, mai există o serie de aspecte etice, legale sau religioase.

Brunner ascultă în tăcere.

— Spune-mi, cu experimentul celălalt, cu pulsațiile electromagnetice pentru distrugerea bacteriilor, ați mai făcut ceva?

— Da, știu că băieții ăia de acolo (arătă spre celălalt capăt al laboratorului) au reușit să confirme teoria pe destul de multe microorganisme, iar acum caută să identifice, pentru germenii cei mai des întâlniți, frec-

vența specifică de rezonanță. Apoi, mimând-o pe Marilyn Monroe, își țuguie buzele și spuse pe un ton de copil răsfățat: Dar mie nu-mi spun mare lucru. Mă tratează ca pe o blondă. Râse singură de gluma făcută. Du-te și vorbește cu ei, hai, părăsește-mă și tu.

Mai stătu puțin, dar era evident că avea și ea destul de lucru, așa că se duse să-i salute pe colegii Tamarei.

Cei doi specialiști discutau aprins în apropierea ferestrei. Deși îl văzuseră venind, nu se opriră din conversație, ba chiar lăsau impresia că dezbaterea căpăta tonuri și mai puternice.

— N-are cum, crede-mă. Nu dau doi bani pe analiza asta. Trebuie să fie o eroare la mijloc!

— Am refăcut experimentul de două ori. Același rezultat.

— Dacă ai făcut fix aceiași pași, înseamnă că ai făcut aceeași eroare, e la mintea cocoșului.

— Te rog frumos, uită-te și tu pe protocol și zi-mi unde e eroarea. Nu zic că n-ai dreptate, dar arată-mi unde am greșit.

Brunner se apropie, privindu-i amuzat.

— Trăiesc cu impresia că nu e vorba de o rețetă de tamale care nu a ieșit chiar ca la restaurant.

— Brunner, ce mai faci? îl salută Ronald, cel mai înalt dintre cei doi.

— Uite, eram în trecere și am zis să văd care mai e treaba pe la voi. Dacă am picat într-un moment nepotrivit, nicio problemă, trec într-o altă zi.

— Nu, nicio grijă. Uite, tu ești virusolog, da? Poate ne dai o mână de ajutor.

— Cu mare plăcere. Despre ce e vorba?

Se întoarseră amândoi cu fețele spre el.

— Tu știi experimentul nostru cu pulsațiile electromagnetice pe frecvența de rezonanță a peretelui bacterian, ții minte, că ți-am povestit. Acum încercăm să vedem dacă e posibil același lucru și pe alte microorganisme. De exemplu, paraziți. Sau virusuri.

— Bine, dar virusurile nu au un perete ca o bacterie, iar în interiorul virusului, presiunea osmotică nu e suficient de mare încât să-l facă să explodeze dacă i se fracturează anvelopa.

Aici, Brunner era pe teren propriu.

— Exact. Ca urmare ne-am gândit să încercăm o altă abordare. Să-i distrugem nucleul. Practic, dacă i-am dezintegra nucleul, virusul ar muri de facto, interveni celălalt specialist, Kevin.

Brunner deja evalua teoria.

— Aici e mai complicat, pentru că nu pot să-mi dau seama dacă spectrul de frecvențe e suficient de diferit încât să nu afecteze ADN-ul celulei gazdă.

— Problema nu-i acolo. Problema e că dacă-l dezintegrăm, moleculele de ADN viral se pot recombina cu ADN-ul celulei gazdă în mod impredictibil, continuă Kevin ideea.

— Și care era motivul pentru care vă certați mai devreme? fu curios Brunner.

— Eu zic că e imposibil ca acest lucru să se producă, pentru că ADN-ul celulei gazdă e protejat de membrana nucleului. Nu e posibil ca un fragment suficient de mare dintr-o macromoleculă cum e ADN-ul să treacă ca prin brânză în nucleu și să se combine bine-mersi. N-are cum.

Ronald își susținea punctul de vedere cu argumente de bun simț.

— Și eu sunt de acord cu asta, dar testele pe care le-am făcut arată contrariul. Există un ADN mutant, care include o secvență suficient de mare din ADN-ul viral. Cum este posibil, asta nu mai pot să spun. Dar nu pot nega evidența. Uite-aici, aruncă și tu un ochi și zi-mi ce părere ai.

Brunner avu nevoie de aproape două ore să parcurgă părțile cheie din documentație. Era un volum enorm de informație cu care nu era foarte familiarizat, iar cei doi lucrau la acest proiect de mai bine de trei ani. Încet, încet, căpătă suficientă înțelegere pentru a aprofunda dilema și-și dădu seama, spre marea lui surpriză, că amândoi aveau dreptate. Ambele argumente erau valide și din acest motiv tot ceea ce credea că era bătut în cuie începea să scârțâie. Implicațiile erau majore, putând să zdruncine din temelii convingerile comunității științifice. Dar, mai mult, întrezărea și o posibilă soluție la problema lui. El încercase să mențină viabil virusul după inoculare, ceea ce determina organismul gazdei să lupte să-l anihileze. Se gândi la adoptarea

unei soluții „sinucigașe" cu virusul modificat. Rămânea dificultatea traversării membranei nucleului.

— Ronald, poți, te rog, să mă ajuți cu o idee? Ar fi, teoretic, posibil să existe o pulsație electromagnetică specifică pentru membrana nucleului unei celule eucariote? Ce crezi?

— Nu mi-am pus niciodată problema. Probabil că da. La ce te gândești?

— La o abordare în mai mulți pași. Primul, editarea genetică pentru a crea gena de care e nevoie. Hai să zicem că vrem să corectăm un deficit hormonal și vrem să suplimentăm numărul de celule care produc respectivul hormon. Al doilea pas, grefăm această genă pe un vector, care este, în cazul nostru, un virus modificat, fără potențial patogen. Al treilea pas, activarea virusului simultan cu supunerea organului țintă la acea frecvență, facilitând penetrarea în nucleu și rescrierea ADN-ului celulei gazdă, dar limitat.

— E complicat rău. Prea multe variabile. Și nu știu dacă ar avea sens, ca terapie, pentru că aici vorbim de niște costuri exorbitante per pacient.

— Lasă asta. Dacă devine o procedură viabilă, prin scalare costurile se prăbușesc. Hai să vedem dacă e posibil. Poți face o simulare teoretică?

— De putut, se poate orice. Stai să vorbesc cu șeful, să-și dea acordul pentru un proiect comun pe tema asta. S-ar putea să te muți la etajul trei pentru o vreme. Nu că ți-ar părea rău.

Zâmbi complice şi-i făcu cu ochiul, privind lung înspre Tamara.

Brunner decise, în cele din urmă, să-şi ia liber joi şi vineri, în săptămâna următoare. Ragy îi spusese că se duce la munte, la pescuit, şi-i sugerase să-l însoţească. Mai veneau câţiva prieteni, pe care-i cunoscuse la el acasă, cu ocazia Super Bowl. Îşi aduse aminte de tânărul de la Observator (parcă Ethan?) şi-l rugă pe Ragy să-l pună în contact. Chiar i se părea o idee interesantă să viziteze Observatorul, dacă invitaţia rămăsese valabilă.

A doua zi, verificându-şi e-mailul personal, remarcă cu multă plăcere confirmarea lui Ethan, care-l aştepta la Observator joi, după ora două.

Fu oarecum surprins, luni dimineaţă, să-l vadă intrând în laboratorul lui pe dl. Hofmann, unul dintre vicepreşedinţi şi şeful proiectelor de cercetare.

— Cărui fapt îi datorez această vizită? întrebă Brunner, după formalităţile uzuale.

Hofmann era un tip finuţ, cerebral, foarte ponderat şi manierat în relaţia cu subalternii, dar păstrând mereu distanţa suficient încât să nu se implice emoţional

în luarea deciziilor cu privire la proiectul X sau angajatul Y.

Căutându-și cu atenție cuvintele, îi explică lui Brunner pe îndelete situația, așa cum o vedea el. În aceeași perioadă de timp se derulau trei proiecte de cercetare, care aveau un grad relativ mare de suprapunere. Niciunul însă nu era foarte aproape de o descoperire majoră, și pentru că erau totuși o companie privată, care trebuia să producă bani, era imperios necesar ca până la sfârșitul anului să aibă pe masă un rezultat palpabil. Sigur, era interesant din punct de vedere intelectual să se exploreze acidul dezoxiribonucleic sau virionii, dar asta nu aducea pâine pe masă. O metodă care să permită editarea genetică extinsă era, însă, ceva mult mai palpabil și dezirabil. Ca urmare, se decisese ca cele trei proiecte să fuzioneze, având ca obiectiv, pe termen scurt, finalizarea metodei de editare genetică mediată viral (VIFAGEN = Viral Facilitated Genetic Enhancement), și dorea ca Brunner să fie coordonatorul acestui grup de lucru, dacă era de acord.

Mai mult, în acest rol urma să primească o creștere semnificativă a salariului și un număr de acțiuni, odată ce compania avea să fie listată la bursă.

— M-ai avut la „bună ziua"! răspunse el, după ce Hofmann termină.

Deși existau o serie de experimente în derulare, pe care dorea să le finalizeze în următoarele zile, Brunner

decise să le amâne pentru o dată ulterioară. Acum, altele erau prioritățile.

— Înțeleg că ți-ai planificat o mică vacanță, așa-i?

— Da, dar nu e nicio problemă, pot să anulez.

— Nu, din contră. Vreau neapărat să ți-o iei. Nu se știe când o să mai ai timp, de luni încolo, replică Hofmann.

Surâse misterios și părăsi laboratorul.

După-amiază, Brunner organiză o întâlnire cu toți cei implicați. Voia să le ia pulsul și să-și facă o idee mai exactă despre stadiul în care se aflau proiectele lor.

Seara îl prinse tot la muncă. Era singur acum, mai confuz ca niciodată. Reacțiile celorlalți fuseseră amestecate, în mod evident fiecare ținea la proiectul lui și, de ce nu?, unora le era teamă că n-o să mai fie nevoie de ei. Brunner nu era în măsură să dea asigurări că nimeni nu va fi pus pe liber, așa că singura idee care-i venise era să le spună că acest lucru nu fusese niciodată discutat și că proiectele la care nu se va mai lucra nu vor fi abandonate, ci reluate unul câte unul, odată ce VIFAGEN avea să fie finalizată.

Dar dincolo de aspectele manageriale, altceva îl zgândărea. Anume, faptul că se afla în fața unui proiect în care erau foarte multe necunoscute și trebuia să se bazeze pe oameni cu care nu mai colaborase până atunci, care să facă lucruri despre care el, personal, știa prea puține. Ronald fusese de mare ajutor, reușind să pună pe flipchart componentele cheie ale VIFAGEN,

așa cum apăreau din rapoartele de activitate ale fiecărui grup. În final, trebuiau să definitiveze secvențele genetice care să permită geneza unui organ nou la cimpanzei, compatibil cu specia umană, utilizând un virus modificat care să rescrie ADN-ul embrionului. Cum era foarte dificilă intervenția pe embrion și apoi implantarea acestuia la o femelă cimpanzeu, soluția cea mai potrivită era inocularea femelelor cu virusul latent, și care să fie activat odată ce femela rămânea gravidă. Pentru activare urma să se folosească fie o metodă directă, aplicată direct virusului, fie una indirectă, care să suspende mecanismul de apărare al gazdei, lăsând astfel teren liber virusului modificat.

Miercuri dimineață urma să se întâlnească cu Roland și Tamara, pentru a puncta etapele acestui plan, iar de luni încolo, Toate Pânzele Sus. Plecă acasă târziu, mult după restul lumii. Își luă de pe drum un hamburger dublu, pe care-l mâncă înainte de culcare.

Se trezi la un moment dat, în timpul nopții, și nu mai putu să adoarmă la loc. Era deja 4:30 și era mai treaz ca niciodată. Visase ceva, dar nu-și putea aduce aminte ce anume. Se duse la bucătărie să-și facă o cafea, iar apoi se așeză la calculator, să lucreze.

Primele raze de lumină se iviră deasupra orizontului; America trecuse la ora de vară și acum răsăritul

semnala că e timpul să plece. Îşi luă cafeaua cu el în maşină şi pe drum avu răgazul să digere ceea ce citise în ultimele ore. Deschise fereastra, puse radioul pe un post care transmitea muzică rock şi dădu muzica tare, gonind spre soarele roşu. Se simţea ca la 20 de ani. Lumea era a lui şi nimic nu părea să-i stea împotrivă. Acum avea senzaţia unui nou început. Un nou început! Da, asta era! Asta era ceea ce visase şi nu-şi putuse aminti. Ce anume era acel nou început? Ce era, ce era?... ADN. Un nou ADN. Rescrierea „pe curat" a genelor deficitare. Telomeri. Secvenţele ADN de la „cap de rând", care semnalează momentul începerii diviziunii celulare. Telomerii se consumă la fiecare ciclu, iar când rămâne fără telomeri, celula moare. Omul moare. Telomerii arată vârsta individului. Tinerii au mai mulţi telomeri decât vârstnicii. O secvenţă ADN patch care să regenereze telomerii, ca un hacker care rescrie codul unui joc video pentru a avea viaţă nelimitată. Jocul nu se termină niciodată. Nemurire. Nemurire!

Simţea că era aproape de o mare revelaţie, dar ceva încă lipsea. Odată ajuns la laborator, se îndreptă direct spre biroul lui Roland. Acesta încă nu venise, dar cu o zi în urmă îi arătase un dosar unde avea scoase la imprimantă o serie de date despre proiectul lui cu pulsaţiile electromagnetice. Era acolo o informaţie care i se păruse oarecum nesemnificativă la momentul respectiv, dar acum o vedea într-o altă lumină. Găsi dosarul fără prea mare efort. Avu un sentiment ciudat, de vio-

lare a intimității cuiva și se întrebă dacă nu cumva încălca vreo normă. Lăsă etica la o parte, luă dosarul și se duse în biroul lui să-l studieze.

Dincolo de limbajul științific arid, grafice și date din tabele, ceea ce avea semnificație pentru el era faptul că în două experimente diferite, ADN-ul celulei țintă suferise mutații ca urmare a expunerii la pulsațiile respective. Nimic nemaiauzit, doar se știa că radiațiile produc mutații, acestea fiind, de cele mai multe ori incompatibile cu viața. Numai că aici era vorba de o mutație care avea potențial evolutiv, bacteria respectivă căpătând noi valențe, noi funcții, cum ar fi rezistența crescută la lipsa oxigenului sau capacitatea de a supraviețui la temperaturi mult mai mari decât cele obișnuite. Superbacterii, altfel spus. Ceea ce presupunea Roland era că identificarea unui set de frecvențe, suprapuse, ar putea modifica ADN-ul. Ar fi fost mult de lucru la identificarea exactă a setului de frecvențe și, oricum, această direcție de cercetare urma să fie pusă în așteptare. Se gândi că pentru virusuri ar fi fost ceva mai simplu, acestea având un ADN sau, după caz, ARN mult mai mic, de numai câteva zeci de kilobaze.

Evrika! Modificarea indirectă a genei țintă prin rescrierea parțială a ADN-ului, mediată de un virus latent modificat și care poate fi activat printr-o pulsație electromagnetică! Minunat! Avea acum clar în minte toți pașii pe care îi aveau de făcut. Abia aștepta să vină Roland și Kevin, să discute cu ei.

— Ce matinal ești! Nu mă așteptam să te găsesc aici așa devreme! îl abordă Tamara, în loc de „bună dimineața", apărând pe neașteptate în spatele lui.

— Am mult de lucru și trebuie să vorbesc cu Roland.

— Aaah, și pe mine nu mă bagi în seamă deloc? Ce fac eu nu contează? se răsfăță ea.

— Oh, draga mea, contează, bineînțeles. Abia aştept să-mi arăți.

— Bine, vino încoace, îl apucă ea de cot și se îndreptară spre calculatorul ei. Uite ce-am făcut în ultimele zile. Va trebui să arhivez totul în săptămâna următoare, pentru că înțeleg că prioritatea e acum rescrierea genelor deficitare, nu inducerea creşterii de organe noi la o altă specie.

Aşteptă până ce calculatorul prinse viață, introduse parola și deschise un fișier cu o imagine 3D care se rotea.

— Uite aici. Asta mi-aş fi dorit să am timp să duc la bun sfârșit. Mi-am dat seama că există și o altă metodă de a obține un rinichi compatibil uman. Nu-i schimbi maimuței rinichiul ei, să fie cu aceeași amprentă genetică cu a primitorului, ci îi creşti, pur şi simplu, un alt set de rinichi, pe care-i recoltezi atunci când e nevoie de ei. Xenorinichi. Maimuța supraviețuiește cu rinichii ei originali, cei de la Mama Natură, și asociațiile pentru protecția animalelor nu mai au nimic de comentat. Cu o xenoinimă ar putea fi mai greu, pentru că cimpanzeul e mult mai mic de statură decât

omul și inima ar fi prea mică. Dar ar merge pentru inimi de copii. Îți dai seama? Am putea face transplant cardiac la copii. E foarte rar, pentru că există foarte puțini donatori. Dar uneori e nevoie și nu prea sunt soluții.

Brunner își dădu seama, din tonul vocii ei, cât de mult ținea la acest proiect și-i păru rău că trebuia să-l oprească, deocamdată. O cuprinse tandru de umeri și ea își lăsă moale capul pe umărul lui, oftând ușor. Nu avea de unde să știe că Tamara pierduse primul ei copil datorită unei boli de inimă, în urmă cu mai mulți ani.

Liber, în cele din urmă! Își dorea să poată lăsa în spate toate preocupările legate de schimbările care aveau loc și de proiectul VIFAGEN. Și-ar fi dorit să o aibă lângă el pe Tamara, să se bucure de prezența ei.

Drumul până la Observatorul Radioastronomic Belina Peak durã doar o oră și jumătate; ajunse suficient de devreme încât să se oprească în oraș, la Meehan's, ca să mănânce ceva. Nu era un foarte mare fan al hamburgerilor, dar descoperi cu mare surpriză unul dintre cele mai bune pe care le consumase vreodată.

Ajunse la Observator puțin înainte de ora două. Deși se așteptase să vadă ceva pază la intrarea în Complex, constată cu surprindere că nu-l întrebă nimeni de sănătate până când se poziționă în fața ușii princi-

pale. Sună la interfon, spuse cine este și că are o întâlnire cu Ethan. Acesta apăru zâmbitor, după nici două minute, și-l invită înăuntru.

Nimic din ceea ce văzu nu-l dădu pe spate. Birouri în spatele unor uși, computere la care lucrau oameni, și pe pereți afișe uriașe cu imagini din spațiul cosmic. Se gândi amuzat că și la CDC aveau pe pereți afișe cu bacterii și virusuri.

— Cea mai mare parte din timp o petrecem analizând date. Înregistrarea lor se face automat. Munca nu e neapărat spectaculoasă, dar rezultatele sunt. Așa zice Big K, șeful Observatorului.

Ieșiră în „grădina cu antene", unde fu impresionat, într-adevăr. Sute de mici unități interconectate, acoperind câteva hectare cu o rețea de cabluri. Ethan îi explică, amabil, cum funcționează o rețea de radioastronomie. Ce i se păru cel mai interesant fu conceptul de radiotelescop virtual, mai precis modul în care un număr de observatoare, aflate în locuri diferite, puteau urmări aceleași stele și, în pofida diferențelor de mii de kilometri între ele, să lucreze ca un tot unitar, ca un megatelescop.

— De-asta am fost în Antarctica acum doi ani, încheie Ethan turul Complexului. Am instalat la Polul Sud unul din aceste radiotelescoape. Acum, încă analizăm datele.

În timp ce se întorceau în clădire, discutară despre programul zilei următoare. Urmau să plece la prima

oră, așa încât să ajungă în rezervația forestieră suficient de devreme pentru a prinde toată ziua la pescuit de păstrăvi-curcubeu.

— Hai să te prezint lui Big K. I-am spus despre tine și a zis că i-ar făcea plăcere să te cunoască.

Ethan îl conduse la capătul culoarului, unde avea biroul directorul general. Ceea ce Ethan nu spusese niciunuia dintre ei era faptul că asemănarea lor era izbitoare, parcă erau frați. Era o surpriză pe care o pusese la cale încă de când îl cunoscuse pe Brunner, la petrecerea lui Ragy. Meagan chiar spusese atunci, într-o doară, că i-ar fi făcut plăcere să fie de față când Big K și Brunner s-ar fi întâlnit.

— Ce idee mișto! aprobase el. O să-l invit pe la Observator cândva.

Cei doi își strânseră cordial mâinile, iar Big K îl invită să ia loc. Discuția evoluă amabil, aproape banal. Era, totuși, evident că cei doi bărbați se simțeau bine împreună. Big K era curios în legătură cu activitatea lui Brunner, care menționă doar pasager proiectul VIFAGEN.

La rândul lui, Big K îi descrise lui Brunner modul în care „ascultă vocea stelelor" și complexitatea sincronizării cu alte centre. Ca doi oameni de știință respectabili, descoperiră că astronomia și virusologia aveau nenumărate puncte comune, de la faptul că ambele domenii lucrau cu corpuri invizibile cu ochiul liber, până la ideea că proiectele de anvergură erau, de re-

gulă, multicentrice (şi unul şi altul coordonaseră, în cariera lor, astfel de proiecte).

— Dar cum arată un astfel de proiect, de exemplu? Dacă nu e vreun secret, ai putea să-mi arăţi şi mie ceva la care lucraţi?

— Da, bineînţeles, se arătă de acord Big K. MANTRA – vezi, şi noi avem acronime pompoase. Am folosit patru telescoape, între care şi cel de la Polul Sud, montat de colegul meu aici de faţă, care nu ştia ce-l aşteaptă acolo.

Chicoti, privind complice spre Ethan, apoi continuă:

— Scopul original al proiectului era să obţinem date care să susţină demonstraţia unei teorii complexe, a universului multidimensional. Ceea ce am colectat, însă, ne-a dus într-o altă direcţie şi acum suntem în faza în care colectăm un alt set de date.

Se întinse spre partea cealaltă a biroului şi extrase un dosar vişiniu.

— Uite. Am descoperit o radiaţie cu o configuraţie complexă, ca două sau poate chiar trei unde suprapuse, care vine din Cosmos. Nu-i putem identifica sursa şi nu e ceva ce s-a mai întâlnit până acum.

Spunând asta, deschise dosarul, răsfoi câteva pagini până găsi ceea ce căuta şi apoi răsuci spre Brunner foaia respectivă.

— Are frumuseţea ei. Dacă aş avea spirit artistic, aş putea s-o transform în artă abstractă. Probabil că aş face mai mulţi bani decât aici.

Râse zgomotos, lucru necaracteristic pentru el, gândi Ethan.

Brunner nu râse, însă, deloc. Rămăsese tăcut, privind șocat imaginea din fața lui. Se uita la reprezentarea grafică a unei unde complexe cu mici, foarte mici diferențe față de pulsațiile de rezonanță identificate de Roland pentru modificarea ADN-ului viral.

— Aș putea, te rog, să primesc o copie a acestui grafic? Mi se pare foarte interesant.

Big K îl privi amuzat.

— Chiar vrei? Sigur. Nu e parte din niciun proiect top secret. Dar la ce crezi că ți-ar putea folosi?

Brunner ezită. Știa că n-ar fi fost diplomatic să dea un răspuns evaziv, nici nu voia să-l mintă pe Big K, dar, în același timp, nu voia să dezvăluie ceva din cercetările sale.

— O să fiu sincer. Avem și noi un proiect, care însă e secret, și care analizează efectul pulsațiilor electromagnetice asupra microorganismelor. Mai mult nu-ți pot spune. Forma asta de undă este izbitor de asemănătoare cu ceva la care lucrează unul din colaboratorii mei. Vreau să-ți arăt.

Se uită la ceas – era aproape 16:00. Ceru permisiunea să dea un telefon scurt și-l sună pe Roland. Un minut mai târziu, un bip discret anunță sosirea unui e-mail. Îl deschise și văzu imaginea fotografiată de Roland.

— Uite ce-ți spuneam! zise, arătându-i-o lui Big K, care rămase, la rândul său, extrem de surprins.

— Ce coincidență extraordinară! exclamă el.

Ca într-o transă, Ethan murmură:

— Nu există coincidențe în branșa mea.

Cei doi se întoarseră spre el, privindu-l întrebători.

— Nick. Nick Hudson mi-a zis asta. Mi-a venit în minte, auzind cuvântul coincidență.

— Cine e acest Nick, dacă nu te superi? vru să afle Brunner.

— Un agent federal de la NGA.

— Ai prieteni interesanți, replică Brunner.

— Care descoperă lucruri și mai interesante, continuă Big K, aruncându-i lui Ethan o privire severă, invitându-l să-și țină gura despre partea secretă a misiunii lui la Polul Sud. Despre asta de-aici e, însă, o pură coincidență. Ce legătură să fie între un semnal din spațiu și un virus?

Discuția mai dură zece, poate cincisprezece minute. Brunner îl invită pe Big K să-i întoarcă vizita, la următoarea deplasare la Phoenix, și plecă spre hotel. Cum constatase că nu avea în garderobă prea multe haine potrivite pentru aventuri în aer liber, pe drum se opri să-și ia niște pantaloni de doc cu model de camuflaj, pentru a doua zi.

Ajuns la hotel, se prăbuși pe pat. Trezitul devreme, condusul, mersul pe jos, toate își lăsaseră acum amprenta asupra lui. Ațipi imediat. Când se trezi, era deja întuneric, chiar dacă nu foarte târziu. Neavând altceva mai bun de făcut, deschise televizorul și bu-

tonă, căutând un film. Alese *Specii II*, pe care nu-l văzuse. Două ore mai târziu, după ce se termină filmul, în care un astronaut se infectează cu ADN extraterestru, în timpul unei misiuni pe Marte și, la revenirea pe Pământ caută să procreeze pentru a-și răspândi genele, Brunner înțelese imaginea de ansamblu. Copiii celor infectați cu COVID-19, cărora le crescuse un organ nou, erau, de fapt, „cimpanzeii". Nu era vorba de un coronavirus. Era un Stellavirus editat genetic. Iar cine-l concepuse, acolo sus, cu siguranță urma să vină pentru ziua recoltei.

Simți că i se face frig și se rostogoli pe spate, cu ochii în tavan. Niciodată nu se gândise la cer ca la ceva populat de existențe superinteligente și malefice. Sigur, nu exclusese ideea că extratereștrii ar fi putut exista pe undeva, prin imensitatea tăcută a spațiului, dar de aici și până la a face experimente genetice pe sărmanii locuitori ai planetelor înapoiate de la marginea autostrăzii galactice, era un pas mare, mare, pe care nu îndrăznise să-l facă. Pe care nu îndrăznea nici acum.

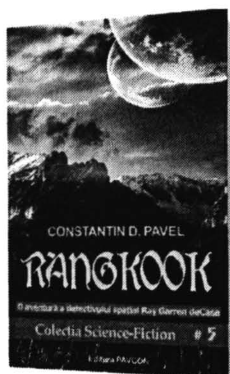
Se strâmbă și trase cearșaful de sub el, acoperindu-și picioarele. Sigur, ar fi putut să facă gălăgie, să strige în mass-media, prezentându-și descoperirea. Dar știa că inerția socială era atât de mare, încât nimeni nu s-ar fi ostenit măcar să-i ceară dovezi, necum să-l ia în serios și să declanșeze luarea de măsuri. De fapt, cum să consideri serios un om de știință, care, brusc, pune placa cu „extratereștrii răi"?

Oare chiar nu putea fi făcut nimic? Se răsuci pe burtă, așa încât să nu mai vadă lumina televizorului. Se simțea obosit și ar fi băut o cafea, dar îi era lene să se ridice din pat și să meargă până la telefon, ca să comande una. Mai bine să închidă ochii și să încerce să adoarmă, în zumzetul șters al emisiunii de divertisment. La urma-urmei, și mâine era o zi. O zi în care extratereștrii nu avuseseră (încă) timp să ajungă. Și poate că...

Închise ochii și se cufundă în apa mâloasă a somnului. După două minute, televizorul se opri singur și peste sforăitul său sonor nu se mai auzi decât vâjâitul vântului coborât dinspre Belina Peak.

Rangkook

de Constantin D. Pavel

„Genul de poveste plină de mister de la un capăt la altul!"

„Un personaj principal de care te îndrăgostești și abia aștepți să-i savurezi fiecare aventură în Zona Colonizată."

Cea dintâi nuvelă din seria aventurilor detectivului spațial Ray Garren deCase, *Rangkook*, te incită, te înfierbântă și te face să-ți dorești să călătorești printre stele.

În această carte, celebrul detectiv spațial este chemat să rezolve misterul disparițiilor unor turiști, pe una dintre cele mai luxuriante și impresionante planete, pe care tronează cel mai înalt munte din sistemul ei planetar, Rangkook. Descoperirile pe care le face detectivul îl vor conduce, alături de frumoasa Lolla, către aventuri cu totul și cu totul fabuloase!

Titlu: *Rangkook*
Autor: *Constantin D. Pavel*
Nr. pag.: *128*
Colecția Science-Fiction: *#5*
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

CUPRINS

Noopali - nominalizată la Premiile Naționale Rom-Con 2019, la categoria „povestire”, dă titlul volumului de debut în literatura SF a autorului american de origine română Cristian Cârstoiu.

Pe lângă povestirea incitantă de deschidere, cartea de față vă va delecta cu încă șapte alte creații literare, scrise într-un ritm alert, pe care, de aici înainte, îl veți recunoaște dintr-o mie.

Vie, plină de acțiune și de dialoguri spumoase, dar mai ales de o mulțime de idei și date științifice, semn că structura scriitorului a fost ridicată pe temelia solidă a unui om de știință, a unui om care a studiat cu pasiune și plăcere lumea în care trăiește, cartea de față vă va încânta de la prima până la ultima pagină.

ISBN 978-606-9057-56-8